

ДЖЕЙМС ДАШНЪР ОКОНЧАТЕЛНА ДИРЕКТИВА

Част 0 от „Лабиринтът“

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2015

chitanka.info

*На Коти Игън
Наистина ми липсваш.*

ПРОЛОГ

Тереза гледаше към най-добрия си приятел и се питаше какво ли ще е да го забрави.

Изглеждаше невъзможно, макар вече да бе видяла как имплантират заличителя на десетина момчета преди Томас. Пясъчноруса коса, пронизващ поглед и неизменното замислено изражение — как може това хлапе някога да ѝ се стори непознато? Как е възможно да са в една и съща стая и да не се пошегуват за някоя странна миризма или да си направят майтап с минаващ наблизомързеланко. Как би могла да се изправи пред него и да не се възползва от шанса да общуват телепатично?

Невъзможно.

И въпреки това оставаше само един ден.

За нея. За Томас бе въпрос само на минути. Той лежеше на операционната маса със затворени очи и гърдите му се повдигаха и спускаха равномерно. Вече го бяха облекли с реквизитната униформа от шорти и фланела на езерните и с нея приличаше на персонаж от стара фотография — обикновено момче, което подремва след дълъг ден в обикновено училище, преди слънцето да избухне и болести да превърнат света във всичко друго, но не и обикновен свят. Преди смъртта и разрухата да доведат дотам да се крадат деца — заедно с техните спомени — и да се пращат на ужасни места като лабиринта. Преди човешките умове да станат известни като гибелни зони и да се налага да бъдат наблюдавани и изучавани. И всичко в името на науката и медицината.

Лекар и сестра подготвиха Томас, на лицето му имаше маска. Чуваха се прищракования, свистене и пиукане. Тереза плъзна поглед по кабелите и пластмасовите тръбички, които обвиваха тялото му и проникваха в ушите, и видя, че ръцете му потръпват рефлексивно, изпънати до тялото. Вероятно изпитваше болка на някакво подсъзнателно ниво въпреки медикаментите, но нямаше да си го спомня след пробуждането. Машините бяха започнали своята работа

— извличаха от паметта му образи. Изтриваха майка му, баща му и целия му живот. Изтриваха спомена за нея.

Някаква малка част от съзнанието ѝ изпитваше гняв. Подтикваше я да вика и крещи, да откаже да им помага. Но по-голямата част бе непоклатима като скалите отвън. Да, тази по-голяма част бе окопана тъй дълбоко в увереност, та тя знаеше, че ще се чувства така дори след утрешния ден, когато направят същото и с нея. Тя и Томас доказваха убеждението си, като се подлагаха на същото, което бяха поискали да направят и други. И ако умрат — нека бъде така. ЗЛО ще открие лека, милиони ще бъдат спасени и някой ден животът на Земята ще се върне към нормалното. Тереза го осъзнаваше дълбоко в себе си, също както знаеше, че хората остаряват, а листата окапват от дърветата всяка есен.

Томас си пое рязко въздух, изстена тихо и се размърда. За една ужасна секунда Тереза очакваше да се събуди, да изпадне в истерия заради онова, което вършеха с ума му. Но той се успокои и се върна към предишното равномерно дишане. Щракането и свистенето продължиха, а спомените на най-добрия ѝ приятел отмираха като далечно ехо.

Бяха се простили официално и думите му „ще се видим утре“ все още звучаха в главата ѝ. Те се вкопчиха дълбоко в съзнанието ѝ, когато Томас ги произнесе, и направиха всичко още по-нереално и тъжно. Наистина щяха да се видят утре, макар че тя щеше да е в кома, а той нямаше да има и най-малка представа коя е — освен странното усещане, че му се струва позната. Утре. След всичко, което бяха преживели — всички страхове, подготовката и планирането, — най-сетне бе дошло времето за изпитание. Това, което направиха с Алби, Миньо и останалите, предстоеше да се случи и на тях. Нямаше връщане назад.

Но спокойствието ѝ бе като наркотик. Чувстваше се напълно уравновесена и готова да се изправи пред ужасни неща, като скръбниците и побърканиците. ЗЛО нямаше избор. Тя и Томас нямаха избор. Как би могла да се двоуми за жертването на малцина, когато това би означавало да оцелее мнозинството? Би ли могъл да се колебае, който и да било? Сега не беше време да изпитва тъга, самосъжаление и да се отдава на желания. Животът е такъв, какъвто е, стореното е сторено, каквото има да става... нека става.

Няма връщане назад. Двамата с Томас бяха помагали при конструирането на лабиринта, а тя бе положила немалки усилия да изгради в себе си стена, която да удържа наплива на чувства.

Мислите ѝ сякаш постепенно избледняха и увиснаха в пространството, докато чакаше да приключи процедурата на Томас. Когато най-сетне се свърши, лекарят натисна няколко копчета на екрана и равномерните звуци, свистенето и пиукането се ускориха. Тялото на Томас се сгърчи едва забележимо, докато тръбите и кабелите се отделяха от местата, където бяха прикрепени. После той се усмири, нервните му движения се прекратиха. Сестрата се наведе и вдигна маската от лицето. Кожата му бе зачервена, с бели линии на местата, където маската го бе притискала. Очите му все още бяха затворени.

За един кратък миг стената в съзнанието на Тереза поддаде и тя усети, че я изпълва тъга. Ако Томас се събуди в този момент, няма да помни коя е. Испита ужас — почти като необуздана паника, — когато си помисли, че скоро ще се срещнат в Езерото, но няма да се познават. Смазваща мисъл, която обаче ѝ припомни защо бе построила тази невидима стена. Като зидар, поставящ тухла във втвърдяващ се хоросан, тя запълни пролуката. Запуши я здраво и плътно.

Нямаше връщане назад.

Двама мъже от охраната влязоха да помогнат с преместването на Томас. Те го вдигнаха от леглото и го помъкнаха сякаш е чучело, натъпкано със слама. Единият бе пъхнал ръце под мишниците му, другият го държеше за краката. Без да поглеждат Тереза, те го стовариха на количката и я побутнаха към вратата на операционната. Всички знаеха къде го откарват. Лекарят и сестрата се заеха да почистват и подреждат инструментариума — тяхната работа бе приключила. Тереза им кимна, макар да не гледаха към нея, и последва двамата мъже в коридора. Не смееше да поглежда към Томас, докато изминаваха дългия път по коридорите и асансьорите към щаба на ЗЛО. Стената отново заплашваше да поддаде. Томас беше блед, лицето му бе покрито с едри капки пот. Сякаш бе в съзнание на някакво ниво и се бореше с медикаментите, давайки си сметка какви ужасни неща предстоят да му се случат. Сърцето я болеше да вижда това. Още поизплашена бе от мисълта, че е следващата. Тази глупава стена. Какво значение? Ще ѝ я отнемат съвсем скоро, заедно с всички спомени.

Стигнаха подземното ниво под лабиринта и поеха през складовете с техните дълги рафтове с припаси за езерните. Долу бе сумрачно и студено и Тереза усети, че кожата ѝ настръхва. Тя потрепери и неволно разтри рамене. Тялото на Томас подскачаше върху количката всеки път, когато колелата попадаха върху неравност, а на нея ѝ се струваше, че при всяко подобно движение той ще се пробуди, че на лицето му ще се изпише ужас.

Стигнаха шахтата на асансьора, където беше поставен големият метален куб.

Кутията.

Тук бяха само на два етажа под Езерото, но на обитателите му бе внушено, че пътуването нагоре е невероятно дълго и мъчително. Всичко това целеше да стимулира поредица от емоции и мозъчни връзки — от объркване до дезориентация и накрая до непреодолим ужас. Идеалното начало за учени, занимаващи се с изучаване на гибелната зона. Тереза знаеше, че утре и тя ще измине този път, с бележка, стисната в шепата. Но поне щеше да е в дълбока кома и нямаше да усети този половинчасов полет през мрака. Докато Томас щеше да се събуди в Кутията съвсем сам.

Двамата мъже избутаха количката до асансьора. Чу се ужасяващо скърцане на метал в бетон, докато един от тях дърпаше голямата стълба към куба. После двамата отново нарамиха тялото на Томас и се заизкачваха несръчно по стълбата. Тереза би могла да им помогне, но не го направи, вместо това стоеше и ги наблюдаваше, опитваше се да запълни пукнатините в стената, доколкото това изобщо ѝ се удаваше. С пъшкане и сумтене двамата мъже нагласиха Томас на ръба. Затворените му очи бяха обърнати към Тереза. Макар да знаеше, че не може да я чуе, тя се опита да му заговори в ума си.

„Томас, това, което вършим, е правилно. Ще се видим от другата страна.“

Мъжете се наведоха и спуснаха Томас за ръцете докъдето можеха, след това го пуснаха. Тереза чу приглушения тропот от падането му върху стоманения под. След това отекна нов звук, този път от затръшването на вратите на Кутията. Като че поставяха печат върху съдбата на Томас, каквато и да бъде тя.

ТРИНАЙСЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

1

Марк потрепери от студа — нещо, което не бе правил от много време. Току-що се бе събудил, първите лъчи на зората се процеждаха през цепнатините на подредените един върху друг трупи, които изграждаха стените на неговата малка колиба. Почти никога не бе използвал своето одеяло. Гордееше се с него — бе изработено от кожата на огромния лос, който бе убил съвсем сам преди два месеца. В редките случаи, когато се загръщаше, го правеше, за да се наслади на мекотата и усещането за уют, а не да се стопли. В края на краищата живееше в свят, измъчван от жегата. Но може би хладният полъх бе знак за промяна, тази сутрин действително му се стори, че въздухът е малко студен. Той придърпа кожената завивка до брадичката си и се изтегна по гръб, наслаждавайки се на дълга прозявка.

Алек все още спеше в другия край на колибата — само на метър и половина от него — и хъркаше като буря. Възрастният и навъсен мъж, бивш военен, се усмихваше много рядко. Но пък бе човек със златно сърце. След повече от година в непрекъснатата борба за оцеляване заедно с Лана и Трина, Марк вече не се плашеше от стария мечок. За да си го докаже, той се наведе, сграбчи една обувка от пода и я запокити по хъркащия мъж. Удари го в рамото. Алек изрева и седна, събуден в миг благодарение на годините, прекарани в армията.

— Какво, по... — понечи да изругае, но Марк го изпревари и хвърли втора обувка, която попадна почти на същото място. — Ах ти, малък плъшок — избоботи хладно Алек.

Не беше помръднал, дори не трепна при втората атака, а само разглеждаше Марк с присвити очи. Но в тях се долавяше весела искрица.

— Добре ще е да чуя някоя сериозна причина защо рискуваш живота си да ме събудиш по този начин.

— Хммм — изсумтя Марк и се почеса по брадичката, преструвайки се, че размишлява над предложението. — Аха, сетих се. Исках да спра ужасните звуци, които извираха от теб. Сериозно,

човече, трябва от време на време да се опиташ да спиш на една страна. Такова хъркане не може да не е вредно за здравето. Някой ден направо ще се задавиш до смърт.

Алек изръмжа и измърмори нещо нечленоразделно, докато се надигаше от леглото и се обличаше. Чуха се отделни фрази като „ще ми се никога“ и „година на мъка“. Все пак посланието бе ясно.

— Хайде, сержант — подкани Марк, макар да знаеше, че съвсем е доближил точката на кипене. Алек се бе уволнил от армията много отдавна и наистина мразеше, когато го наричат така. По времето на слънчевите изблици бе работил като инженер в отбранителната промишленост.

— Никога нямаше да се озовеш в това уютно свърталище, ако не бяхме ние да ти спасим задника. Какво ще кажеш за прегръдка и обявяваме примирие?

Алек нахлузи закопчаната си риза през главата и погледна към Марк. Рошавите вежди на стария воин се събираха в средата на челото досущ готвеци се да се съвкупят космати буболечки.

— Харесвам те, хлапе. Ще бъде жалко да те зароя на шест стъпки под земята. — Той тупна Марк по темето — най-близкия до привързаност жест, който старият войник някога си бе позволявал. Войник. Бил е такъв отдавна, но Марк все още предпочиташе да го нарича така в мислите си. Това го караше да се чувства по-добре — да се чувства в безопасност. Той се усмихна, докато Алек излизаше бодро навън, готов да посрещне предизвикателствата на новия ден. Истинска усмивка. Усмихването най-сетне ставаше съвсем естествено след годините на смърт и ужас, прогонили го до това място високо в Апалачите в западната част на Северна Каролина. Реши, че каквото и да става, ще се опита да забрави миналото и да преживее още един хубав ден. Каквото и да става.

А това означаваше, че ще трябва да вкара Трина в играта, преди часовникът да отброи нови десет минути. Той се облече с припрени движения и излезе да я търси.

Намери я при потока на едно от тихите местенца, където ходеше да чете книгите, открити в една библиотека по време на скитанията им. Това момиче обичаше да чете повече от всеки друг и сега наваксваше за месеците, през които се налагаше да бягат, за да си спасят живота, или когато книгите бяха малко, а времето за тях съвсем оскъдно.

Електронните издания пък навярно бяха съвсем изчезнали, предполагаше Марк — изтрити, когато компютрите и сървърите са пострадали от изригванията. Трина предпочиташе старите ученически издания.

Докато я търсеше, той постепенно се изпълваше с бодрост и приятни очаквания. Вероятно за доброто му настроение помогна и гледката на колибите, построените на дърветата къщички, както и на землянките. Цяло процъфтяващо градче, обитавано от бежанци като тях. Стени от трупи, измазани със засъхнала кал, се издигаха отляво и отдясно. Не можеше да прекоси тесните улички на тяхното селище, без да си спомни за добрите стари дни в града, когато животът беше богат и изпълнен с обещания, и когато всичко на този свят бе на една протегната ръка разстояние, очакващо да го вземеш. А той дори не си бе давал сметка за това.

Марк подмина ордите мършави, небръснати хорица, които изглеждаха сякаш няма да доживеят следващия ден. Не ги съжаляваше, защото знаеше, че и той има същия вид. Разполагаха с достатъчно храна — събираха я сред руините, ловуваха в гората, понякога я носеха от Ашевил, — но дажбите бяха смисълът на оцеляването и всеки изглеждаше като лишен от едно ядене на ден. Пък и няма как да живееш в гората и да не си изцапан и мръсен, независимо колко често се миеш в потока.

Небето бе синьо, но с онзи оранжев оттенък, който присъстваше неизменно в атмосферата, откакто без предупреждение ги бяха ударили унищожителните слънчеви изблици. Цяла година бе изминала оттогава, ала оранжевото сияние продължаваше да е там, мътна пелена, целяща да им напомня за случилото се, докато свят светува. Кой знае дали някога изобщо животът ще се върне в нормалното си русло. Хладината, която Марк бе усетил при събуждането си, сега му се струваше като лоша шега — вече беше плувнал в пот от постоянно покачващата се температура, а неумолимото слънце едва озаряваше короните на дърветата, подавайки се над планинските върхове. Но не всичко бе толкова лошо. Докато напускаше пределите на техния лагер и навлизаше в гората, той забеляза и много обещаващи признаци. Растяха нови дървета, старите оздравяваха, катерички притичваха по покривалото от обгорени иглички, тук-там бяха щръкнали зелени стъбълца. Дори зърна нещо като оранжево цвете в далечината. Беше

изкушен да го откъсне за Трина, но знаеше, че тя ще го скастри, задето пречи на възраждането на гората. Може би в края на краищата денят му наистина ще е хубав. Бяха преживели най-жестокото природно бедствие в познатата им човешка история — може би с това бяха прехвърлили билото.

Дишаше тежко от усилието да изкатери хълма, когато доближи мястото, където Трина обичаше да се усамотява. Особено сутрин, когато шансът някой друг да се навърта тъдява бе минимален. Той спря и я потърси с поглед между дърветата, знаеше, че е чула приближаването му, и същевременно бе доволен, задето се преструва, че не го е доловила.

Боже, ама колко беше красива. Облегната на масивната гранитна канара, сякаш поставена там от увлечен по декорирането гигант, тя бе закрепила дебелия том в скута си. Бавно прелисти страницата, зелените ѝ очи не се откъснаха от текста. Носеше черна блуза и избелели джинси, а маратонките ѝ изглеждаха на стотина години. Вятърът развяваше късата ѝ черна коса и целият ѝ вид внушаваше спокойствие и уют. Сякаш бе частица от света, който бе съществувал, преди всичко да бъде изпепелено.

Марк винаги бе смятал, че тя му принадлежи само защото животът е отредил така. Почти всичките ѝ познати бяха измрели, той бе едничкото ѝ спасение срещу алтернативата да остане напълно и завинаги сама. И Марк с радост играеше своята роля и дори се смяташе за късметлия — нямаше представа какво би правил без нея.

— Четенето на тази книга щеше да е далеч по-приятно, ако някакъв тип не се промъкваше към мен през гората, докато се опитвам да чета — подхвърли Трина без никакъв намек за усмивка. Тя прелисти поредната страница и продължи да чете.

— Аз съм — подвикна той. Кой знае защо, но половината от това, което казваше в нейно присъствие, му се струваше глупаво. След миг Марк се подаде между дърветата.

Тя се разсмя и най-сетне погледна към него.

— Време беше да се появиш! Още малко и щях да започна сама да си говоря — чета отпреди изгрев-слънце.

Той се приближи и приседна на земята до нея. Прегърнаха се силно и топло и това подсили убеждението му, че денят наистина ще е хубав.

Дръпна се назад и я погледна, без да дава пукната пара за глуповатата усмивка, която вероятно бе разцъфнала на лицето му.

— Знаеш ли какво?

— Какво? — попита тя.

— Днес ще бъде един чудесен ден.

Трина се усмихна, а водата в потока продължи да ромоли, сякаш думите му не означаваха нищо.

2

— Не съм имала нито един чудесен ден откакто навърших шестнайсет — оплака се Тина, прегъна ъгълчето на страницата, до която бе стигнала, затвори книгата и я остави до себе си. — Три дни по-късно двамата с теб бягахме, за да спасим живота си, през един тунел, по-горещ от сърцето на слънцето.

— Хубави времена — поклати глава Марк, който постепенно се отпускаше. Той се облегна на гранита и кръстоса крака. — Хубави времена. — Трина го погледна с крайчеца на окото.

— Моят рожден ден или слънчевите изблици?

— Нито едното, нито другото. На твоя рожден ден още си падаше по оня идиот Джон Стивън. Помниш ли го?

Лицето ѝ придоби гузно изражение.

— Хм, да. Имам чувството, че е било преди три хиляди години.

— Трябваше да изгори половината свят, та най-сетне да ме забележиш — продължи Марк с усмивка, но се чувстваше все така неуверен. Истина беше, но от това само го заболя повече, макар да се опита да го каже на шега. Тъмна сянка надвисна над мислите му. — Хайде да сменим темата.

— Подкрепям предложението. — Тя затвори очи и отпуска глава на камъка. — И секунда повече не искам да мисля за това.

Марк кимна, макар тя да не го виждаше. Внезапно бе изгубил всякакво желание да говори и плановете му за чудесния ден като че ли отплуваха с потока. *Спомените*. Никога не го напускаха, дори само за половин час. Винаги бяха готови да се стрелнат назад и да пробудят полузабравените кошмари.

— Добре ли си? — попита Трина. Тя протегна ръка и улови неговата, но той я издърпа, притеснен, че дланта му е потна.

— Да, добре съм. Ще ми се поне един ден да не се сещаме за миналото. Бих се чувствал съвсем щастлив на това място, ако само можехме да забравим... Виж, животът става все по-добър. Трябва само... да махнем с ръка! — Той едва не изкрещя последните думи,

макар да не знаеше срещу кого е насочен гневът му. Просто ненавиждаше онези образи в главата си. Ужасните картини. Звуците. Миризмата.

— Ще стане, Марк. Ще стане. — Тя отново се пресегна към него и този път той прие ръката ѝ.

— Най-добре да се връщаме долу.

Винаги го правеше. Когато го налягаха спомените, ставаше делови. Захващаше се за работа и намираше простички занимания за ума си. Това бе единственото, което помагаше.

— Сигурен съм, че Алек и Лана имат поне четиридесет задачи за нас.

— Които трябва да се свършат още днес — добави Трина. — Днес! Или светът ще свърши!

Тя се усмихна и това разведри обстановката. Поне до известна степен.

— По-късно ще си четеш скучната книга. — Той скочи на крака и я дръпна със себе си. Двамата заслизаха по криволичещата пътека към хаотично застроено селце, което наричаха свой дом.

Първо ги пресрещна миризмата. Винаги бе така, когато отиваха в Централната колиба. Гнила почва, печено месо и борова смола. Всичко това примесено с мириса на изгоряло, който се бе пропил в света след слънчевите изблици. Не беше неприятен, по-скоро вездесъщ.

Двамата с Трина запристъпваха между разкривените, схлупени къщурки на селището. Повечето сгради от тази страна на лагера бяха построени през първите месеци, преди да намерят хора с архитектурни познания и да ги поставят начело на строителните бригади. Колиби, вдигнати от яки трупи, изолирани с кал, мъх и борови иглички. Пустеещи отворстия вместо прозорци и врати със странна форма. На места имаше само дупки на земянки, чиито подове бяха застлани с найлон, а покривите подпрени с талпи.

Алек посрещна Марк и Трина със сумтене. Преди да успеят да го поздравят, към тях забързано се приближи Лана. Ниска, набита жена с черна, свита на кок коса, бивша медицинска сестра в армията, тя бе някъде на възраст между Марк и Алек. Марк ги срещна в тунелите под Ню Йорк. По онова време и двамата работеха за Министерството на отбраната. Алек ѝ беше началник и бяха тръгнали за някаква среща. Преди всичко да се промени.

— Къде бяхте вие двамцата? — сопна се Лана. — Трябваше рано призори да поемем на път, да слезем в южната долина и да огледаме нов район. Още няколко седмици тук и ще стана съвсем раздразнителна.

— Добро утро — отвърна Марк. — Ти и днес изглеждаш достатъчно раздразнителна.

Тя се засмя и Марк разбра, че е попаднал право в целта.

— Е, понякога бързам да премина направо на въпроса, нали така? Макар че ще мине още доста време, преди да стана свадлива като Алек.

— Сержанта? Да, права си.

Както и очакваше, старият мечок изсумтя.

— Прощавайте, че закъсняхме — обади се Трина. — Бях измислила страхотно обяснение, но честността е най-добрата политика. Марк ме накара да идем при потока и после... нали знаете.

Напоследък не бе никак лесно нещо да изненада Марк, още по-малко да го накара да се изчерви, но Трина притежаваше това умение. Той запелтечи, а Лана завъртя очи.

— О, спести ми — махна тя с ръка и добави: — А сега вземайте по нещо за закуска, ако вече не сте се нахранили, да събираме багажа и да тръгваме. Искам да се върнем до седмица.

Цяла седмица сред пустошта, с нови впечатления и свеж въздух звучеше чудесно на Марк и приповдигна настроението му след ямата, в която се бе сринало. Той се закле да държи мислите си само в настоящето, докато пътешестват, и да се наслаждава на обиколката.

— Виждали ли сте Дарнел и Жабока? — попита Трина. — Ами Мъглата?

— Трите диванета — подхвърли през сух смях Алек. Този човек намираше за смешни всички чудати неща. — Те поне помнят плана. Вече са се нахранили и си събраха багажа. Скоро ще са тук.

Марк и Трина бяха преполовили сандвичите си, когато чуха познатите гласове на другите трима приятели, с които се бяха събрали в тунелите на Ню Йорк.

— Свали това от главата си! — чу се писклив глас миг преди на прага да застане юноша, нахлузил на кестенявата си коса чифт долни гащи вместо шапка. Дарнел. Марк бе убеден, че това хлапе никога в

живота си не бе приемало нищо на сериозно. Дори когато миналата година слънцето се опита да го изпържи живо, то пак ръсеше шеги.

— На мен пък ми харесва! — опъна се Дарнел, докато влизаше в колибата. — Държи косата, дето ѝ е мястото, и ме пази от природните стихии. Две ползи на цената на една!

До него вървеше високо и слабо момиче с дълга коса, малко по-голямо от Марк. Наричаха я Мъглата, тя никога не им бе казвала истинското си име. Поглеждаше към Дарнел с изражение, което бе смесица от отвращение и забавление. Жабока — нисък и дундест, за което подсказваше и прозвището му — подприпкваше отзад. Той се пресегна и сграбчи гащите на главата на Дарнел.

— Дай ми ги! — извика и подскочи, за да ги издърпа. Той бе най-ниският деветнайсетгодишен, когото Марк бе виждал някога, с набито тяло като младо дъбче, целият бе само мускули и жили. Което по някаква причина внушаваше на околните, че няма нищо лошо да му се подиграват. Всъщност Жабока търпеше закачките, тъй като обичаше да е център на вниманието. А Дарнел душа даваше да дразни и предизвиква.

— Защо ти е този парцал на главата? — попита Мъглата. — Даваш ли си сметка къде е бил? Кои части от тялото на Жабока е покривал?

— Чудесен довод — закима Дарнел и в този миг Жабока най-сетне успя да дръпне гащите от главата му. — Май не прецених добре нещата. — Той сви рамене. — А в началото ми се струваше смешно.

Жабока напъхваше откраднатото си бельо в раницата.

— Е, сега аз ще се смея. Не съм прал тия кюлоти от две седмици.

Той наистина се разсмя — звук, който Марк оприличи на ръмженето на куче, борещо се за къс месо. Ала изглежда, думите му както винаги бяха достатъчни да разчупят леда, защото всички останали в помещението прихнаха. Марк така и не можа да определи дали смехът бе заради шегата, или заради звуците, които издаваше Жабока. И в двата случая бе приятно да се посмееш, както направиха всички, а лицето на Трина видимо се разведри.

Дори Алек и Лана се кискаха, което отново накара Марк да си помисли, че вероятно денят ще е хубав.

Ала смехът им бе прекъснат от странен звук. Нещо, което Марк не бе чувал от години и не бе очаквал да чуе отново някога. Шум на

мотор в небо.

3

Бе стържещ, вибриращ звук, който разтърси колибата от покрива до основите. От цепнатините между трупите нахлу прахоляк. Звукът се усили до рев, когато машината премина над главите им. Марк закри ушите си с длани, докато шумът поутихна, а колибата спря да се тресе. Алек вече бе скочил на крака и тичаше към вратата, преди който и да било от останалите да осъзнае какво става. Лана бързаше по петите му и останалите най-сетне ги последваха.

Никой не произнесе нито дума, докато не излязоха отвън, под ярките лъчи на утринното слънце. Марк примижа, засенчвайки очи от блясъка, и огледа небето в търсене на източника на шума.

— Това е берг — обяви съвсем ненужно Жабока. — Какво, по...

За пръв път след слънчевите изригвания Марк виждаше един от тези огромни въздушни кораби и гледката бе потресаваша. Не можеше да измисли и една причина, поради която този берг — оцелял по време на бедствието — би летял над планините. Но той беше там горе, огромен и блестящ, с овално тяло и синкави реактивни двигатели, които изпускала нагорещен въздух и оглушителен тътен, докато машината се спускаше точно в центъра на селището.

— Какво търси тук? — удиви се Трина. Малката им група тичаше по уличките, следвайки полета на берга. — Винаги са ни оставяли припаси в по-големите градчета, като Ашевил.

— Може би... — поде Мъглата. — Може би ще ни спасяват, или нещо от този род. Ще ни откарат някъде?

— Няма начин — изпръхтя Дарнел. — Щяха да го направят много отдавна.

Тичащият най-отзад Марк не каза нищо, все още бе заплепен от грандиозния изглед на берга. Останалите продължаваха да говорят за някакви си тайнствени „те“, макар никой да не знаеше кой може да обитава летящия кораб. Вярно, имаше признаци за съществуването на някакво централизирано управление, но поне досега не бяха получили достоверни сведения за това. И със сигурност нямаха официален

контакт с него. Лагерите около Ашевил получаваха доста редовно припаси и храна и хората там нямаха нищо против да ги делят с пришълците от външните райони.

Бергът увисна пред тях, насочил соплата си надолу, и сега се поклащаше едва на петдесетина стъпки над Градския площад, както бяха кръстили доста гръмко незастроената и равна поляна в средата на селището. Групата им ускори бяг и пристигна на площада, когато там вече се бе скупчила голяма тълпа. Хората зяпаха с почуда летящата машина сякаш бе митично чудовище. И наистина приличаше на нещо подобно с лъщящото си тяло и оглушителния рев, който издаваше. Особено след като толкова дълго време не бяха виждали никакви признаци за напреднала технология.

Повечето обитатели се бяха скупчили в центъра на площада и на лицата им се четеше очакване и вълнение. Сякаш всички бяха стигнали до мисълта на Мъглата — че бергът е тук, за да ги спаси или поне да донесе някакви добри новини. Но Марк не споделяше това мнение. След всичко преживяно през изминалата година той се бе научил да не дава голяма свобода на надеждите си.

Трина го дръпна за ръката и заговори тихо:

— Какво прави? Тук няма достатъчно място, за да кацне.

— Не зная. Няма никакви отличителни знаци, по които да преценим чий е и откъде се е взел.

Алек бе наблизил и явно чу разговора им въпреки рева на двигателите. Вероятно си казваше думата армейският му слух.

— Казват, че тези, които хвърлят припаси над Ашевил, носят надписа КСС — Коалиция за спасяване на света. — Налагаше се да вика, за да го чуят. — Странно, че този тук няма никакви надписи.

Марк сви рамене, тъй като не беше сигурен дали казаното от Алек има някакво значение. Струваше му се, че сънува наяве. Вдигна глава, чудейки се кой ли може да живее горе и какви ли са целите му. Трина го стисна за ръката и той ѝ отвърна със същото. И двамата бяха плувнали в пот.

— Може би там е Господ Бог — рече тя с пискливия си глас, винаги ставаше писклив, когато викаше. — Дошъл е да се извини за тази история с изригванията.

С крайчеца на окото Марк забеляза, че Дарнел си поема дъх, вероятно за да отвърне с някоя остроумна шега. Но думите му бяха

прекъснати от силен метален звук отгоре, последван от скърцане на хидравлични устройства. Пред слисания поглед на множеството в търбуха на берга се появи голям квадратен отвор, подвижна рампа, която се плъзгаше напред. Вътре цареше мрак и през разширяващия се отвор бликаха тънки струйки белезникав дим. От тълпата се разнесоха викове и възклицания, нагоре щръкнаха ръце, сочеха пръсти. Марк откъсна поглед от берга, за да огледа с почуда тази сцена на страхопочитание. Всички тези хора лесно се поддаваха на отчаянието, след като бяха живели месеци наред с мисълта, че следващият ден може да им е последен. А ето ги сега, вдигнали глави към небето, с блещукаща в очите надежда, сякаш наистина вярваха, че могат да бъдат спасени от някаква божествена сила. Кой знае защо от тази гледка му призля.

Нова вълна възклицания отекна на площада. Петима души се бяха появили от тъмната вътрешност на берга, облечени с дрехи, които накараха Марк да настръхне. Зелени гумени костюми, издути на раменете. От онзи тип, който покриваше тялото от главата до петите. Отпред имаха лицеви стъкла, през които да наблюдават какво става наоколо, но заради отблясъците и разстоянието Марк не бе в състояние да различи лицата им. Те пристъпваха внимателно с високите си черни ботуши, в които бяха напъхани зелените крачоли на скафандрите, докато и петимата се подредиха в края на спускащата се платформа. Само напрегнатите им пози издаваха усилието, което полагаха, за да запазят равновесие.

Всеки от тях носеше в ръцете си черна тръба, сякаш държеше пушка.

Но тръбите не приличаха на нито една от пушките, които Марк бе виждал. Те бяха тънки и дълги, а в единия им край бе прикачено някакво устройство, наподобяващо част от машинна помпа. След като заеха позиции, непознатите насочиха тръбите си към тълпата под тях.

Едва сега Марк осъзна, че Алек крещи с цяло гърло и блъска хората около себе си да се разотиват. На площада се възцари хаос — викове и паника, — но Марк сякаш бе изпаднал в транс и не сваляше поглед от непознатите с техните странни костюми и страховити оръжия. Междувременно останалите присъстващи най-сетне бяха осъзнали, че тези хора не са тук, за да спасяват когото и да било. Какво

бе станало с онзи Марк, който реагираше толкова бързо? Който бе оцелял през годината след огнения ад, опустошил Земята?

Все още бе вцепенен, вдигнал поглед нагоре, когато проехтя първият изстрел. Кратко движение откъм платформата, силен проблясък и нещо издължено и тъмно излетя от една от тръбите. Марк проследи траекторията му. Чу тъп удар и когато извърна поглед, видя, че от рамото на Дарнел стърчи петнайсетсантиметрова стрела, чието тънко метално острие бе забито надълбоко в мускула. Момчето изпъшка и рухна на земята.

И това най-сетне извади Марк от транса.

4

Письци разцепиха въздуха, докато хората се разбягваха във всички посоки. Марк се наведе и пъхна ръце под раменете на падналия Дарнел. Наоколо свистяха стрелички, забиваха се вляво и вдясно от него, подтикваха го да бърза и прогонваха всякаква мисъл от съзнанието му.

Марк задърпа увисналото тяло на Дарнел по неравната земя. Трина бе паднала, но Лана вече се бе надвесила над нея и ѝ помагаше да се изправи. Двете притичаха да му помогнат и всяка от тях сграбчи по един от краката на Дарнел. Пъшкайки в унисон, те го вдигнаха и се втурнаха встрани от площада, от откритото място. Истинско чудо бе, че никой от тяхната малка група не бе уцелен от стрела. А те свистяха наоколо и намираха жертвите си. Нови письци, падащи тела. Стрелите се сипеха като дъжд, а Марк, Трина и Лана продължаваха да тичат, понесли несръчно Дарнел. Те минаха покрай малка горичка — Марк чуваше как стрелите се забиват в дърветата. Отново излязоха на открито. Прекосиха поляната и се озоваха на уличка между паянтови дървени колиби. Навсякъде имаше хора, които блъскаха трескаво по вратите и скачаха през отворените прозорци.

И тогава Марк отново чу реактивните двигатели и в лицето го лъхна горещ вятър. Ревът се усили, вятърът също. Той вдигна глава да проследи звука и откри, че бергът бе сменил позицията си и преследваше бягащата тълпа. Видя Жабока и Мъглата. Двамата подканяха хората да бягат, ала виковете им се заглушаваха от рева на берга.

Марк не знаеше какво да направи. Вероятно трябваше да потърсят някакво убежище, но наоколо имаше твърде много хора, които се опитваха да сторят същото, и присъединяването им към това хаотично движение, при това с Дарнел на ръце, само щеше да усложни положението им. Бергът спря отново и за пореден път непознатите с техните странни костюми вдигнаха оръжия и откриха стрелба.

Туп. Туп. Туп. Дум. Дум. Дум.

Една стрела облиза ризата на Марк и се заби в земята, някой я настъпи и я забодде надълбоко. Друга попадна във врата на тичащ пред тях мъж — той изкрещя и се хвърли напред, а от раната бликна кръв. Когато падна, остана да лежи неподвижно, макар че хората стъпваха по него. Марк осъзна, че е спрял, ужасен от ставащото, едва когато Лана му кресна да се размърда. Стрелците отгоре, изглежда, бяха коригирали мерниците си. Стреличките улучваха по-често и въздухът се изпълни с викове на болка и ужас. Марк се чувстваше напълно безпомощен — нямаше никакъв начин да се предпазят от тази плътна стрелба. Единствено им оставаше да се опитат да надбягат летящата машина — една очевидно невъзможна задача.

Къде ли беше Алек? Суровият мъжага с бойни инстинкти? Къде ли бе избягал?

Марк отново запристъпва след другите, понесъл заедно с Трина и Лана отпуснатото тяло на Дарнел. Жабока и Мъглата тичаха след тях, опитваха се да помогнат, без да им се пречкат. Стрелите продължаваха да ваят от небето, екнаха нови писъци, паднаха нови жертви. Марк сви зад ъгъла и хукна по една уличка, водеща обратно към тяхната колиба, като се опитваше да се придържа до стената, използвайки я за прикритие. Малцина от бягащите бяха свърнали насам и нямаше толкова много стрели, от които да се крият.

Тримата носачи напъваха сили, за да се отдалечат по-бързо, понесли безпомощния си приятел. В тази част на селището покривите почти се застъпваха, но нямаше странични алеи, през които да се измъкнат към гората и планините.

— Почти стигнахме колибата! — извика Трина. — Побързайте, преди бергът да се озове над нас!

Марк се завъртя леко, така че да гледа напред, като държеше Дарнел за ризата. От бягането краката го боляха неистово и заплашваха всеки момент да се схванат. Жабока и Мъглата се промушиха от двете страни и поеха част от тежестта на ранения. Прекосиха няколко тесни улички, прескочиха полуизгнили коренища и купчини боклуци, свиха наляво, после надясно и пак наляво. Ревът на берга сега идваше отдясно, приглушен от сградите и редиците дървета.

Марк най-сетне сви зад последния ъгъл и видя колибата в другия край на малката полянка. Насочи се нататък и се озова на пътя на обезумяла тълпа от бягащи обитатели на селището, които се опитваха

да се натъпчат във всички отворени врати и прозорци. Марк застина, когато бергът отново се изравни с тях и се спусна към земята толкова ниско, колкото не се бе спускал досега. На платформата имаше само трима души, но те откриха стрелба веднага, щом машината увисна неподвижно. Въздухът се изпълни с малки сребристи стрели. Сякаш всяка от тях намираще своята цел, поваляйки мъже, жени и деца. Жертвите надаваха болезнени викове и рухваха почти веднага на земята, все още незасегнатите се препъваха в телата им и продължаваха да тичат като обезумели.

Марк и хората от групата му се притаиха до близката сграда и положиха Дарнел на земята. Едва сега Марк усети болката и изтощението в ръцете и краката си, които го подтикваха да се строполи на земята до своя изпаднал в несвяст приятел.

— Трябваше да го оставим там — изпъшка Трина, паднала на колене. — Той ни забави, а и не знаем какво са му сторили.

— Нищо чудно вече да е мъртъв — добави пресипнало Жабока.

Марк го изглежда навъсено, но не каза нищо, защото бе възможно и да е прав. Може би бяха изложили на риск живота си за човек, който вече нямаше никакви шансове.

— Какво ще стане сега? — изохка Лана и надзърна изпод стрехата. После погледна през рамо към тях. — Продължават да стрелят безпорядъчно по всички на улицата. Защо използват стрели, а не куршуми?

— Няма никаква логика — недоумяваше и Марк.

— Не може ли да направим нещо? — попита Трина, която цялата трепереше от изтощение и страх. — Защо позволяваме на тези хора да постъпват така?

Марк доближи Лана и също надникна. Поляната бе покрита с тела, от които като миниатюрна гора стърчаха стрели. А бергът продължаваше да се поклаща отгоре, изпускайки синкава топлина от соплата си.

— Къде е нашата охрана? — прошепна Марк, без да се обръща конкретно към някого. — Да не са си взели почивен ден?

Никой не отговори, но в този миг някакво движение при една от вратите привлече вниманието му и Марк въздъхна облекчено. Беше Алек, който махаше трескаво и ги подканяше да се присъединят към

него. В едната си ръка държеше две пушки със затъкнати в цевите куки, за които бяха прикачени намотани въжета.

Дори след толкова години живот извън армията войникът в Алек го бе подтикнал да състави план за действие. А за осъществяването му той, изглежда, се нуждаеше от помощ. Беше намислил да си го върне на тези летящи чудовища. Марк нямаше нищо против.

Младежът се отдели от стената и се огледа. Видя една дъска, подпряна на съседната къща, и без да предупреди останалите за намерението си, изтича, сграбчи я и прекоси тичешком откритото пространство, като я използваше за прикритие. Не беше нужно да поглежда нагоре — почти веднага чу далечното бръмчене на изстреляната към него стрела. Последва глух тропот от забиването ѝ в дъската. Той продължи да бяга.

5

Марк менеше темпото на бягане, ту ускоряваше, ту забавяше рязко, мятеше се наляво и надясно, докато се опитваше да стигне до Алек. Няколко стрелички се забиха около краката му, още една попадна в импровизирания щит. В същото време Алек изскочи от укритието си и се втурна право към него. Двамата едва не се сблъскаха в средата на поляната и Марк вдигна дъската, за да ги прикрие.

Очите на Алек пламтяха от възбуда и решимост. Макар с вече посивяла коса, той в момента изглеждаше с двайсет години по-млад.

— Трябва да побързаме! — извика Алек. — Преди това проклето нещо да реши да отлети! — Соплата продължаваха да изригват топлина, а стрелите да повалят хората наоколо. Письците бяха неистови.

— Какво да направя? — попита Марк. Адреналинът изпълваше жилите му и му придаваше нови сили, докато чакаше инструкциите на своя другар.

— Прикривай ме с това.

Алек закрепил пушките под мишница и извади от задния джоб на панталона си пистолет — от тъмен метал, какъвто младежът не бе виждал досега. Нямаше време за колебание. Марк пое пистолета със свободната си ръка и прецени по тежестта му, че е зареден. Една стрела се заби в дъската, докато запъваше оръжието. После още една. Непознатите от берга бяха забелязали двамата мъже, притаени под дъската в средата на поляната. Нови стрели осеяха земята около тях като метална градушка.

— Стреляй, момче! — изръмжа Алек. — И се цели добре, защото имаш само дванайсет патрона. Не пропускай. Сега!

След последната дума той се обърна и изтича на десетина крачки. Марк насочи пистолета към хората на платформата и стреля два пъти, давайки си сметка, че трябва да им привлече вниманието, за да не забележат лишения от защита Алек. Тримата мъже със зелени скафандри се приведоха рязко, за да се прикрият зад металната

платформа. Единият се обърна и закуцука към входа на кораба. Марк захвърли дъската. Сграбчи пистолета с две ръце и се опита да го задържи неподвижно. Веднага щом над ръба на платформата се подаде глава, той натисна отново спусъка. Ръцете му подскочиха от отката, но успя да забележи червеникавата мъгла, бликналата във въздуха кръв и после тялото, което се претърколи и падна долу. Нова вълна от писъци и викове изригна от всички посоки, когато хората видяха какво е станало.

Над платформата се показва ръка, стиснала издължената цев, и започна да стреля слепешката. Марк също стреля, чу метален звън и видя как оръжието пада долу. Някаква жена го взе и започна да го оглежда, явно се чудеше как да го използва, за да отвърне на нападателите. Още един стрелец можеше само да им е от полза.

Марк погледна през рамо към Алек. Беше стиснал затъкнатата с кука пушка като моряк, готвещ се да стреля с харпуна си по кит. Чу се приглушен пукот и куката полетя право към берга, а въжето се размота зад нея като разпъваща се димна следа. Куката се удари със звънтене в една от металните подпори на хидравличната платформа и се завъртя около нея, захващайки се с остриетата. Алек дръпна въжето да провери дали е здраво окачено.

— Хвърли ми пистолета! — извика войникът.

Марк погледна нагоре, за да се увери, че никой не надзърта над платформата, изтича при Алек и му подаде пистолета.

Едва мъжът го пое, когато се чу щракване и Алек се изстреля нагоре, теглен по въжето от странното устройство. Държеше пушката с една ръка, а с другата се прицелваше с пистолета. Веднага щом се издигна над ръба на платформата, отекнаха три бързи изстрела. Един от нападателите се претърколи и полетя надолу. Няколко секунди покъсно второ облечено в зелен костюм тяло изхвърча през ръба и се заби в земята.

— Другата кука! — извика отгоре Алек. — Побързай, преди да пратят отвътре подкрепление или да излетят!

Без да чака отговор, той се обърна към тъмнеещия вход на берга.

Сърцето на Марк блъскаше толкова силно, че сякаш щеше да изскочи през гърдите му. Огледа се и зърна втората пушка на земята, където Алек я бе оставил. Вдигна я и я огледа с нарастваща паника, не знаеше как се борави с нея.

— Просто се прицели нагоре! — извика му Алек. — Ако не се закачи, аз ще я завържа. Побързай!

Марк вдигна пушката и се прицели право в средата на тъмния отвор. После натисна спусъка. Откатът бе силен, но той бе подготвен за него и за болезнения удар в рамото. Куката литна към небето, следвана от размотаващото се въже, удари се в стената на зейналия отвор и полетя обратно, но Алек успя да я сграбчи. Той изтича при хидравличната подпора и праметна куката около нея.

— Готово! — извика. — Сега натисни зеленото копче...

Гласът му бе прекъснат от неистовия вой на двигателите и летящата машина се заиздига в небето. Марк успя да улови пушката тъкмо навреме, за да последва берга, полюшвайки се на въжето. Чу Трина да го вика отдолу, но земята се отдалечаваше бързо и с всяка изминала секунда хората ставаха все по-малки. Страхът изпълваше цялото му същество и го караше да се вкопчва с такава сила, че пръстите му побеляха. Погледна надолу, но му се зави свят и побърза да вдигне глава. Алек се мъчеше да се изкатери през ръба на платформата — рязкото потегляне нагоре едва не бе го изхвърлило зад борда. Той изрита с крака и се изтегли на рампата с помощта на същото въже, на което бе увиснал Марк. След това се излегна по корем и се облещи в него.

— Момче, намери зеленото копче! — извика той. — Натисни го!

Въздухът около Марк свистеше оглушително от нарастващата скорост. Бергът се издигаше и вече бе на двеста стъпки над земята, движеше се в посока към дърветата. След секунди Марк щеше да се удари в клоните им и да изпусне въжето. Той заоглежда трескаво пушката, търсеше копчето. Ето го, на няколко сантиметра под спусъка, с който бе изстрелял куката и въжето. Не му се щеше да изпуска оръжието, затова съсредоточи цялата си сила в дясната ръка, стисна пръсти още по-здраво и протегна лявата. Тялото му се поклащаше на въжето, люшкано от вятъра. Върховете на дърветата се носеха към него. А той все не успяваше натисне копчето.

Изведнъж над него се чу тропот и стържене на метал. Марк вдигна глава.

Платформата бавно се прибираше.

6

— Размърдай се! — кресна Алек отгоре.

Марк се канеше да потърси отново копчето, когато стигнаха дърветата. Той обгърна оръжието и с лявата си ръка и го стисна колкото можеше. Сви се на топка и затвори очи. Горните клони на дърветата се забиха в тялото му при следващото поклащане на въжето. Иглички одраскаха кожата му, щръкнали разклонения издрачиха лицето му и задърпаха дрехите. Бяха като ръце на скелет, опитващи се да го сграбчат и издърпат от въжето, да го завлекат в страната на мъртвите. Всеки сантиметър от тялото му сякаш се отърка в нещо.

Но той успя да мине през тях, инерцията на берга и дърпащото го въже го изтръгнаха от клоните. Марк провеси крака и зарита безпомощно, когато се завъртя в широка дъга. Вратата на хангара бе затворена наполовина и Алек се бе надвесил от платформата, опитвайки се да го изтегли горе. Лицето му бе станало мораво от напъна. Гласът му се губеше във вятъра.

Марк усети, че стомахът му се свива болезнено. Знаеше, че има само една възможност. Той се пусна с лявата ръка и потърси пипнешком мястото, където трябваше да е зеленото копче. С периферното си зрение забеляза, че приближават към нови дървета. Бергът се бе снижил и този път нямаше шанс да се промуши през тях.

Напипа копчето и го натисна, но пръстът му се плъзна. Клоните вече бяха съвсем близо. Опита отново, притиснал пушката към тялото си за по-голяма устойчивост, и най-сетне сполучи. Чу се изщракване и тялото му полетя нагоре, миг преди да бъде обгърнато от обраслите с листа клони. Усети драскане по лицето и чу бръмченето на устройството, което го издигаше право към Алек, протегнал ръка над платформата. Черният отвор зад него бе едва метър широк.

Марк пусна пушката точно преди да се блъсне в острия ръб на повдигащата се платформа и протегна едната си ръка към Алек, а с другата понечи да се хване за ръба. Ръката му се плъзна по метала, но Алек успя да го улови и го задържа, после го затегли със себе си през

стесняващия се отвор. За един кратък миг изглеждаше, че няма да успеят, че ще останат приклепени в металната челюст, но Алек действаше чевръсто. Когато платформата се затвори с металическо звънтене, двамата се озоваха зад тъмните стени на берга.

Вътре беше студено и щом тътенът утихна, единственото, което Марк чуваше, бе собственото му дишане. Мракът бе непрогледен — поне за непривикнали очи, които допреди малко са били на ярко слънце. Усещаше, че Алек е наблизо и също си поема тежко въздух. Болеше го цялото тяло, поне от няколко рани се стичаше кръв. Бергът бе замрял неподвижно, увиснал на място.

— Не мога да повярвам, че го направихме — каза Марк и гласът му прокълбна. — Но защо не заварихме тук армия от въоръжени хора, които да ни хвърлят обратно зад борда? Или да ни застрелят с техните стрели?

Алек въздъхна изтощено.

— Не зная. Може да са с малочислен екипаж, но очаквах поне един от тях да е тук.

— И точно сега да се е прицелил в тъмното към мен.

— Ба! — изсумтя Алек. — Според мен тези типове са некадърници, пратени да свършат работа за професионалисти. А може да сме избили екипажа. Всички, освен пилота.

— Или пък зад вратата ни чакат още десет от тях — промърмори Марк.

— Едно от тях ще е — съгласи се Алек. — Хайде, да вървим. — Той пое нанякъде и Марк можеше да проследи движението му само по звуците. Изглежда, пълзеше.

— Но... — понечи да отвърне Марк, ала си даде сметка, че няма какво да каже. Какво да прави, да седи и чака някой да се появи с мляко и сладкиши? Той се изправи на колене, потрепна от болката в раните и последва приятеля си. Бледа светлина се появи отпред и когато се приближиха, успяха да се ориентират малко по-добре. Изглежда, се намираха в някакъв склад, с рафтове покрай стените и окачени на вериги метални прегради, за да задържат товарите по местата им. Поне половината от рафтовете бяха празни.

Светлината идваше от бляскащ панел над широка метална врата, подсилена с болтове по края.

— Чудя се дали не са ни заключили — рече Алек и се изправи. Доближи вратата и изпробва дръжката. Както и можеше да се очаква, тя не поддаде. Марк се изправи — мускулите му се напрегнаха мъчително, докато се надигаше. Беше изминало доста време, откакто се бе подлагал на подобни физически усилия.

— Какво става всъщност? — попита той. — Защо им е притрябвало да нападат нашето малко селце? И да стрелят по нас?

— Ще ми се да знаех. — Алек натисна дръжката по-силно, но и този път без резултат. — Нещастниците падаха като мухи, когато стреличките на гадовете ги уцелваха. — Той обърна гръб на вратата и се огледа раздразнено, опрял ръце на кръста си.

— Падаха като мухи — повтори намръщено Марк. — Един от тях между другото беше Дарнел. Мислиш ли, че ще се оправи?

Алек го изгледа така, сякаш би трябвало сам да се досети за отговора. И Марк знаеше, че е прав. Сърцето му се сви. Всичко се бе случило толкова бързо, че едва сега си даде сметка за най-лошото — Дарнел вероятно е мъртъв.

— А ние защо се качихме тук? — попита той.

Алек го посочи с пръст.

— Защото това трябва да направиш, когато някой дойде в твоя дом и нападне другарите ти. Отвърщаш на удара. Няма да позволя на тия кръвожадни негодници да се измъкнат безнаказано.

Марк се замисли за Дарнел, за всички останали жертви и осъзна, че Алек е прав.

— Добре. Съгласен. Какво ще правим?

— Първо трябва да разбием тази врата. Помогни ми да потърсим нещо, с което да го направим.

Марк се зае да обикаля помещението, макар че светлината бе оскъдна.

— Защо ли в момента висим неподвижно?

— Момче, много те бива да задаваш въпроси, на които не знам отговора. Размърдай се и намери нещо, дето ще ни свърши работа.

— Добре, добре.

В началото Марк откриваше само безполезни предмети. Резервни части, инструменти, кутии с припаси — всичко от сапун до тоалетна хартия. След това видя на стената нещо, което знаеше, че ще се хареса на Алек — голям чук.

— Ей, виж там! — извика. Откачи чука от ремъците и го претегли в ръце. — Як и тежък — идеален да разбиеш метална врата, особено за човек с твоите здрави войнишки ръце.

— Е, не са толкова здрави, колкото бяха.

Старият мечок се ухили и в очите му блеснаха весели пламъчета. Той пое дървената дръжка на чука, приближи металната врата и се зае да я млати. Вратата нямаше големи шансове да издържи, но Марк предположи, че ще минат няколко минути, преди Алек да я разбие. Надяваше се само, когато това стане, отвътре да не нахлуят въоръжени до зъби типове със зелени скафандри.

Дрън. Дрън. Дрън. Алек продължаваше да удря и вдлъбнатината растеше.

Марк отново се заоглежда с надеждата да открие някакво оръжие, когато вратата бъде разбита. Алек поне имаше големия чук. Нещо в тъмния ъгъл привлече вниманието му — купчина кутии, дълги по-малко от метър и високи трийсетина сантиметра. Реши, че съдържат нещо важно. Някои бяха отворени, други — запечатани.

Той изтича при тях и се помъчи да ги разгледа в сумрака, но беше твърде тъмно, за да различи нещо. Взе една — оказа се по-лека, отколкото очакваше — и я отнесе на светло, постави я на металния под. Наведе се и я огледа.

На капака имаше предупредителен знак, от тези, които сочеха, че съдържа биологично опасен продукт. На етикета отдолу бе изписано:

Вирус VC32 1xb47

Високо заразен

24 стрели, максимална предпазливост

Марк внезапно съжали, че е докоснал това нещо.

Марк се изправи и отстъпи назад. Ядоса се на себе си, че е докоснал кутията. Можеше дори да я отвори, ако не бе я донесъл на светло. Нищо чудно стрелите вътре да са се строшили по време на полета. Може би вирусът вече си проправя път през малките отвори на контейнера. Той си спомни и за отворените кутии на рафта, макар че те изглеждаха празни.

Марк изтри ръцете си в панталоните и отстъпи още назад.

Дрън. Дрън. Дрън.

Алек спря, дишайки тежко.

— Още един-два удара и това бебче ще отстъпи. Трябва да побързаме. Намери ли някакви оръжия?

Марк усети, че му прилява. Сякаш микроскопичните бактерии бяха скочили от кутията върху кожата му и сега си проправяха път към жилите.

— Не, само една кутия със стрели, пълни със смъртоносен вирус. Дали пък не може да ги хвърлим по тях? — Трябваше да е шега, но му стана още по-зле веднага щом произнесе думите.

— Какво? Вирус? — Алек го погледна със съмнение. Приблужи се и се наведе над кутията на пода. — Проклет да съм... Ето значи с какво са стреляли по нас. Кой са тези хора?

Марк усети, че се поддава на паниката.

— Ами ако ни чакат от другата страна на вратата? — притесни се той. — Готови да ни пуснат по една стрела в гърлата? Какво изобщо правят тук? — Усети нарастващата тревога в гласа си и изпита срам, че не може да се овладее.

— Успокой се, момче. Били сме в далеч по-трудни положения — каза Алек. — Намери нещо, каквото и да е, с което да халосаш някого по главата, ако те решат да ни се изпречат на пътя. Нима ще позволиш на тия типове да се измъкнат, след като постъпиха така с другарите ни? Вече сме на техния кораб. Няма връщане назад.

Силата в гласа на Алек поободри Марк и му вдъхна увереност.

— Добре. Ще потърся.

— Побързай!

Марк си спомни, че бе видял метален лост, окачен на стената до чука. Изтича там и го сграбчи. Беше се надявал на истинско оръжие, но и дългият половин метър метален прът щеше да свърши работа.

Алек бе вдигнал чука, готов да нанесе последните удари.

— Прав си, могат да открият огън по нас веднага щом разбием вратата. Да не се хвърляме там като стадо тъпи горили. Застани тук и чакай командата ми.

Марк направи каквото му казваха, притисна гръб в стената и зачака.

— Готов съм — рече той, стиснал лоста. Страхът пулсираше в тялото му.

— Добре тогава.

Алек вдигна високо чука и го стовари върху дръжката. Трябваше да удари още два пъти, преди да я строши. Още един удар и вратата се разтвори, отскачайки навътре и блъскайки се в стената. Почти веднага три стрели профучаха във въздуха и се удариха в отсрещната стена. После нещо издрънча на пода и се чуха отдалечаващи се забързано стъпки. Значи отсреща имаше само един противник.

Алек вдигна ръка, вероятно помислил, че Марк ще се втурне след него. После надзърна иззад рамката на вратата.

— Чисто е. На плъха явно са му свършили стрелите, защото е хвърлил оръжието на земята. Ела, да го притиснем в дупката му.

Алек се подаде още малко през отвора и огледа помещението. След това пристъпи в сумрака отвъд. Марк си пое дъх и го последва по коридора, като изрита с отвращение падналите стрели. Една от тях се блъсна с тропот в стената и това го накара да си спомни за Дарнел и за стърчащата от рамото му стрела. Дося му се да има нещо по-сериозно от лост в ръцете си.

Алек бе вдигнал чука с две ръце и се отдалечаваше по тесния коридор. Той се извиваше, следвайки извивката на корпуса. На всеки десетина крачки мъждукаха панели като онзи, който бяха видели в склада. Осигуряваха бледа светлина. Подминаха няколко врати, но всичките бяха заключени. Алек си направи труда да ги изпробва.

Марк се опитваше да овладее страха си и да бъде готов за това, което ще последва. Тъкмо се канеше да попита Алек за

разположението на берга — спомни си, че навремето неговият другар е бил пилот, когато чу отпред да се затръшва врата, после нови стъпки.

— Давай! — извика Алек.

Марк хукна напред с разтуптяно сърце. Успя да зърне само сянка пред тях, но изглежда, беше човек, облечен в един от познатите зелени скафандри и без шлем. Човекът извика нещо, ала не можеше да се разбере какво, тъй като думите отекнаха в стената. Без съмнение бе един от онези, които бяха стреляли по тях.

Ревът на двигателите се усили и бергът се разтресе, понасяйки се с цялата си мощност напред. Марк изгуби равновесие и се удари в стената, след това се спъна в Алек, който бе паднал на пода. Двамата скочиха на крака и сграбчиха оръжията си.

— Пилотската кабина е нататък — извика Алек. — Побързай!

Той не изчака отговор и хукна по коридора, а Марк го последва. Стигнаха открито пространство с кресла и маса и видяха беглеца да минава през един люк, зад който вероятно бе кабината. Мъжът понечи да затвори люка, но Алек хвърли чука тъкмо навреме. Инструментът се удари в стената и падна на пода, като блокира люка. Марк не спря, заобиколи Алек и стигна пръв кабината, след това се пъкна през отвора, без да мисли какво прави.

Вътре имаше две пилотски кресла и прозорци над пултове с прибори, датчици и трепкащи екрани. В едно от креслата седеше жена и прокарваше ръка по пулта, издигайки носещия се берг над върховете на дърветата. Марк едва успя да разгледа всичко това, когато някой го сграбчи и го хвърли на пода.

Марк усети, че се задушава, когато противникът го притисна с цялата тежест на тялото си. Миг по-късно Алек прекатури нападателя с удар по рамото и мъжът полетя настрани. Приземи се с болезнен стон, а Марк се надигна, поемайки си мъчително въздух. Алек сграбчи мъжа за зелените дрехи и го повдигна към лицето си.

— Какво става тук? — извика някогашният войник и от устата му пръсна слюнка. Жената продължаваше да се занимава с управлението, без да обръща внимание на случващото се зад нея. Марк я доближи, чудейки се как да постъпи. Подпря се на креслото и произнесе с цялата решимост, на която бе способен:

— Спи това нещо веднага. Върни ни у дома.

Жената сякаш не го чу.

— Чакам отговор! — кресна Алек на мъжа.

— Не сме ние! — простена мъжът. — Пратиха ни да свършим мръсната работа.

— Пратили са ви? — повтори Алек. — И кой ви прати?

— Не мога да ти кажа.

Марк слушаше разговора, но бе ядосан от липсата на реакция от страна на пилота.

— Казах да спреш това нещо! Веднага! — Той вдигна лоста и усети колко нелепо изглежда.

— Само изпълняваме заповеди, синко — рече жената. Гласът ѝ бе напълно безстрастен.

Марк се зачуди как да постъпи, но вниманието му бе привлечено от Алек, който налагаше мъжа с юмруци.

— Кой ви праща? — крещеше Алек. — Какво има в тези стрели? Някакъв вирус?

— Не зная — изхленчи мъжът. — Моля ви, не ме удряйте. — Марк бе втренчил поглед в него и забеляза как внезапно лицето му посивява, сякаш го обладава зъл дух.

— Направи го — произнесе мъжът почти механично. — Свали го.

— Какво? — сопна се Алек. — Какво означава това?

Жената извърна лице и Марк я погледна объркано. Имаше същото безжизнено изражение като на мъжа със зеления скафандър.

— Просто изпълняваме заповеди.

Тя се пресегна и натисна една ръчка, премествайки я докрай напред. Целият берг се наклони и полетя надолу, прозорците пред кабината внезапно се изпълниха със зеленина.

Марк тупна на пода и се блъсна в контролния пулт. Нещо голямо се разби и въздухът се изпълни с рева на двигателите, последва нов силен трясък и взрив. Бергът замря неподвижно, някакъв предмет прелетя през помещението и се удари в главата на Марк. Младежът усети остра болка и затвори очи. По лицето му се стичаше кръв. Когато отново дойде в съзнание, чу гласа на Алек да го вика сякаш от дъното на безкраен тунел.

Тунел — колко точно определение, помисли си, преди отново да изгуби съзнание. Нали там бе започнало всичко това...

8

Марк обляга глава на седалката на набирация скорост субтранс. Затваря очи и се усмихва. Днес в училище имаха натоварена програма, но поне приключиха. За цели две седмици. Сега може да се отпусне и да забрави — да вегетира. Да играе на виртбокс и да поглъща огромни количества храна. Да се размотава с Трина, да си бъбри с Трина, да се въргаля с Трина. Може пък просто да се сбогува с родителите си, да я отвлече и да избяга надалече. Защо пък не?

Той отваря очи.

Тя седи срещу него и изобщо не му обръща внимание. Няма представа, че си мечтае за нея, нито дори, че е луд по нея. Приятели са от доста време, събрани от обстоятелствата. Когато си съсед с някое хлапе, ставате приятели, защото вселената е отредила така. Момче, момиче, чужденец — какво значение. Но как би могъл да знае, че тя ще се превърне в такова разкошно същество със съблазнително тяло и искрящи очи? Разбира се, проблемът е, че всички хлапетии в училище си падат по нея. А Трина обича да я харесват. В това няма съмнение.

— Ей — вика я той. Субтрансът се носи в тунелите под Ню Йорк с малко по-силен от шепот звук и това го примамва отново да затвори очи. — За какво си се замислила?

Погледът ѝ среща неговия, сетне на лицето ѝ разцъфва усмивка.

— За нищо. Това ще правя през идните две седмици. Няма да мисля. Ако започна да мисля, ще се замисля как да не мисля, докато не престана да мисля.

— Брей. Изглеждаше доста сложно.

— Ами не. Само се забавлявам. Умниците ги бива в подобни изказвания.

Това е един от онези моменти, в които Марк е изкушен да ѝ признае, че я харесва, да я покани на среща, да се пресегне и да я улови за ръката.

— О, най-мъдра от мъдрите, може би ти ще ме научиш на този метод да мисля, без да мисля.

Тя сбърчва носле.

— Понякога си такъв глупчо.

Ами да. А си въобразяваше, че ще я върти на пръста си. Марк едва се сдържа да не изстене от разочарование.

— Но аз харесвам глупчовците — добавя тя, за да смекчи удара.

Отново му става добре.

— И тъй... какви са плановете ти? Вашите ще ходят ли някъде, или оставате у дома?

— Може да прескочим за няколко дни до баба, но през повечето време сме си тук. Сигурно ще изляза с Дани, но нищо сериозно. А ти?

Марк я гледа объркан. С това момиче е така — възходи и падения.

— Аз... да. Искам да кажа, не. Ние няма... да правим нищо. Ще си седя на дивана и ще хрупам чипс. Ще се оригвам, разбира се. И ще гледам как по-малката ми сестра се глези за подаръци. — Мадисън. Да, тя наистина е глезена, но вина за това наполовина има Марк.

— Значи може да се видим.

Ето че пак нагоре.

— Ще бъде страхотно. Какво ще кажеш да е всеки ден? — Най-дръзкото предложение, което ѝ е отправял.

— Добре. Може дори... — Тя се озърта предпазливо, после втренчва поглед в него. — Да слезем да се целуваме в мазето ви.

В началото Марк не знае дали говори сериозно и сърцето му спира напълно, а космите му настръхват. На бузите му избива руменина.

Но сетне тя се размива почти налудничаво. Не е злобно и дори с намек за флиртуване. Ала той вижда, че гледа на него само като на приятелче и нищо повече. Идеята да се целуват в мазето явно е само глупава закачка. Марк решава за известно време да забрави намеренията си.

— Такава си лицемерка — промърморва той. — Караш ме да се смея.

Тя спира да се кикоти и отмята косата си с ръка.

— Знаеш ли, бих го направила.

Тъкмо произнася тези думи, когато светлините угасват. Субтрансът губи мощност и рязко намалява скоростта си. Марк едва не пада от седалката в скута на Трина. При всякакви други

обстоятелства това би била подходяща възможност, но сега го завладява страх. Чувал е истории за такива неща, които са се случвали навремето, но през неговия живот токът в подземната железница никога не е спирал. Възцарява се непрогледен мрак. Хората започват да крещат. Човешкият мозък не е готов за подобно нещо. Толкова е страшно. Най-сетне сиянието на гривнофоните осветява околностите.

Тина хваща ръката му и я стиска.

— Какво става? — пита тя объркано.

Марк се поуспокоява, забелязал, че тя не е чак толкова изплашена. И това му помага да се съвземе. Макар да не се е случвало досега, навярно субтрансът също се разваля от време на време.

— Предполагам, че има авария. — Той изважда дланофона — не е достатъчно богат да си позволи един от тези модни гривнофони, — но странно, няма връзка. Прибира го обратно в джоба.

Блясват меки, жълти аварийни светлини, две ленти на тавана на вагона. Не са особено силни, но всички ги посрещат с облекчение. Хората наоколо се надигат, оглеждат се, шепнат развълнувано. Изглежда, смятат, че не е редно да се говори на висок глас.

— Поне не бързае никъде — казва Трина. Шепне, разбира се. Марк осъзнава, че първоначалната му паника се е поуталожила. Сега дори би искал да я попита какво е имала предвид, когато каза: „Знаеш ли, бих го направила“. Но този миг е отминал завинаги. Заради проклетата случка. Влакът се разлюлява. Съвсем леко. По-скоро по него преминава силна вибрация. Но хората отново надават изплашени викове и се раздвижват. Марк и Трина се споглеждат озадачено и дори леко уплашено.

Двама мъже доближават вратите и се опитват да ги отворят със сила. Вратите най-сетне поддават и мъжете скачат отвън на тясната платформа, която върви успоредно на релсите. Като плъхове при пожар останалите пътници ги следват, блъскайки се и ругаейки на висок глас. Само след няколко минути Марк и Трина остават сами във вагона под сиянието на аварийните светлини.

— Не съм сигурна какво трябва да правим — оплаква се тя все така шепнешком. — Предполагам, че скоро ще отстранят повредата.

— Ами да — подхвърля Марк. Влакът отново започва да се тресе и страховете му нарастват. — Не зная. Вероятно нещо се е объркало.

— Смяташ ли, че трябва да слезем?

Той се замисля.

— Защо не? Ако останем тук, направо ще се побъркам.

— Добре. Може и да си прав.

Марк се изправя, Трина също. Те стигат отворената врата и слизат на пътеката. Тясна е и няма перила, което прави начинанието им доста опасно, ако влакът потегли отново. Тунелът също е озарен от аварийни светлини, но и те са съвсем немощни и едва успяват да разсеят мрака.

— Те тръгнаха нататък. — Трина посочва наляво. Нещо в гласа ѝ подсказва на Марк, че трябва да поемат в обратната посока. Той е съгласен с нея.

— Значи... надясно — отвърща и кима.

— Ами да. Не искам да съм близо до тези хора. Не зная защо.

— Приличат ми на тълпа.

— Да вървим.

Тя го дърпа за ръката и поема по тясната пътека. И двамата опират ръце на стената, сякаш да се подсигурят, че няма да паднат на релсите. Стената се тресе, но не толкова силно, колкото влака. Може би това, което е причинило проблемите с електрозахранването, вече утихва. Може например да е било земетресение и скоро всичко ще бъде наред.

Вървят от десет минути, без да разменят нито дума, когато чуват писъци отпред. Не. Не просто писъци. Нещо много повече. Истински ужасени викове на хора, които избиват жестоко. Трина спира, обръща се и поглежда Марк. Всякакви съмнения — или надежди — изчезват в миг. Нещо страшно се е случило.

Инстинктът на Марк крещи да се обърнат и да побягнат назад, но той се засрамва от себе си, когато Трина показва колко е смела.

— Трябва да отидем и да видим какво става. И дали не бихме могли да помогнем.

Как да откаже на подобно предложение? Те забързват напред и скоро излизат на широка платформа на станция. И тук спират. Сцената пред тях е толкова ужасна, че умът на Марк отказва да я възприеме. Той знае, че вече нищо в живота му няма да е същото. Подът е покрит с голи обгорени тела. Писъци и викове раздират въздуха и ечат от стените и тавана. Той вижда влачещи се и куцащи жертви с протегнати ръце, обгорели дрехи и лица, полуразтопени, като че са от въськ.

Навсякъде има кръв. Въздухът е изпълнен с необичайна топлина, сякаш са в пещ.

Трина се обръща, сграбчва го за ръката и той вижда ужасеното ѝ изражение, което едва ли ще забрави до края на живота си. Тя го дръпва след себе си и хуква обратно в посоката, от която са дошли.

През цялото време Марк мисли за родителите си. За малката си сестра.

В ума си ги вижда как горят някъде. Вижда Мадисън да крещи. Сърцето му е разбито.

9

— Марк!

Видението изчезна, но споменът за тунела остана в съзнанието му като тъмна утайка.

— Марк! Събуди се!

Това е гласът на Алек. Без съмнение. Защо го вика? Какво е станало?

— Събуди се, дявол го взел!

Марк отвори очи и премигна срещу светлината, която се процеждаше през клоните над него. После се появи лицето на Алек, който засенчи светлината.

— Време беше — промърмори с въздишка на облекчение старият войник. — Бях започнал да се плаша, хлапе.

И тогава болката в главата му се върна — просто се бе пробудила малко по-бавно от него. Болка, която раздираше черепа му и изглеждаше по-голяма от мозъка. Той изстена, вдигна ръце към челото и напипа полузасъхнала кръв.

— Ох! — Само това успя да каже.

— Да, здравата се удари, когато катастрофирахме. Имаш късмет, че си жив. За щастие, разполагаш в мое лице с ангел хранител, който да се погрижи за теб.

Марк се надигна бавно, почти сигурен, че това ще е последното му усилие в живота. Все пак се справи. Той премигна и пред очите му изплуваха тъмни петна. После се огледа.

Намираха се на малка полянка сред дървета. Под него имаше килим от борови иглички, следващ неравностите на корените и натрупаните листа. На около стотина крачки по-нататък бергът бе полегнал на една страна, подпрян между два дъба, почти като някакво гигантско метално цвете. Корпусът бе огънат от ударите и отвътре се извиваше дим, но нямаше признаци за пожар.

— Какво стана? — попита объркано Марк.

— Не помниш ли?

— Ами не, след момента, когато нещо ме удари по главата.
Алек размаха ръце.

— Няма много за разказване. Разбихме се и аз те извлечих навън. После седях и те гледах как се мяташ, сякаш сънуваш кошмар. Пак ли спомените?

Марк имаше сили само да кимне. Не искаше да мисли за това.

— Претършувах берга, доколкото можах — продължи Алек, сменяйки темата. Марк му беше благодарен, че не прояви настойчивост. — Но димът ми пречеше да остана по-дълго. Веднага щом се уверя, че можеш сам да се справяш, ще се върна отново. Искам да разбера кои са тези хора — и защо направиха това, което направиха. Дори това да е последното дело в живота ми.

— Добре — съгласи се Марк. Сетне му хрумна друга мисъл, която пробуди тревогата му. — Ами онези кутии с вируса? Ако са се разбили и мястото вече е заразено?

Алек вдигна ръка и го потупа по гърдите.

— Зная, зная. Не се тревожи. На излизане погледнах в склада — кутиите са цели.

— Хм... а как действа вирусът? Искам да кажа... има ли опасност да се заразим? Ще знаем ли, ако е станало? — Никак не му се нравеше тази несигурност. — И какъв според теб е този вирус?

Алек се засмя.

— Синко, още един куп въпроси, на които нямам отговори. Ще трябва да попитаме специалистите, когато се върнем. Но според мен, освен ако не вземе да те мъчи някоя хрема, няма за какво да се безпокоиш. Спомни си, че поваляха жертвите мигновено, а ти още си на крака.

Тези думи като че ли поуспокоиха Марк. Силно заразен вирус.

— Ще го имам предвид — произнесе той уморено. — Според теб колко далече сме от селото?

— Нямам представа. Може да е много далече, но не е чак на другия край на света.

Марк се отпусна на земята, опря глава на ръцете си и затвори очи.

— Дай ми само няколко минути. После ще претърсим кораба. Кой знае какво има вътре.

— Прав си.

Половин час по-късно Марк вече крачеше из кораба и прескачаше отломките. Само че сега вървеше не по пода, а по една от стените. Малко се объркваше от това, че бергът е полегнал на една страна — странна игра с възприятията, заради която стомахът му се свиваше неприятно и главата го болеше по-силно. Но бе твърдо убеден, също като Алек, че трябва да узнаят кому принадлежи въздушният кораб. Очевидно вече нямаше да са в безопасност в планината.

Най-много информация можеха да извлекат от компютърната система, ала опитите на Алек не дадоха резултат. Компютърът не показваше признаци на живот. Оставаше им да се надяват на някой работещ преносим телефон или таблет, който да не е пострадал при катастрофата. Беше изминала цяла епоха, откакто Марк бе виждал подобна техника. Слънчевите изригвания бяха довели до повреждането на почти всички електронни уреди, а малкото оцелели изкараха толкова, колкото им издържаха батериите. Но щом разполагаш с берг, вероятно ще имаш и работещи батерии.

Бергът. Намираше се в него. Толкова бе странно колко много се бе променил светът само за една година. В началото, когато видеше берг, се радваше сякаш вижда живо дръвче. Вчера дори си мислеше, че повече никога няма да зърне въздушен кораб. А ето че сега тършуваше из един, за чиято гибел бе допринесъл сам, и търсеше заровени тайни. Беше вълнуващо, макар досега да намираха само боклуци, дрехи, части от строшена апаратура и още боклуци.

А след това попадна на злато. Истински, работещ таблет. Беше включен, тъкмо сиянието на екрана му привлече Марк. Беше се изтърколил в ъгъла на една от малките каюти. Марк го изключи веднага щом го вдигна — ако батерията му е изтощена, няма никакъв начин да я заредят.

Откри Алек в друга каюта, наведен над пътнически контейнер, който се опитваше да отвори с ругатни.

— Ей, виж какво намерих — похвали се гордо Марк и вдигна таблета. — При теб как е?

Алек се изправи и погледът му блесна от радост.

— Аз пък не намерих нищо и вече ми писна да се ровя. Я да видим какво има там.

— Боя се да не изтощим батерията — рече Марк.

— Ами толкова по-добре ще е да погледнем по-скоро, не смяташ ли?

— Хубаво, но да излезем навън. Задушavam се в тая метална джунгла.

Седнали под сянката на едно дърво, Марк и Алек се надвесиха над таблета, докато слънцето продължаваше своя път през небосвода. Марк неволно изруга дневното светило заради жегата, с която не пропускаше да ги дарява. Налагаше се непрестанно да трие ръце от потта, докато натискаше копчетата на таблета.

Таблет. Още една забравена вещ. Вътре имаше игри, книги, стари програми от времето преди слънчевите изблици. И личен дневник. Но нищо свързано с работата. Докато не откриха картата. Очевидно не работеше със спътникова връзка — всички спътници бяха разрушени при изригванията. Изглежда, бе свързана с някакво устройство на берга, може би архаичен радар или друга полузабравена машинария. Програмата съдържаеше данни за всички полети на кораба допреди падането му.

— Погледни това! — Алек посочи едно място на екрана. Маршрутите на полетите неизменно завършваха там. — Трябва да е щабът им или базата — както го наричат. Ако съдя по координатите, според оскъдните ми представи за този планински масив това ще да е на петдесет-шейсет мили оттук.

— Може да е стара военна база — предположи Марк.

Алек се замисли над думите му.

— Или бункер. Би било логично да съществува нещо подобно в планините. Отиваме там, момче. По-добре рано, отколкото късно.

— Веднага ли? — Марк все още не се бе възстановил от удара, но не смяташе, че старият воин предлага да изминат целия този път, преди първо да проверят какво става със селото.

— Не веднага. Първо ще се приберем да проверим какво е положението у дома. Да видим дали Дарнел е добре. И другите също.

Сърцето на Марк се сви при споменаването на Дарнел.

— Нали не си забравил какво открихме в берга? Стрелите и вируса. Няма начин тези хора да са се опитвали да ги заразят с обикновен грип.

— Прав си. Неприятно ми е да го призная, но е така, хлапе. Не очаквам кой знае какви добри новини, когато се върнем. Въпреки това

се налага да идем. Така че да вървим.

Алек се изправи и Марк го последва, като прибра таблета в задния джоб на панталона. Би предпочел да се върне у дома, вместо да се захващат с онзи бункер.

Поеха на път и Марк отново трябваше да търпи болката в главата. Но колкото повече се отдалечаваха, толкова по-добре се чувстваше. Дървета, слънце, храсти и корени, катерички, буболечки и змии. Въздухът бе топъл и свеж, ухаеше на смола и на обгорена трева. Бергът се бе отдалечил доста повече от селото, отколкото си мислеха, и се наложи да нощуват на два пъти. Хранеха се с дребни животни, които Алек улавяше.

Следобед на третия ден от атаката на берга най-сетне стигнаха селището.

Марк и старият войник бяха на миля от него, когато за пръв път ги лъхна непоносимата миризма на смърт, разнасяна от горещия вятър.

10

Оставаха само няколко часа до залез-слънце, когато двамата стигнаха подножието на хълма, на който бяха построени къщурките и колибите.

Марк бе откъснал парче от ризата си и го бе завързал на носа и устата. Притисна кърпата с ръце, докато приближаваха селцето. Миризмата беше ужасяваща. Почти я усещаше на езика си — миризма на разпад, гнило, смърт. Сякаш бе глътнал нещо развалено. Борейки се с напъните да повърне, той продължи да се катери нагоре, изпълнен със страхове какво ли ще види след атаката.

Дарнел.

Марк не хранеше почти никакви надежди, бе сигурен, че приятелят му е мъртъв. Но какво е станало с Трина? С Лана? С Мъглата и Жабока? Дали са живи? Дали са се разболели от онзи гаден вирус? Той спря, когато Алек протегна ръка и го докосна по гърдите.

— Добре, чуй ме сега — рече старият воин с приглушен заради кърпата на устата глас. — Трябва да си изясним някои неща, преди да се качим горе. Не бива да позволяваме на чувствата да ни управляват. Каквото и да видим там, задача номер едно ще е да спасим колкото се може повече хора.

Марк кимна и понечи да продължи, но Алек го спря отново.

— Марк, искам да знаеш, че двамата с теб сме в една и съща лодка. — Той говореше напрегнато, като учител, който държи да внуши важна част от урока на своя ученик. — Ако се качим там и започнем да прегръщаме хората, да плачем и да вършим безполезни неща само защото сме съсипани от мъка... това няма да помогне на никого. Дори в дългосрочен план ще има обратен ефект. Разбра ли ме? А ние трябва да мислим за бъдещето. Колкото и егоистично да звучи, трябва първо да опазим себе си. Чу ли ме? Да опазим себе си. Иначе никому няма да можем да помогнем.

Марк го погледна в очите и видя там нещо твърдо като скала. Разбраше, че Алек е прав. Очевидно ставаше нещо голямо — за това

говореха информацията от таблета, картата и постъпките на двамата от берга.

— Марк? — Алек щракна с пръсти, за да привлече вниманието му. — Отговори ми, приятелче.

— И какво предлагаш? — попита младежът. — Ако видим там болни хора — ако стрелите са разнесли заразата, — да стоим настрана от тях ли?

Алек отстъпи назад с изменено лице.

— Изречено по този начин, не звучи много хуманно, но иначе си прав. Не знаем какво става там — с какво си имаме работа. Повтарям ти, че трябва да сме подготвени... и ако има дори малко съмнение, че някой...

— Да ги оставим да ги изядат животните — прекъсна го хладно Марк, надявайки се да засегне някоя струна в душата му.

Старият войник бавно поклати глава.

— Не знаем какво да очакваме, момче. Хайде да се качим и да видим какво е станало. Да потърсим нашите приятели. Казвам ти само да не постъпваш глупаво. Не се приближавай до никого и никого не докосвай. Дръж кърпата завързана на устата си. Разбра ли ме?

Марк кимна. Прозвуча му разумно да стои на разстояние от хората, уцелени със стрелички. Остро заразен. Думите блеснаха в главата му като светещ предупредителен знак.

— Разбрах. Няма да постъпвам глупаво. Обещавам. Ще правя каквото ми кажеш.

На лицето на Алек се изписа състрадание — изражение, каквото Марк не бе виждал често. В очите му дори се мярна съчувствие.

— Преживяхме ужасни неща, хлапе. Но от това само заякнахме повече, нали така? Ще дадем каквото се иска от нас, за да преживеем и това премеждие. — Той погледна нагоре към селото. — Да се надяваме, че нашите приятели са добре.

— Да се надяваме — повтори Марк и притисна с длан маската към лицето си.

Алек кимна отсечено — отново старият воин — и пое нагоре по хълма. Марк се мобилизира, опита се да прогони емоциите и го последва.

Веднага щом прехвърлиха билото, видяха източника на отвратителната смрад.

Толкова много трупове.

В покрайнините на селото имаше голям дървен заслон, предназначен за укритие при бури, докато бъдат построени по-солидните къщи. Имаше три стени и отворена фасада. Покривът бе измазан с кал, за да не пропуска влага вътре. Всички го наричаха Наклонената барака, защото, макар да бе със солидни основи, изглеждаше сякаш се е килнал надолу по склона.

Някой бе взел решение да прибере мъртвите в Наклонената барака. Марк се вцепени от ужас. Не биваше да е така — бе виждал много повече мъртъвци миналата година. Но въпреки това се стъписа.

Имаше поне двајсетина трупа, подредени на пода. Лицата на повечето от тях бяха изцапани с кръв — около носа, очите и ушите. Ако се съдеше по цвета на кожата, бяха мъртви поне от два дена. Той ги прегледа набързо, само за да се увери, че Дарнел не е сред тях. Но Марк не посмя да се поддаде на пробудилата се надежда. Притисна отново кърпата с длан и отмести поглед от масовото гробище. Поне за известно време със сигурност нямаше да може да се храни нормално.

Алек също не остана напълно невъзмутим. Оглеждаше труповете с навъсено, ядно изражение. Може би искаше да ги доближи, да ги прегледа и да разбере от какво са умрели, но си даваше сметка колко глупаво ще е това.

— Да влезем в селцето — предложи Марк. — Трябва да потърсим нашите приятели.

— Добре — отвърна лаконично Алек.

Селцето бе като призрачен град. Улиците бяха прашни, въздухът — горещ и неподвижен. Не се виждаше жив човек, но на Алек му се стори, че тревожни очи ги следят от тъмните прозорци и между цепнатините на гредите. Не познаваше всички обитатели на лагера, но все се надяваше да срещнат някой познат.

— Ей! — извика Алек. — Аз съм — Алек. Излезте и ни разкажете какво се случи, след като отлетяхме.

Някъде отпред се обади приглушен глас:

— Никой не смее да излиза от сутринта, когато дойде бергът. Тези, които помагаха на простреляните... повечето от тях се разболяха и умряха. Само дето им отне малко повече време.

— Било е заради стрелите — обясни Алек достатъчно силно, че да го чуят всички наоколо. — Те са разнасяли вируси. Успяхме да се

качим в берга — катастрофира на около два дни път от тук. Открихме кутията със стрелите, с които са стреляли по нас.

Изад прозорците се чува тихи гласове на разговарящи хора, но никой не отговори на Алек. Войникът се обърна към Марк.

— Хубаво е, че са били достатъчно разумни да останат вътре. Ако има някакъв вирус, поне не се е разпространил като горски пожар. Кой знае? Може би вирусът е изчезнал с умрелите.

Марк обаче не беше сигурен.

— Дано да си прав — помърмори той.

Преди Алек да отговори, се чува стъпи. И двамата се обърнаха и видяха Трина да приближава по улицата. Лицето ѝ бе изцапано и потно, изражението — трескаво. Но очите ѝ светнаха, когато съгледа Марк, и той знаеше, че неговите също.

Изглеждаше напълно здрава, което го изпълни с облекчение. Тя се втурна право към него и Алек бе принуден да я спре. Пристъпи между нея и Марк и вдигна двете си ръце. Момичето закова на място.

— Добре, деца — заговори Алек. — Да внимаваме малко с радостните прегръдки. След случилото се трябва да проявим предпазливост.

Марк очакваше Трина да възрази, но тя си пое уморено дъх и кимна.

— Ами да, прав си. Но толкова се зарадвах, че ви виждам. Трябва бързо да ви покажа нещо. Елате! — Тя им махна с ръка, обърна се и се затича в посоката, от която бе дошла.

Марк и Алек я последваха без колебание по пустата улица. Марк чу стенания и слаби викове от къщите, покрай които преминаваха. След няколко минути Трина спря пред малка колиба, чиято врата бе закована с три дъски.

Отвън.

Някой бе затворен вътре.

И този някой надаваше пронизителни викове.

Нямаше почти нищо човешко в тези викове.

Трина доближи колибата, после отстъпи изплашено назад и погледна Марк и Алек. По бузите ѝ се стичаха сълзи, тя захлипа сподавено и Марк си помисли, че никога не бе я виждал толкова разкъсвана от печал. Дори след „края на света“, който бяха преживели.

— Зная, че е ужасно — рече тя, като се опитваше да надвика крясъците на затворника. Марк успя да определи, че гласът принадлежи на мъж или на момче. Звуците бяха ужасни. — Но той ни накара да го направим. Каза, че ще си пререже вените, ако не го послушаме. Оттогава нещата само се влошават. Нямаме представа защо не умря като другите. Но от самото начало Лана настояваше да сме внимателни. Тревожеше се, че има опасност заразата да се разпространи. Веднага щом започнаха да се разболяват и други, тя се постара да го изолираме. Стана много бързо.

Марк бе стъписан. Понечи да попита нещо, но се отказа. Помисли си, че знае отговора.

— Вътре е Дарнел, нали? — зададе неизречения му въпрос Алек.

Трина кимна и от очите ѝ бликнаха нови сълзи. Най-много от всичко на света Марк искаше да я прегърне, да я държи в обятията си денем и нощем. Но единственото, което му оставаше сега, бяха думите.

— Успокой се, Трина. Постъпили сте правилно. Дарнел е знаел, че са го заразили с нещо. Всички трябва да внимаваме, за да не се разпространи вирусът.

Нови викове екнаха от колибата. Дарнел буквално си дереше гърлото и Марк изпита желание да си запуши ушите.

— Главата ми!

Марк огледа колибата. За пръв път чуваше Дарнел да говори членоразделно. Не можа да се сдържи, доближи стената и надзърна през цепнатината между две греди.

— Марк! — изкрещя Алек. — Махни се оттам!

— Всичко е наред! — отвърна младежът. — Нищо няма да докосвам.

— Никак няма да съм щастлив, ако и ти се заразиш от някоя гадна болест. Ама никак.

— Просто искам да видя стария си приятел — каза Марк, като се постара да изглежда уверен. Притисна кърпата си с ръка и повдигна умоляващо вежди.

Старият войник изпръхтя и извърна лице. Но Трина бе втренчила очи в него, очевидно разкъсвана между желанието да спре Марк и да се присъедини към него.

— Ти стой там — предупреди я той, преди момичето да успее да помръдне. Гласът му бе приглушен от кърпата, но тя го чу добре, кимна и сведе очи.

Марк отново се обърна към цепнатината между гредите. Виковете в колибата бяха утихнали, но се чуваше как Дарнел стене и хленчи, повтаряйки непрестанно две думи:

— Главата ми! Главата ми! Главата ми!

Марк доближи глава до гредите. Цепнатината бе на няколко сантиметра от очите му. Той провери още веднъж дали превръзката покрива добре устата и носа, след това опря чело на трупите и надзърна вътре.

Беше тъмно, светлината едва се процеждаше през отворите на покрива. В едно от осветените места различи краката на Дарнел, свити под тялото му, но лицето бе скрито в здрач. Изглежда, бе стиснал главата си с ръце.

Все още хленчеше и шепнеше. Целият трепереше, сякаш го бе застигнала виелица.

— Дарнел? — повика го Марк. — Ей, аз съм, Марк. Човече, зная, че никак не ти е лесно. Наистина съжалявам. Но да знаеш, че си го върнахме на негодниците, които ти го сториха. Свалихме берга в гората и ги изтрепахме.

Дарнел не отговори, продължаваше да лежи в сянката, да трепери и да стене. И да повтаря тези две думи:

— Главата ми, главата ми, главата ми.

Стомахът на Марк се сви болезнено. Беше виждал толкова болка и страдание, но да гледа безпомощно как приятелят му се измъчва... това го убиваше. Особено след като нямаше никакъв смисъл. Защо, по

дяволите, някой би причинил подобно нещо на други хора след всичко, което сполетя света? Нима и без това животът им не беше ад?

Изведнъж го завладя гняв. Марк блъсна с юмрук трупите и на кокал четата му изби кръв. Молеше се един ден някой да си плати за това.

— Дарнел? — повика го отново Марк. Трябваше да му каже нещо, да го накара да се почувства по-добре. — Може би... може би ти си по-силен от останалите. Затова не си умрял. Дръж се, човече. Търпи и се дръж. Още малко... — Празни думи. Лъжеше болния си приятел. — Ние със сержанта, Трина, Лана и другите ще се помъчим да разберем какво е станало. А ти само...

Внезапно тялото на Дарнел се изпъна, краката му се изпружиха, ръцете се долепиха до тялото. Нов крясък, по-страшен от предишните, изригна от раздраното му гърло — звучеше като рев на обезумяло животно. Марк се дръпна изплашено, но отново долепи очи към цепнатината. Дарнел се бе претърколил на една страна и сега светлината падаше право върху лицето му, докато тялото му се тресеше. Челото му бе покрито с кръв, имаше кръв по бузите, брадата и шията. Косата му също бе слепнала от съсиреци. От устата, ноздрите и ушите му се стичаше кръв. Момчето най-сетне успя да възвърне контрол над тялото си и побърза да стисне главата си с ръце, сякаш се опитваше да я отвърти от шията. Отново започна да крещи и да повтаря познатите думи:

— Главата ми! Главата ми! Главата ми!

— Дарнел — прошепна Марк, макар да си даваше сметка, че нещастникът не го чува. Колкото и да го болеше за него, гузно осъзна, че не би намерил сили да влезе и да му помогне. Щеше да е глупаво.

— Главата мииииии! — извика Дарнел с такава сила, че Марк неволно отстъпи отново. Не знаеше колко още ще понася това.

Вътре нещо се раздвижи, чу се тропот на крака. После силен удар по вратата. Още един. И още един.

Бум. Бум. Бум.

Марк затвори очи. Знаеше от какво са тези ужасни звуци. Трина изведнъж се появи до него, дръпна го в прегръдките си и го притисна с всичка сила. Алек се опита да протестира, но този път не беше много убедителен. А и бе твърде късно.

Чуха се още няколко удара, после пронизителен и дълъг писък, който завърши с хъркане. След това Марк чу как тялото на Дарнел да се свлича на земята с мъчителна въздишка.

Макар да се срамуваше от себе си, той посрещна с облекчение тишината, възвестяваща края на това мъчение. И се радваше, че вътре не е Трина.

12

Марк никога не бе смятал Алек за състрадателен човек. Ни най-малко. Но когато старият войник се приближи и ги раздели с Трина, направи го с меко изражение на лицето. А след това каза:

— Зная, че напоследък преживяхме много неща. — Алек премести очи към колибата, където бе затворен Дарнел. — Но мисля, че това едва ли е краят. — Той помисли малко и продължи:

— Както и да е, не бива да се отказваме точно сега. Както не се отказахме от живота още от първия ден.

Марк кимна и погледна Трина.

Тя избърса една сълза и се втренчи в Алек.

— Взе да ми омръзва да съм сред оцелелите. Поне Дарнел се отърва от този свят.

През всичките години, откакто я познаваше, Марк не бе я чувал да говори с толкова гневен глас.

— Не говори така — рече ѝ. — Зная със сигурност, че не го мислиш. — Тя извърна лице към него и погледът ѝ се смекчи.

— Кога ще свърши целият този кошмар? Оцеляхме през месеците, когато слънцето изпепеляваше Земята, намерихме къде да се подслоним, осигурихме си прехрана. Допреди няколко дни се смеехме! А после дойдоха тези типове с берга, стреляха по нас и избиха толкова много хора! Какво е това — някаква шега? Да не би някъде да има някой, който играе безумна виртуална игра и ни се присмива?

Гласът ѝ стана дрезгав и тя отново заплака, прикри лицето си с длани и седна с кръстосани крака на спечената от жегата земя. Раменете ѝ се разтресоха от ридания.

Марк се озърна към Алек, който го изгледа с присвити очи сякаш му казваше: тя е твоя приятелка, направи нещо.

— Трина? — повика я тихо Марк. Приближи се, коленичи до нея, пресегна се и я прегърна през раменете. — Зная... тъкмо когато си мислехме, че нещата не могат да станат по-зле. Съжалявам. — Даваше си сметка, че няма смисъл да я убеждава. Да ѝ вдъхва напразни

надежди. — Едно обаче ще ти обещаю — каквото и да се случи, двамата ще бъдем заедно — продължи той. — И ще направим всичко по силите си, за да не се заразим от болестта, която повали Дарнел и останалите. Само че, ако искаме да успеем... — Той се почеса по тила и погледна към Алек, търсейки помощта му.

— Трябва да сме бдителни — добави старият войник. — Да сме предпазливи, хитри и безпощадни — когато опре до това.

Марк знаеше, че може би не е разумно да докосва Трина. Но вече не го интересуваше. Ако Трина умре, какъв смисъл да живее?

Тя свали ръце от лицето си и погледна Алек.

— Марк, стани и се отдалечи от мен.

— Трина...

— Направи го. Веднага. Иди и застани до Алек, за да ви виждам и двамата.

Марк се подчини. Отдалечи се на десетина крачки и когато се обърна, откри, че разплаканата Трина е изчезнала и сега на нейно място е разумната, решителна млада жена, която познаваше преди. Беше се изправила и бе скръстила ръце.

— Бях наистина много внимателна, след като вие двамата се качихте на берга. Скафандрите, които носеха онези негодници, стреличките, бързината, с която покосяваха жертвите и те се разболяваха... още преди Лана да ни обясни каквото и да било, беше очевидно, че става нещо необичайно. Единственият, с когото се занимавах, беше Дарнел, но той настоя да запазим дистанция. Сам се затвори в колибата и ме накара да я залостя отвън. — Тя спря да си поеме дъх и ги огледа. — Всъщност искам да кажа, че според мен не съм заразена. Действах бързо и взех предпазни мерки.

— Вярвам ти, но... — поде Алек, но Трина го прекъсна.

— Не съм приключила — каза тя с яден блясък в очите. — Разбирам, че трябва да сме предпазливи. Не е изключено да се разболея. С Марк вече се докоснахме, но няма да го правим повече. Не и докато не сме напълно сигурни. И тримата ще си направим нови маски и ще си измием ръцете и лицата.

На Марк му хареса, че тя поемаше нещата в свои ръце.

— Звучи ми разумно.

— Абсолютно — съгласи се Алек. — А сега, къде са другите? Лана, Мъглата и Жабока?

Трина махна с ръка.

— Всеки се е сврял някъде и се пази. Чака да мине време и да се прояви болестта при заразените. Може би още ден-два.

Да останат тук още ден-два не се стори особено разумна идея на Марк.

— Ако останем тук, ще пощуреем. Открихме таблет с карта на мястото, откъдето е пристигнал бергът. Да съберем каквито припаси намерим и да отидем там — може да научим нещо повече.

— Съгласен — обади се Алек. — Трябва да се махнем по-далече от това място.

— Почакай, ами Дарнел? — попита Марк. Макар да знаеше какъв ще е отговорът, почувства се по-добре, защото бе попитал. — Не трябва ли да го погребем?

Погледите на Трина и Алек бяха достатъчно красноречиви. Не можеха да рискуват да се приближават до заражения.

— Отведи ни при Лана и останалите — заръча Алек на Трина. — А после ще поемем на път.

Докато претърсваха градчето за приятелите си, Марк се зачуди защо никой не иска да излезе на улицата. Вероятно страхът караше хората да се крият в домовете си. В селото цареше зловеща тишина, но той усещаше върху себе си погледите на хората, които ги следяха иззад прозорците. Едва ли трябваше да се изненадва от постъпката им. Светът бе наказал достатъчно всички — защо да рискуват и да се излагат на нови опасности?

Намериха Мъглата и Жабока на втория етаж на една дървена къщурка в покрайнините на града, срещу Наклонената колиба. Трина не знаеше къде може да е Лана. Откриха я чак след час, заспала под един шубрак на брега на реката. Явно изтощението си казваше своето. Веднага след отлитането на Марк и Алек с берга тя бе поела нещата в свои ръце. Беше поставила под карантина заразените, бе организирала изнасянето на трупове — при това бе изискала всички да са с маски и ръкавици, — както и доставката на храна по домовете. Никой в селото нямаше представа какво всъщност се е случило, но от самото начало Лана бе настояла да процедират така, сякаш си имат работа със силно заразен агент.

— Не съм болна — осведоми ги тя, докато вървяха обратно към селото. — Всичко стана толкова бързо, а тези, които се разболяха

впоследствие, вече са мъртви. Мисля, че досега трябваше да се проявят първите симптоми.

— Колко бързо става? — попита я Марк. — Колко време е нужно, за да се разбере дали си болен?

— Всички, освен Дарнел издъхнаха до дванайсет часа. Свестиха се около два часа след нападението и почти веднага показаха първите симптоми. Според мен тези, които досега не са проявявали признаци на болестта, може да се сметнат за чисти.

Марк огледа групата. Жабока пристъпваше неспокойно от крак на крак. Мъглата бе свела поглед към земята. Алек и Лана се спогледаха мълчаливо, сякаш водеха безсловесен разговор. А Трина гледаше към Марк. Очите ѝ казваха всичко — ще преживеят и този път, както бе ставало досега.

След час се върнаха в тяхната колиба и се заеха да тъпчат раниците си с припаси. Докато работеха, несъзнателно се стараеха да стоят на разстояние един от друг. Предпазливостта сякаш се бе превърнала в тяхна втора природа. Марк изми ръцете си поне три пъти по време на подготовката за тръгване. Тъкмо бяха приключили и вече мятаха раниците на гръб, когато Мъглата изстена. Марк я погледна с намерението да се съгласи с нея — раниците наистина бяха твърде тежки, — но когато зърна лицето ѝ, сърцето му се сви. Беше преbledняла и се подпираше с две ръце на масата. Марк се стъписа — допреди малко тя изглеждаше съвсем добре. Изведнъж краката ѝ се подкосиха и тя падна на колене. Докосна колебливо с ръка слепоочието си, сякаш се страхуваше какво може да напипа там.

— Главата... ме боли — прошепна.

13

— Всички да излязат навън! — извика Лана. — Навън! Веднага!
Марк бе онемал. Всичко в него крещеше срещу нареждането на Лана.

— Излизайте! — повтори тя. — Навън ще говорим! — И посочи вратата.

— Вървете — подкрепи я Мъглата с отпаднал глас. — Правете каквото ви казва.

Марк и Трина се спогледаха, но тя се поколеба не повече от миг, преди да излезе навън. Алек я последва, после и Лана. Марк също се отпрати към вратата и едва тогава забеляза, че Жабока не помръдва.

— Ей... хайде, човече. Да излезем навън, там ще го обсъдим. Мъгла, кажи му.

— Той е прав, Жабок — каза момичето, свали раницата и седна на пода до нея. Марк не можеше да повярва колко бързо бе преминала от състояние на пълно здраве в тази безпомощност. — Излез и ме остави сама да се оправям. Може просто да съм яла нещо развалено.

Но Марк виждаше, че сама не вярва на думите си.

— Нямаме право да изоставяме така хората си — изтъкна Жабока, втренчил поглед в Марк.

— Освен когато животът ти е изложен на опасност — възрази Мъглата. — Как би се чувствал на моето място? Щеше да поискаш да си тръгна, нали? Хайде, върви!

Тези думи сякаш изстискаха и последните й капчици сила, защото тя килна на една страна и едва не падна.

— Хайде — подкани Марк. — Не я изоставяме. Просто ще излезем да поговорим.

Жабока напусна ядно колибата, като през цялото време мърмореше недоволно.

— Такава бъркотия само — повтаряше той. — Истинска лудница, казвам ви.

Марк погледна Мъглата, но тя бе навела глава към пода и едва си поемаше дъх.

— Съжалявам — едва успя да промълви, преди да излезе навън и да се присъедини към останалите.

Решиха да ѝ дадат един час. После да видят какво става с нея. Дали се подобрява, или влошава.

Или състоянието ѝ е без промяна.

Един час, изпълнен с терзания. Марк не можеше да стои на едно място. Обикаляше тревожно колибата, бореше се с опасенията си. Мисълта, че може би в момента вирусът си пробива път и през неговото тяло... бе направо непоносима. И за Трина също. Трябва да разбере. Още сега. Не можеше да си прости, че бе оставил с такава лекота Мъглата на нейната участ.

Най-сетне отреденият час се изгърколи. Мъглата не проявяваше признаци нито на подобрение, нито на влошаване — просто лежеше на пода и дишаше равномерно. Без да помръдва и без да говори.

— Мисля, че трябва да коригираме представите си — рече Лана.

— Какво имаш предвид? — попита Марк. Радваше се, че някой бе нарушил тишината.

— Дарнел и Мъглата са доказателство, че признаците невинаги се проявяват веднага.

— Аз пък смятам, че ще е добре да използваме целесъобразно времето, с което разполагаме — намеси се Алек. — И да поемем към онзи пункт на картата. Колкото се може по-скоро. — Той сниши глас и добави: — Съжалявам, но трябва да се махнем оттук. И каква по-добра цел от мястото, където може би ще узнаем истината? Каквото и да е имало в онези стрелички — трябва да отидем там, откъдето са се взели. Може да открием нещо — някакъв медикамент за лечение на болестта. Кой знае?

Всичко това прозвуча толкова безчувствено. Сурово. Но Марк не можеше да не се съгласи с него. Пък и нямаше нищо против час по-скоро да се махнат оттук.

— Не можем да изоставим Мъглата — възрази Трина. Но дори в нейните думи не се долавяше предишната сила.

— Едва ли имаме избор — поклати глава Алек.

Лана се изправи и си изтупа панталона.

— Не е нужно ние да поемаме тази вина — каза тихо тя. — Да попитаме Мъглата. Тя заслужава това. Ще постъпим както тя реши.

Марк повдигна вежди и огледа останалите.

Лана прие мълчанието им за съгласие и отиде при отворената врата на колибата. Почука и без да влиза, попита на висок глас:

— Мъгла? Как е положението с теб?

Марк надзърна вътре. Мъглата лежеше на пода. Тя бавно се извърна към тях.

— Вие, хора, по-добре тръгвайте — рече отпаднало. — Нещо никак не е наред с главата ми. Сякаш вътре е пълна с буболечки и те прояждат мозъка ми. — Момичето си пое няколко пъти дълбоко дъх, сякаш дори само тези думи бяха изстискали силите й.

— Но миличка, как ще те изоставим тук? — попита Лана.

— Не ме карай да говоря повече. Просто вървете. — Тя отново си пое дъх. Марк видя болката в очите й.

Лана се обърна към другите.

— Мъглата каза, че трябва да вървим.

Марк разбираше, че е права. За да оцелеят, не бива да правят компромиси. Така беше още откакто слънцето бе изригнало. Но за първи път се изправяха пред избора да изоставят все още жив човек. Въпреки решението на Мъглата вината го прояждаше отвътре. В този миг се сети за Трина и почувства, че се разколебава. Все пак остави на Алек да бъде лошият.

Старият войник се бе изправил на крака и мятеше раница на раменете си.

— Най-добрият начин да се опитаме да помогнем на Мъглата е да отидем да търсим отговори на въпросите.

Марк кимна и последва примера му. Трина още се двоумеше, после доближи прага и погледна момичето.

— Мъгла... — поде тя, но не намери сили за повече думи.

— Тръгвайте! — извика момичето вътре, толкова силно, че Трина едва не падна. — Тръгвайте преди тия гадини в мозъка ми да изскочат навън и да ви нападнат. Вървете! Вървете! — Бе се подпряла на лакти и крещеше с такава сила, че Марк се уплаши да не си навреди. Може би беше осъзнала, че я чакат мъките, през които бе преминал и Дарнел.

— Добре — отвърна тъжно Трина. — Добре.

Жабока бе най-близкият приятел на Мъглата, а досега не бе промълвил нито дума. Стоеше, свел глава, и от очите му капеха сълзи. Но докато Марк и останалите се канеха да поемат на път, той не помръдна. Накрая Алек го попита какво смята да прави.

— Няма да тръгна — заяви Жабока.

Веднага щом произнесе тези думи, Марк осъзна, че ги бе очаквал. Никак не се изненада. Знаеше също така, че нищо няма да накара Жабока да промени решението си. Че ще трябва да се сбогуват с двама приятели.

Алек се опита да го разубеди, Лана също. Трина не си направи труда, очевидно бе стигнала до същото заключение като Марк. И точно както бе предвидил Марк, Жабока не се поддаде.

— Тя е най-добрият ми приятел. Никога няма да я изоставя.

— Но тя иска да тръгнеш с нас — възрази Лана. — Не желае да оставаш тук и вероятно да умреш с нея. Исква да живееш.

— Няма да я оставя — повтори той и изгледа навъсено Лана. Мъглата мълчеше, или не ги чуваше, или бе твърде отпаднала, за да се намеси.

— Добре — склони накрая Лана, без да крие раздражението си. — Ще ни застигнеш, когато си промениш решението.

Марк искаше да тръгнат час по-скоро. Положението бе станало непоносимо. Той хвърли прощален поглед на Мъглата, преди да се обърне. Беше се свила на пода и говореше, но твърде тихо, за да може да я чуе. Докато се отдалечаваха, изведнъж му хрумна, че всъщност момичето пееше.

Побъркала се е, помисли си той. Определено е превъртяла.

Успяха да изминат едва три мили, преди да се стъмни. Марк, напълно изтощен от случилото се през деня, нямаше нищо против да спрат. Алек вероятно бе предположил, че няма да стигнат далеч, но оставането в селото бе твърде рисковано. Най-сетне всичко бе зад гърбовете им, те бяха сред гората, на свеж въздух, който помагаше да се разсее натрупаното напрежение от кошмарните преживявания през последните няколко дни.

Никой не проговори, докато устройваха лагера и вечеряха с пакетирана храна от фабриките в Ашевил. Лана настоя да запазят дистанцията помежду си и Марк се изтегна на една страна на няколко крачки от Трина. Двамата се гледаха, споделяйки с очи желанието си да се гушнат един в друг. Поне сто пъти Марк бе на път да посегне, но успяваше да се сдържи. Знаеше, че тя няма да му позволи. Не разговаряха, но продължиха да се гледат.

Марк бе сигурен, че и тя си мисли същото като него. Как светът им за пореден път се бе сринал. Как бяха изгубили трима другари, с които бяха делили неволи по време на опасното си пътешествие — от напълно разрушения Ню Йорк до Апалачите. И разбира се, тя мислеше и за вируса. Не особено приятни мисли.

Алек се бе привел над таблета, който бяха взели от берга. С помощта на молив и хартия беше направил примитивно копие на картата, но искаше да провери дали не може да измъкне още някаква полезна информация. Въртеше компаса и нанасяше бележки на листа, а Лана седеше до него и му помагаше със съвети.

Марк осъзна, че клепачите му залепват. Трина му се усмихваше. Той ѝ отвърна с усмивка. Поне това им оставаше. След миг се унесе в сън и спомените отново нахлуха в съзнанието му. Никога не го оставяха на мира. Някой ги преследваше.

Изминали са едва няколко часа, откакто нещо се е случило с града над тях. Марк няма представа какво е то, но предполага, че е

бомба, заложена от терористи, или експлозия от изтичане на газ. Нещо, което гори. Горещината е непоносима. Както и крясъците. Двамата с Трина тичат из подземните тунели, откриват изоставени платформи и продължават да навлизат все по-надълбоко. Навсякъде срещат хора, но те са побъркани от ужас. Лоши неща се случват наоколо — грабежи, нападения, дори по-страшни. Сякаш катастрофата, която ги е сполетяла, е отключила най-тъмната страна на човешките същества.

Трина открива кутия с консервирана храна, изоставена от някого в бъркотията. Марк я носи, сега и двамата са превключили на някакъв подсъзнателен режим за оцеляване. Но с другите вероятно също е така, защото всеки, когото доближат, сякаш знае, че Марк и Трина имат нещо, от което се нуждае. И може би не само храната. Колкото и коридори да преминават, зад колкото и завои да свиват, не могат да се отърват от човека, който ги преследва. Той е едър и бърз и се е превърнал в нещо като сянка. Ала всеки път, когато Марк поглежда през рамо, той като че ли изчезва в страничен тунел или ниша.

Двамата тичат надолу по дълъг тунел, водата стига до глезените им и шляпа при всяка стъпка. Единственият източник на светлина е дланофонът на Марк и той се страхува от мига, в който батерията му ще свърши. Мисълта, че ще останат в подземията, напълно заобиколени от непрогледен мрак, му се струва ужасна. Трина внезапно спира, сграбчва го за ръката и го дръпва в един вход вдясно, който той не е забелязал. Озовават се в малко помещение — прилича на склад, останал от предишната подземна железница.

— Изключи го! — шепне изплашено тя, докато го тегли навътре.

Марк изключва дланофона и двамата са обгърнати от тъмнината, от която допреди миг така ужасно се е страхувал. Първото му инстинктивно желание е да извика и да зашари с ръце наоколо. Но този кратък миг на безумие отминава. Дишането му се успокоява и той се радва, че усеща допира на Трина.

— Няма начин да ни е видял, че влизаме тук — шепне тя в ухото му. — И не може да върви безшумно през водата. Ще го почакаме.

Марк кима, забравил, че тя не може да го види.

— Добре — отвръща тихо. — Но ако някой се приближи, да знаеш, че нямам повече сили да бягам. Излизаме и ще видим дали ще можем да се справим с него.

— Добре. Ще се бием.

Трина стиска ръката му и се доближава до него. Въпреки абсурдната ситуация той усеща, че се изчервява и че целият настръхва. Ако само знаеше тя колко много я харесва. Той осъзнава, че тъкмо трагедията е причината за тяхната физическа близост, и това го кара да се чувства гузен.

В далечината се чува шляпане. То се усилва — някой крачи из тунела пред тяхното помещение. Несъмнено преследвачът им — ако това е техният преследвач — се приближава към тях. Марк се притиска в Трина, която се е опряла на стената, и си мечтае да можеха да се разтворят в камъка. Светлинка проблясва вдясно от него и той едва сдържа вика си. Стъпките спират. Марк присвива очи — вече е привикнал с тъмнината — и се опитва да види кой е източникът на светлината. Лъчът се движи, осветява помещението и се насочва в очите на Марк, заслепява го. Марк свежда глава. Трябва да е някой с фенерче.

— Кой си ти? — пита Трина. Тя шепне, но за Марк гласът ѝ ечи, сякаш говори през мегафон — толкова е изплашен.

Светлината се мести, докато непознатият се провира през отвора и се изправя пред тях. Марк едва успява да различи силуета, който принадлежи на мъж. С изцапано лице, сплъстена коса и дрипави дрехи. Зад него се появява още един, после още един. Те всичките изглеждат еднакво — мръсни, отчаяни и опасни. Трима са.

— Чини ми се, че аз задавам въпросите — произнася първият непознат. — Бяхме тук преди вас и не харесваме неканените гости. Вие двамцата защо бягате като изплашени котараци? Какво е станало? Не ми приличате на хора, дето ще се крият под земята.

Марк е изплашен до смърт. Нищо подобно не се е случвало досега в живота му. Той търси подходящи думи, осъзнавайки, че е нужно да отговори, но Трина го изпреварва.

— Слушай, човече, размърдай си мозъка. Няма да сме тук, ако горе не се е случило нещо ужасно. В града.

Марк най-сетне намира сили да проговори.

— Не усещате ли колко е горещо? Ние смятаме, че е бомба или пък газова експлозия.

Мъжът вдига рамене.

— Да не мислиш, че ми пука? Единственото, което ме интересува, е да не пропусна някое ядене. А днес май получихме

хубаво подаръче. Малка изненада за мен и момчетата. — Той оглежда Трина от главата до петите.

— Да не си я докоснал — тросва се Марк, усетил, че го изпълва смелост, от каквато допреди миг не е имало и капчица. — Имаме малко храна — ще ви я дадем, ако ни оставите на мира.

— Няма да му даваме храната! — подскача Трина.

Марк се навежда към нея и шепне:

— По-добре, отколкото да ни прережат гърлата.

Чува щракане, после още едно. Когато поглежда към мъжете, зърва блясъка на сребристи остриета.

— Има нещо, което трябва да знаете за нас — казва един от мъжете. — Ние не си падаме по преговорите. Ще вземем храната и всичко друго, което искаме.

Те пристъпват напред, но изведнъж от страничната врата се появява още една фигура. Марк едва успява да си поеме дъх, докато наблюдава кратката и свирепа схватка, която се разиграва пред очите му. Мятащи се тела, избити ножове, разменени удари, пъхтене и стонове. Сякаш в помещението се е появил някакъв супергерой и с нечовешка сила и бързина надвива тримата нападатели. За по-малко от минута и тримата са натръшкани на пода, където се присвиват, псуват и охкат. Фенерът е паднал на пода и осветява ботушите на доста едър мъж.

Този, който ги е преследвал.

— По-късно ще ми благодарите — казва непознатият с дълбок, дрезгав глас. — Казвам се Алек. И мисля, че имаме далеч по-голям проблем от тия трима нещастници.

Марк се пробуди със силно главоболие. Лежеше на скала, вероятно от часове, ако съдеше по схванатото си тяло. Той се претърколи по гръб, изпъшка и погледна към просветляващото над клоните небе... и тогава си спомни съня, толкова ярък и жив, сякаш е бил филм, прожектиран на огромен екран.

Алек ги бе спасил в онзи ден и безброй пъти след това. Но Марк неведнъж му бе връщал услугата. Животът им бе свързан като скалите, земята и планината, където бяха преспали.

Останалите се събудиха след около половин час. Алек им направи закуска от яйцата, които си носеха. Скоро ще се наложи да започнат да ловуват — Марк не беше експерт по тези въпроси, но също щеше да участва, с каквото може. Докато се хранеха приседнали и все още спазващи дистанция помежду си, той се замисли. Колко жалко, че всичко се бе развалило тъкмо когато нещата бяха започнали отново да изглеждат нормални.

— Готови ли сте да тръгваме? — попита Алек, след като се нахраниха.

— Аха — потвърди Марк. Трина и Лана само кимнаха.

— Този таблет е истински божи дар — продължи Алек. — С помощта на картата и компаса ще стигнем на мястото за нула време. Кой знае какво ще открием там.

Те поеха през обгорялата гора и наскоро израслите шубраци.

Вървяха цял ден с надеждата да стигнат някой друг лагер или селище — носеха се слухове, че из Апалачите има много селища. Планините бяха едно от малкото подходящи за заселване места след убийствените слънчеви изригвания, унищожили градовете, и покачването на морското равнище. Марк се молеше най-сетне нещата да се върнат към нормалното. Днес, а още по-добре до края на живота му.

Спряха за следобедна почивка на брега на малко поточе и по някое време Трина щракна с пръсти да привлече вниманието му. Той я

погледна и тя кимна с глава към гората. След това се изправи и обяви, че ще се отдалечи по нужда. Марк почака две минути, стана и каза същото.

Срещнаха се на около стотина метра, при един голям дъб. Въздухът ухаеше на свежест, наоколо имаше зеленина.

— Какво става? — попита я той. Стояха на пет крачки един от друг, изпълняваха инструкциите, макар никой да не ги гледаше.

— Омръзна ми това — оплака се тя. — Погледни ни само. Едва успяхме да се прегърнем, откакто бергът нападна градчето. И двамата се чувстваме добре, глупаво е да се държим на разстояние.

Думите ѝ го изпълниха с облекчение. Макар да си даваше сметка, че се намират в тежко положение, желанието ѝ да е близо до него го зарадва.

Марк се усмихна.

— Аз също. Какво ще кажеш да зарежем тая карантина?

Още щом произнесе думите, осъзна колко глупаво звучат.

— Лана сигурно ще се досети. — Тя се приближи, прегърна го и го целуна. — Но както казах, играта е безсмислена. Нямахме никакви симптоми, така че можем да се надяваме, че сме чисти.

Марк не би могъл да отговори дори и да искаше. Той се наведе и я целуна и този път целувката им бе продължителна.

Държаха се за ръцете, докато наближиха лагера, и едва тогава се разделиха. Но Марк си даваше сметка, че едва ли ще успеят още дълго да се преструват. Поне на първо време не му се щеше да се изправя срещу гнева на Лана и Алек.

— Мисля, че ще стигнем там утре следобед — говореше Алек, когато се приближиха. — Дано да е преди слънцето да се скрие. Въпреки това ще пренощуваме и на следващата сутрин ще се ориентираме в обстановката.

— Звучи добре — подхвърли замислено Марк, докато си събираше багажа. Все още се рееше из облаците, след като поне за кратко бе забравил за ужасните преживявания.

— Тогава да спрем с прозевките и да се захващаме за работа — подкани Алек.

Марк не видя кой знае какъв смисъл в това изявление, повдигна рамене и погледна към Трина. На лицето ѝ трепкаше усмивка.

Двамата с Трина трябваше да полагат усилия, за да не се държат за ръце, след като тръгнаха след стария мечок и Лана.

Тази нощ лагерът бе тъмен и смълчан, като се изключат хъркането на Алек и тихите въздишки на Трина, отпуснала глава на гърдите на Марк. Бяха изчакали Алек и Лана да заспят и се сгушиха под една завивка.

Марк вдигна очи към звездите, които блещукаха между клоните на дърветата. Благодарение на майка си познаваше някои от съзвездията и бе предал тази ценна информация на сестра си Мадисън. Помнеше с упование легендите, свързани със съзвездията, и обичаше да ги разказва. Особено след като бе толкова трудно да зърнеш звездно небе, ако живееш в Ню Йорк. Всяко пътуване извън града бе истинско преживяване. Бяха прекарвали дълги часове да гледат звездите и да обсъждат различните митове и легенди за тях.

Той откри Орион и пръстенът му се стори по-ярък от всякога. Орион. Любимото съзвездие на Мадисън, защото бе лесно да се различи в небето и заради легендата, свързана с него — за ловеца и неговия меч, за кучетата, които се борят с бика демон. Марк разкрасяваше тази легенда всеки път, когато я разказваше. Но сега, при спомена за нея, на гърлото му заседна буца. Толкова много му липсваше Мадисън. Толкова много. Една по-тъмна част от съзнанието му дори искаше да я забрави по-скоро заради болката, която му причиняваше мисълта за нея.

Изведнъж в гората се чу пукот на съчки.

Мисълта за малката му сестричка се изпари в миг. Той скочи и избута Трина настрани, преди да осъзнае какво прави. Тя промърмори нещо, обърна се и отново потъна в сън в момента, в който откъм гората се чу нов пукот.

Той постави ръка на рамото ѝ, изправи се на колене и огледа района около бивака. Беше твърде тъмно, за да различи нещо в гората въпреки звездната светлина и луната. Но слухът му се бе изострил доста, откакто електричеството и изкуственото осветление бяха станали спомени от миналото. Той опита да се успокои и да се съсредоточи. Наостри слух. Знаеше, че може да е елен, катерица или какво ли не. Но не беше оцелял цяла година в опустошена от слънцето страна, уповавайки се само на предположения. Откъм гората долетяха

нови звуци на чупещи се съчки. Някой тежък и двукрак стъпваше върху тях.

Тъкмо се канеше да повика Алек, когато пред него се изправи сянка, пристъпила иззад дървото. Задраска клечка кибрит, пламна огънче и озари лицето на човека.

Жабока.

— Какво... — поде Марк, сетне облекчението изпълни гърдите му. — Жабок. За бога, човече, изплаши ме до смърт!

Жабока падна на колене и доближи клечката до лицето си. Имаше измъчен вид, очите му бяха насълзени и хлътнали.

— Ти... добре ли си? — попита Марк, надявайки се, че приятелят му е само изморен.

— Не съм — отвърна глухо Жабока и лицето му се сгърчи, сякаш щеше да се разплаче. — Не съм добре, Марк. Никак не съм добре. Има някакви живи неща в главата ми.

Марк побутна Трина да се събуди и ѝ подаде ръка да стане. Жабока очевидно не се чувстваше никак добре, а стоеше само на няколко крачки от техния лагер. Не знаеха нищо за тази болест, ала това само я правеше по-страшна. Трина се озърташе сънено, но Марк я дръпна към мъждукащите въглени от огъня, който бяха запалили предната вечер.

— Алек! — извика той. — Лана! Събудете се!

Двамата скочиха на крак за секунди, което си бе естествено за професионални войници. Но никой от тях все още не бе забелязал посетителя.

Марк реши да не губи време за обяснения.

— Жабок. Радвам се, че дойде и че си се справил. Но... кажи ни как се чувстваш?

— Защо? — изхленчи Жабока, все още на колене. Лицето му бе скрито в сенките. — Защо ме зарязахте така след всичко, което преживяхме?

Сърцето на Марк се късаше. Нямахше добър отговор за този въпрос.

— Аз... аз... ние се опитахме да те накараме да дойдеш с нас.

Жабока сякаш не го чу.

— Има някакви твари в главата ми. Трябва да ми помогнете да ги изкарам оттам. Преди да изядат мозъка ми и да се захванат със сърцето. — Той се разплака — звук, който сякаш излизаше от гърлото на ранено куче, а не на човек.

— От какво се оплакваш? — намеси се Лана. — И какво стана с Мъглата?

Жабока вдигна ръце и притисна с длани слепоочията си. Имаше нещо злоещо в позата му.

— Има... някакви... неща... в главата ми — повтори той бавно. Натъртено. Гласът му потрепери от гняв. — Надявах се, че вие, като мои единствени близки приятели на този нещастен свят, ще ми

помогнете да се отърва от тях. — Той се изправи и повиши глас: — Разкарайте тези гадости от главата ми!

— Жабок, успокой се — каза Алек и в гласа му се долови стаена заплаха. Марк се уплаши, че положението може да излезе извън контрол и да се случат неща, за които да съжаляват. — Жабок, чуй ме. Ще ти помогнем, доколкото е по силите ни. Но първо седни и престани да крещиш. Крясъците не са от полза за никого.

Жабока не отговори, но тялото му вече не изглеждаше така напрегнато. Само ръцете му бяха свити в юмруци.

— Жабок? Хайде седни. И ни разкажи всичко, което се случи, откакто напуснахме селото.

Жабока не помръдна.

— Хайде — подкани го и Марк. — Трябва ни твоята помощ. Просто седни и се успокой. — Измина известно време, преди Жабока да се подчини, а когато го направи, той се тръшна на земята като чувал с картофи и започна да се клатушка напред-назад.

Марк въздъхна. Надяваше се, че това е поне някакъв признак за подобрене на ситуацията. Осъзна, че Трина е застанала близо до него, но Алек и Лана, изглежда, не обръщаха внимание на това. Той се отмести встрани и приседна до огнището.

— Бедното дете — чу тихия глас на Алек. Надяваше се, че Жабока не го е чул. Понякога старият воин сякаш му четеше мислите.

В този момент майчинските инстинкти на Лана взеха връх и тя пое нещата в свои ръце.

— Добре — поде тя. — Жабок, явно си преживял доста болка. Ужасно съжалявам за това. Но ако държиш да ти помогнем, трябва да знаем някои неща. Ще имаш ли достатъчно сили да отговаряш на въпросите?

Жабока продължаваше да се люшка и да стене тихо. Въпреки това отговори:

— Ще се помъча бе, хора. Само дете не зная колко още тези неща в главата ми ще ме оставят да действам самостоятелно. По-добре побързайте.

— Добре — кимна Лана. — Добре. Да започнем от момента, когато те оставихме в селото. Какво стана после?

— Седнах на прага и разговарях с Мъглата — каза уморено Жабока. — Какво друго можех да направя? Тя е най-добрата ми

приятелка — единствената близка приятелка, която съм имал. Как може някой да изостави най-добрата си приятелка?

— Така е. Разбирам те. Радвам се, че си останал с нея.

— Тя имаше нужда от мен. Виждах колко ѝ е зле и затова влязох и я прегърнах. Притиснах я в обятията си и я целунах по челото. Като бебче. Като мое дете. Никога не съм бил по-щастлив от онзи миг, когато я държах в ръцете си, а тя бавно умираше.

Марк се намести неспокойно, стреснат от думите на Жабока. Надяваше се, че Лана ще успее да извлече някаква информация за това какво става с него.

— Как умря тя? Болеше ли я като Дарнел?

— Да. Да, Лана, ужасно я болеше. Крещеше и пищеше, докато онези неща напуснаха главата ѝ и пропълзяха в моята. А после ние я отървахме от мъките.

В гората се бе възцарила мъртвешка тишина и Марк усещаше, че с мъка си поема дъх. Алек неволно се размърда, но Лана му изшътка да не вдига шум.

— Ние? — повтори тя. — Какво искаш да кажеш с това, Жабок? И какво имаше предвид, когато каза, че някакви неща пропълзели в главата ти?

Жабока отново се присви на земята и притисна главата си с ръце.

— Как може да сте толкова глупави? Колко пъти ще ви повтарям? Ние! аз и тварите в главата ми. Не зная какви са те! Чухте ли ме? аз... не... зная... какви... са те! Вие сте едни глупаци!

От устата му излетя протяжен вик, пронизителен и нечовешки, който постепенно набираше сила. Сякаш дърветата наоколо се разклатиха от този звук, а животните из гората се разбягаха надалече. Целият свят се изпълни с този мъчителен вопъл.

— Жабок! — кресна му Лана, но гласът ѝ бе заглушен от виковете му. Той се клатеше все по-силно. Марк погледна приятелите си, но не можа да различи лицата им. Нямаше представа какво трябва да направят, изглежда, и Лана също.

— Това беше — промърмори Алек и внезапно скочи. Марк се зачуди какво ли е намислил.

Алек доближи Жабока, сграбчи го за дрехите, вдигна го и го помъкна към гората. Письците не спряха, само станаха по-насечени и се разрешиха заради шумните опити на Жабока да се освободи. Скоро

дватамата изчезнаха в мрака, но Марк продължаваше да чува шума от влаченето на Жабока по земята. Постепенно виковете му взеха да заглъхват.

— Какво ли е намислил? — попита напрегнато Лана.

— Алек! Алек! — провикна се след него Марк.

Нямаше отговор, само приглушените викове на Жабока. После и те секнаха внезапно. Изчезнаха, сякаш Алек го бе затворил в някоя звукоизолирана стая и бе затръшнал вратата.

— Какво стана? — попита тихо Трина зад гърба на Марк.

Скоро откъм гората се чува стъпки, които се приближаваха уверено към тях. За миг Марк се изплаши, че по някакъв начин Жабока се е освободил от Алек или дори, че му е сторил нещо и сега се връща — напълно побъркан и жадуващ да се разправи с останалите. Жаден за кръв.

Но след това в покрайнините на гората се показва Алек. Лицето му не се виждаше, но Марк бе сигурен, че на него е изписана безкрайна тъга.

— Не можех да рискувам да го оставя съвсем да полудее — каза с разтреперан глас старият воин. — Не можех. Не и ако има някаква връзка с вируса. Аз... трябва да се измия в потока.

Той разпери ръце пред себе си и известно време ги разглежда напрегнато. След това се отдалечи към близкия поток. На Марк му се стори, че го чува да подсмърча точно преди да се скрие сред дърветата.

След всичко това трябваше някак си да заспят отново. До изгрев-слънце оставаха часове.

Никой не произнесе нито дума след стореното от Алек... каквото и да бе то... на Жабока. Марк имаше чувството, че ще експлодира, толкова много объркани мисли се въртяха в главата му. Щеше му се да обсъди случилото се с някого. Но Трина му бе обърнала гръб. Лежеше на земята, увита в одеялото, и раменете ѝ потрепваха от тихи ридания. Гледка, която късаше сърцето му — от месеци не бе я виждал да плаче.

Трина бе загадка за него. От самото начало тя бе по-силната, по-смелата и по-решителната от двама им. Дори се чувстваше засрамен и потиснат от това, но толкова силно я обичаше, че беше готов да го преглътне. От друга страна, тя бе чувствено създание и не се срамуваше да го показва.

Лана се върна на мястото си и легна край жаравата. Марк се опитваше безуспешно да си намери удобно място. Беше твърде възбуден. Алек най-сетне се върна. Никой не проговори и постепенно шумовете на гората отново взеха връх — жужене на насекоми, тих повей на вятър сред дърветата. Само мислите му не намираха покой.

Какво ли бе станало там? Какво бе сторил Алек на Жабока? Дали това, което Марк смята? Боляло ли го е? Как можа светът да се обърка толкова?

Все пак в края на краищата сънят милостиво го споходи и той постепенно се унесе.

— Вирусът от стреличките — поде Лана на сутринта, докато седяха полувцепенени около огъня. — Мисля, че нещо не е наред с него.

Странно изказване. Марк впери очи в нея. От известно време не можеше да отдели поглед от пламъците, замислен за случилото се през нощта, а ето че сега тя изведнъж го върна към реалността.

— Аз мисля, че нещо не е наред с всички вируси — заяви безцеремонно Алек.

Лана го изгледа ядосано.

— О, стига. Знаеш какво имам предвид. Не разбирате ли всички?

— Какво да разбираме? — учуди се Марк.

— Че въздейства по-различен начин на хората — отвърна Трина.

— Именно — подкрепи я Лана. — Нещастниците, по които стреляха от берга, умряха през първите часове. Тези, които се опитваха да им помогнат, преживяха няколко дена. Главният симптом бе болка и тежест в главата — държаха се, сякаш някой е поставил главите им в менгеме. След това дойде ред на Мъглата, която не проявяваше симптоми няколко дни.

— Така е — потвърди Марк, припомнил си момента, в който тръгнаха. — Когато поемахме на път, тя пееше. Свита на топка на земята. Каза, че я боли главата.

— При нея имаше известна разлика — продължи Лана. — Теб те нямаше, когато Дарнел се разболя. Не умря толкова бързо, колкото другите, но почти веднага започна да се държи странно. Докато тя си беше съвсем добре, преди да се оплаче от главоболие. Ала и при двамата нещата не бяха наред ей тука. — Тя се чукна с пръст по слепоочието.

— И всички видяхме снощи Жабока — добави Алек. — Кой знае кога се е заразил — може да е хванал вируса преди Мъглата или пък когато е бил с нея преди смъртта ѝ, — но беше побъркан като от луда крава.

— Прояви малко уважение — скара му се Трина.

Марк очакваше Алек да се защити, дори да се сопне, но той сякаш се присви от забележката ѝ.

— Съжالياвам, Трина. Наистина. Но двамата с Лана се опитваме да преценим положението. Да разберем какво става. А Жабока очевидно не беше на себе си снощи.

— И затова го уби — обвини го Трина.

— Не е честно — отвърна с хладен глас Алек. — Щом Мъглата е издъхнала толкова бързо след първите симптоми, редно е да смятаме, че с Жабока щеше да се случи същото. Той беше заплаха за всички ни, но освен това беше наш приятел. Проявих милост към него и надявам се, спечелих за нас още малко време.

— Освен ако не те е заразил — отбеляза с равен глас Лана.

— Бях внимателен. И веднага след това се измих старателно.

— Всичко това е безсмислено — намеси се Марк. Все повече затъваше в меланхоличното настроение. — Може би вече всички сме болни и е нужно още малко време вирусът да надделее над имунната ни система.

Алек се изправи на колене.

— Отклонихме се от въпросите на Лана. Нещо не е наред с този вирус. Не действа последователно. Не съм учен, но възможно ли е например да мутира и да се изменя?

Лана кимна.

— Мутация, адаптация, изменение в силата — кой знае? Има нещо. Изглежда обаче, че колкото повече се разпространява, толкова по-дълго време му е нужно да убива. Може би целта е по такъв начин да се разнася сред по-голяма част от населението. Двамата с Марк не бяхте там, но трябваше да видите с каква бързина измираха първите жертви. Нищо общо с Мъглата. Кървава и страшна гледка в продължение на няколко часа, а после всичко приключи. Хората се мятаха и кървяха и с това само допринесоха за разпространението на болестта.

Марк се радваше, че е пропуснал тази сцена. Но като се имаше предвид какво бе преживял Дарнел, тези хора бяха извадили късмет, че всичко е свършило така бързо. Марк си спомняше твърде ясно как момчето си блъскаше главата в стената.

— Нещо става с главите им — промърмори замислено Трина.

Останалите я погледнаха. Току-що бе произнесла на глас нещо банално и същевременно много важно.

— Определено е свързано с главите — потвърди Марк. — Всички се оплакваша от силно главоболие. Губеха разсъдък. Дарнел халюцинираше — беше се побъркал. После Мъглата. И Жабока...

— Дали пък не са стреляли по хората с различни вируси? — зачуди се Трина. — Защо да смятаме, че е бил един и същ?

Марк поклати глава.

— Аз открих кутиите в берга. Всичките имаха един и същ обозначителен номер.

Алек се изправи.

— Ако мутира и ако някой от нас го е пипнал, да се надяваме, че ще ни остави поне седмица, преди да ни захлопат дъските. Хайде, да тръгваме.

— Страхотно заключение — промърмори Трина и се изправи. Само след броени минути те отново бяха поели на път.

По някое време в късния следобед забелязаха признаци за близостта на поредното селище. Беше встрани от картата, която Алек бе начертал, но Марк успя да зърне между дърветата няколко големи дървени постройки. Сърцето му трепна при мисълта, че там може да има голяма група заселници.

— Няма ли да ги навестим? — попита Лана.

Алек, изглежда, преценяваше внимателно всички за и против, преди да отговори.

— Хм. Не зная. Нямам търпение да стигнем нашата цел. Не знаем нищо за тези хора.

— А може би сега е моментът да научим — възрази Марк. — Не е изключено да знаят нещичко за бункера, щаба или както ида се нарича онова място, откъдето е дошъл бергът.

Алек го погледна, видимо разколебан.

— Аз също мисля, че трябва да идем и да проверим тази възможност — обади се Трина. — Ако не друго, поне ще ги предупредим за това, което ни сполетя.

— Добре — съгласи се Алек. — Един час.

Миризмата ги пресрещна веднага щом вятърът смени посоката си, тъкмо когато приближаваха първите малки къщурки със скосени покриви. Миризма на гниеца плът.

— Уф! — възкликна Алек. — Ето пак. Да се връщаме назад.

В този момент всички видяха откъде идва миризмата. Малко по-надолу по пътеката имаше нахвърляни на купчина трупове. После се появи една фигура. Малко момиче вървеше право към тях, заобикаляйки зловещата купчина. Беше около петгодишна, със сплъстена черна коса и мръсни дрехи.

— Ей, хора — рече Марк. Когато другите погледнаха към него, той кимна към момичето. Тя спря на двайсетина крачки от тях. Лицето ѝ бе изцапано и тъжно, гледаше ги мълчаливо с хлътнали очи. Миризмата на гнило изпълваше въздуха.

— Здравей, мъничка — повика я Трина. — Добре ли си? Къде са родителите ти? Къде са останалите хора от селото? И те ли... — Тя не довърши и погледна към купчината трупове.

Момичето отговори с тих глас и посочи гората зад Марк и другите:

— Всички избягаха в гората. Избягаха надалече.

Марк не знаеше кое в гласа ѝ го накара да потрепери, но така стана и той не можа да сдържи порива си да погледне през рамо в посоката, в която гледаше тя. Там нямаше нищо, само дървета и храсти, и огрени от слънцето поляни.

Той погледна отново момиченцето. Трина вече я доближаваше, което, разбира се, накара Алек да възрази.

— Не бива да го правиш — подвижна той, ала в гласа му не се долавяше увереност. Едно беше да оставиш на отредената им съдба възрастни хора, способни да се грижат за себе си. Може би дори беше оправдано да ги отървеш от мъките, както бе постъпил с Жабока. Но пред тях стоеше дете и нещата бяха съвсем различни. — Поне се постарай да не я докосваш — заради всички нас.

Момичето трепна и неволно отстъпи няколко крачки, когато Трина я доближи.

— Всичко е наред — успокои я Трина и спря. После се наведе. — Ние сме твои приятели. Дойдохме от друго село като вашето, където има много дечица. Ти имаш ли приятели тук?

Момичето кимна, после като че ли си спомни нещо. И поклати тъжно глава.

— Няма ги вече, така ли?

Кимване.

Трина погледна към Марк с разплакани очи, сетне насочи вниманието си към момичето.

— Как се казваш? — попита. — Аз съм Трина. Ще ми кажеш ли твоето име?

— Диди — произнесе момичето след дълга пауза.

— Диди, така ли? Харесва ми това име. Много е сладко.

— Брат ми се казва Рики.

Изрече го със сладък гласец, който пробуди в душата на Марк спомени за сестричката му Мадисън. Сърцето му се сви. Доця му се това момиче да е сестра му. Наложил се да извика на помощ цялата си

воля, за да овладее завладяващите го чувства. Да прогони мисълта за случилото се с нея, когато слънцето ги удари.

— Къде е Рики? — попита Трина.

Диди сви раменца.

— Не зная. Тръгна с другите. В гората.

— С майка ти и баща ти?

Момичето поклати глава.

— Не. Тях ги удариха стрелите от небето. И двамата. Много гадно умряха. — От очите на момичето бликнаха сълзи.

— Съжалявам да го чуя, миличка — рече Трина с глас, изпълнен с искрено състрадание. Марк бе сигурен, че никога досега не я е харесвал повече. — Някои от нашите приятели бяха... наранени от същите хора. Гадно, точно както каза. Наистина много съжалявам.

Диди се разплака и се заклати напред-назад, което отново накара Марк да си спомни за Мадисън.

— Всичко е наред — каза детето с прегракнало гласче и тези думи почти бяха на път да сринат самообладанието му. — Зная, че вие не сте виновни. Бяха едни лоши хора. Носеха смешни зелени дрехи.

Марк си припомни деня, в който и над тяхното село се появи бергът с хората със зелени скафандри. Дали същите са били и тук — или техни приятели? Кой знае колко бергове съществуват, летят с екипажи, готови да обстрелват нещастниците долу със зелени стрелички? Но защо се прави това? Защо?

Трина продължаваше да разпитва внимателно момичето, стараяйки се да извлече повече информация.

— Защо другите си тръгнаха? А ти защо не тръгна с тях?

Диди вдигна дясната си ръка, стиснала юмруче. Дръпна левия си ръкав и показа кръгла рана на рамото, позавехнала, но все още отворена. Не каза нищо, само завъртя рамо, за да могат всички да я видят.

Марк си пое развълнувано дъх.

— Май са я уцелили със стреличка!

— Съжалявам за раничката — рече Трина и погледна с крайчеца на окото си Марк. — Но... знаеш ли защо си тръгнаха? Къде отидоха? Защо не тръгна с тях?

Момичето отново посочи незарасналата рана. Марк размени поглед с Алек и Лана, надяваше се, че и те като него схващат дълбокия

смисъл на случилото се. Защо това малко момиче изглежда съвсем добре, след като е било простреляно?

— Наистина ми е мъчно, че са те наранили — говореше Трина. — Но явно си късметлийка. Ще отговориш ли на въпросите ми? Няма нищо лошо, ако не искаш.

Диди изпръхтя с досада и отново посочи раната си.

— Ето отговора. Затова ме оставиха тук. Те са лоши, като зелените хора.

— Много съжалявам, миличка.

Марк не можеше да се сдържа повече.

— Ще ви кажа какво е станало. Вероятно са решили, че е заразена от стреличката, и са я зарязали. — Ала още докато го казваше, си помисли, че може би греши. Как е възможно някой да е толкова жесток? Към едно малко дете?

— Така ли стана? — попита я Трина. — Оставиха те, защото си мислеха, че си болна? Като другите?

Диди кимна и по бузите ѝ се търкулнаха нови сълзи.

Войникът вдигна ръка.

— Ще те изпреваря, преди сама да си предложила. Може да изглеждам сякаш съм бил сдъвкан и изплют, но не съм безсърдечен. Ще вземем момичето с нас.

Трина кимна и се усмихна — за първи път през този ден.

— Може би тя наистина е заразена — посочи Лана. — Но болестта ще се прояви по-късно.

— Не е изключено всички да сме болни — изсумтя Алек, докато притягаше ремъците на раницата си.

— Ще бъдем внимателни — обеща Трина. — Ще си мием редовно ръцете и няма да се пипаме по носа и устата. И ще носим маски. Но за нищо на света няма да оставя това малко създание на произвола на... — Тя млъкна и преглътна през сълзи.

— Още едно гърло за хранене — промърмори под нос Алек.

— Е, предполагам, че не яде много.

Той се засмя, за да покаже, че се шегува — нещо, което не правеше често.

— Ще ми се да претършуваме това място за припаси и храна, но вероятно тези, които са я изоставили, са взели всичко полезно. Така че да се махаме час по-скоро.

Трина махна на Диди да тръгва с тях и изненадващо момичето ги последва без възражения. Алек ги поведе към мястото, където се бяха отклонили, за да се върнат на маршрута, който бе определил. Докато вървяха, Марк се опита да не мисли за това, че се движат в посоката, показана им от Диди.

През следващите няколко часа не се натъкнаха на никого — нито жив, нито мъртъв, и Марк почти забрави за хората от селото. Диди крачеше с тях мълчаливо, не се оплакваше от темпото и от неравния скалист терен, който се наложи да пресичат. Трина вървеше близо до нея, завързала кърпа на устата си. Детето лакомо погълна обяда си, вероятно първото свястно ядене от много време насам. После вървяха още час, преди да решат да устроят лагер за нощта. Алек обяви, че според неговите изчисления им остава само още един ден път.

Марк не свалеше очи от Трина и Диди. Девојката се грижеше с невероятна нежност за момиченцето, помогна му да се измие на потока, сложи го да спи и му разказа приказка, докато мракът се спускаше.

Всичко това пробуждаше у Марк надеждата, че един ден животът ще се върне в нормалното си русло. И тогава момиченца като Диди ще могат да тичат безгрижно и да се смеят на воля.

Той се настани непосредствено до Трина и детето, унесе се в мисли за миналото и после заспа само за да стане отново жертва на най-черните си спомени.

19

На Марк са му нужни само няколко минути, за да си даде сметка, че Алек е човекът, до когото иска да е близко, докато се приберат в безопасност у дома. Той не само обезвреди тримата нападатели, но е и бивш войник, привикнал да издава заповеди и да взема решения.

— Понякога можеш да се довериш на слуховете и приказките — обяснява старият воин, докато шляпат из водата в тунела малко по-нататък от мястото, където бяха нападнати от тримата бандити. — Макар че в повечето случаи това са само бръцоловения на хора, желаещи да те впечатлят с познанията си. Но когато повечето слухове повтарят едно и също, трябва да си нащрек. Вероятно се чудите какво се опитвам да ви кажа.

Марк поглежда към Трина — едва различава лицето ѝ на светлината на фенера, който носи Алек. Тя му отвърща с въпросителен поглед: кой е този тип? У нея е кутията с храна, която намериха по-рано. Пази я сякаш е съкровена реликва. Не дава на никого да я докосне. Засега.

— Да, чудех се — признава накрая Марк.

Алек спира и се завърта, бърз като нападаща змия. В началото Марк си помисля, че отговорът му не се е понравил, че е възприет като подигравка и старият воин ще го удари. Но вместо това Алек вдига пръст.

— Имаме един час да се измъкнем от тия подгизнали тунели. Чухте ли ме? Един час! — Той се обръща и ускорява крачка.

— Чакай, какво? — пита Марк, докато подтичва зад него. — Какво искаш да кажеш? Защо? Не мисля, че е добра идея да излезем горе, преди да разберем...

— Слънчеви изригвания.

Произнася тези две думи сякаш са достатъчни и не е нужно да се говори повече. Сякаш другите веднага трябва да разберат за какво иде реч.

— Слънчеви изригвания? — повтаря Трина. — Това ли е станало горе?

— Тъкмо това, моя прекрасна лейди. Нищо повече.

Марк не знае какво да мисли. Ако слънчевите изригвания са толкова страшни и са засегнали целия свят, тогава трябва да забрави надеждите да види отново семейството си.

— Откъде знаеш?

Гласът му трепери. Алек отвърща с твърд и непоколебим глас.

— Защото има твърде много хора от различни места, описващи едни и същи събития. Вероятно медиите са отправили предупреждение малко преди това да е станало. Вече е ясно, че са слънчеви изригвания. Страшна горещина и радиация. Никакъв шанс за спасение. А светът си мислеше, че ще може да се справи с подобно нещо. Само че е сгрешил, ако питате мен.

И тримата се умълчават. Алек продължава напред, Марк и Трина все така го следват. Свиват на завоите, влизат в различни тунели и избягват други хора, когато ги чуят. Сърцето на Марк се е свило болезнено. Няма представа как да се справи в подобна ситуация. Отказва да повярва, че семейството му е загинало, и се заклева, че няма да се умири, докато не ги намери и не се увери, че са в безопасност. По някое време Алек спира наред дълъг коридор, който на пръв поглед по нищо не се отличава от предишните.

— Тук имам няколко приятели — казва той. — Пратих ги да потърсят храна и да съберат новини. Работил съм с Лана от години. Двамата бяхме служители в Министерството на отбраната — тя е бивш военен като мен. Медицинска сестра от армията. Останалите събрахме по пътя. С вас сме повече от достатъчно — повече няма да вземаме, инак никога няма да се измъкнем.

— Да се измъкнем къде? — пита Марк.

— В горния свят — отвърща Алек и това е последното нещо, което Марк очаква да чуе. — В града, колкото и ужасно да ви звучи. Докато сме тук, вероятно ще сме в по-голяма безопасност. Но трябва да се качим горе, преди тунелите да се наводнят, инак всички ще загинем.

Марк се събуди и се обърна на другата страна. Едва сега забеляза, че диша тежко. А дори не бе стигнал до най-лошата част. Не

искаше да си спомня нито миг от онзи ден. Да го преживява отново.

Моля те, помисли си той. Моля те, не и тази вечер. Не мога.

Не знаеше дори към кого се обръща. Дали говори на ума си? Може би е пипнал болестта от Жабока и сега полудява?

Той се завъртя по гръб и се загледа към клоните и звездите над тях. В небето нямаше дори най-слаб намек за изгрев. Беше толкова тъмно. Щеше му се да е вече сутрин и поне за известно време да не го заплашват спомени. Може би ще успее да остане буден до сутринта. Той седна и се огледа. Не се виждаше много, само силуетите на дърветата и очертанията на приятелите му, налягали наблизно.

Зачуди се дали да не събуди Трина. Тя би разбрала нуждата му от компания. Дори няма да е нужно да ѝ разказва за кошмара си. Ала изглеждаше толкова спокойна в съня си, че Марк се отказа, макар и неохотно, от тази мисъл. Щеше да изпитва вина, че я е лишил от почивка. Не само ги чакаше дълъг преход през новия ден, но тя трябваше и да наглежда Диди. Марк легна пак и взе да се намества, търсейки удобна поза. Не искаше да заспива. Бушуващи водни потоци, писъци на давеци се хора. Трескав, вцепеняващ страх, докато бягат. Дори буден, той все още виждаше онова помещение под Ню Йорк, където за пръв път бе срещнал Лана и другите. Обветреното лице на Алек, докато им обясняваше, че след слънчевите изригвания най-голямата заплаха е прииждането на цунами. Изригванията бяха опустошителни, те щяха да нанесат катастрофални промени из целия свят и да предизвикат покачване на температурата. Което означаваше бързо разтопяване на полярните шапки и повдигане на морското равнище с тревожни темпове. С други думи, след броени часове остров Манхатън щеше да се озове под водата. Обясни им всичко това, докато все още бяха под земята, в малка стая с вече залят под.

През тази нощ спомените на Марк го измъчваха още час — но той знаеше, че сънят ще е дори по-страшен. Беше уплашен дори от това, че ще се изплаши.

Въпреки усилията си в края на краищата заспа. Сънят се стовари върху него като студени, разпенени вълни.

Небостъргачът „Линкълн“ е една от най-новите и най-високите сгради в Ню Йорк. Една от малкото с директен достъп до подземната железница. Алек настоява, че това е мястото, където трябва да отидат. Казва, че има на телефона си няколко карти на субтранса, но се притеснява дали ще стигнат навреме. Марк вижда, че на лицето на стария войник е изписано съмнение — в противовес на решителното поведение, което демонстрира. А Марк е готов да се обзаложи, че дори да затворят Алек в клетка с десетина гладни лъва, той само ще се подсмихне пренебрежително, докато решава кой от тях да убие пръв.

Небостъргачът „Линкълн“, повтаря си Марк. Да стигнат до там, а може би след това ще открие семейството си.

Те тичат из привидно безкрайните тунели под града. Алек е най-отпред, после жената, с която е заявил, че има удоволствието да работи от много години: Лана. След тях е момче на възрастта на Марк, което се представя като Дарнел, и момиче с прозвище Мъглата — също тийнейджър, но малко по-голяма, може би на осемнайсет. Зад нея подтичва някакъв тип, нисък и набит, с яки мускули. Мъглата им го представя като Жабока, освен прякор не добавя име. Следват Марк и Трина, а най-отзад е момче на име Бакстър. Той е най-малкият от тях, може би на тринайсет, но Марк вижда, че е куражлия. Сам настоява да застане на опашката, казва, че ще пази другите, ако ги издебнат в гръб. Марк се надява, че ще има достатъчно време да се сприятели с него.

— Дано знае какво прави — подхвърля тихо Трина. Двамата бягат един до друг и Марк осъзнава, че е споходен от нелепата мисъл колко ще е хубаво, ако сега се изтягат на морски бряг, а слънцето току-що е залязло във водата. Дори благодари на съдбата, че Трина не може да му чете мислите.

— Знае — отвръща запъхтяно Марк. Не иска да се издаде, че трепери от страх пред това, което би могло да ги сполети в тъмните тунели. Трябваше да стане почти на седемнайсет, за да разбере какво е шубе.

— Цунами — произнася Трина, сякаш за да му припомни за заплахата. — Намираме се наскре подземята железнаца на Ню Йорк, а трябва да се страхуваме от някакво си цунами?

— Ние сме под земята — отвръща Марк. — И в случай че си забравила, градът е на брега на океана. Водата винаги се стича надолу. Нали се сецаш, гравитация и прочее.

Той усеща навъсения й поглед и знае, че си го заслужава. Няма начин нервността и безпокойствието му да не изплуват накрая на повърхността. Опитва се да се спаси по единствения начин, който смята за правилен — честността.

— Извинявай — промърморва. Вече е доста изтощен от бягането. — Но проблемът е, че ужасно ме е страх. Наистина съжалявам.

— Няма нищо. Не исках да прозвучи като въпрос, а само колко налудничаво изглежда. Слънчеви изригвания и цунами. Допреди няколко часа тези въпроси изобщо не бяха в моя дневен ред. Ама съвсем никак.

— Гадно е — отвръща Марк, тъй като не успява да измисли нищо повече. Сега не му е до подобни приказки — те само засилват тревогата му.

Алек забавя крачка, когато стигат края на последния тунел. Спира и се обръща към тях. Всички дишат тежко, тялото на Марк е плувнало в пот.

— Сега ще преминем през една от новите секции — обяснява Алек. — Там ще има хора и един Господ знае в какво настроение ще бъдат. Понякога хората могат да бъдат непредсказуеми и зли, когато си мислят за края на света.

Сега, когато дишането на останалите се поуспокоява, Марк дочува тихи звуци, идващи зад гърба на техния водач. Това е ропот на тълпа, на хора, които разговарят и се суетят. Дочуват се и други обезпокоителни звуци: далечни викове, плач и стонове. Сега вече мисълта за малката влажна стаичка долу в тунелите не му се струва толкова неприятна.

Лана се намесва в разговора:

— Мисля, че ще е най-добре да преминем колкото се може по-бързо. Да вървим, но да не показваме, че знаем къде отиваме. Освен това не бива да носим нищо в ръцете си — така няма да станем

примамка за атаки. Да се надяваме, че ще открием каквото ни е нужно в сградата горе.

Повечето от тях са натъпкали джобовете си с храна, която Трина е открила по-рано. Вадят я и я хвърлят на земята. Трина гледа всичко това с намръщено изражение.

— Ще минем през тази врата — казва Алек и поглежда екранчето на телефона си — батерията му вероятно скоро ще издъхне. — След това ще скочим на релсите. Ако не излизаме на перона, ще се сблъскаме с по-малко хора. След около половин миля ще стигнем входа към небостъргача „Линкълн“. Това чудо се издига на цели деветдесет етажа. То е единственият ни шанс.

Марк се оглежда и забелязва, че другите също са неспокойни и изплашени. Жабока подскача на място, сякаш единствен няма търпение да продължат.

— Да вървим — нарежда Алек. — Дръжте се близо един до друг. И се бийте до смърт.

Трина изпъшква при тези думи, а Марк си мисли, че би било по-добре старият воин да не ги е казал.

— Давай, давай, давай! — вика Лана, за да се освободи от напрежението си или да ги ободри. Марк не знае кое от двете.

Алек отваря вратата и прекрачват прага. Останалите го следват към нахлуващото горещо течение. Марк има усещането, че кислородът в дробовете му е пламнал, той се бори за всеки дъх, докато се мъчи да привикне.

Озовават се в далеч по-голям тунел. Намират се на тясна пътечка над релсите — Алек и Лана вече са скочили долу и помагат на другите. Подават им ръце и омекотяват приземяването им. От едно стълбище, което вероятно води към опожарения свят над тях, нахлува светлина. Марк забелязва някакви хора, скупчени на перона отсреща и втренчили погледи в тях.

Едно нещо обаче кара сърцето му да замре. Тълпата. Поне половината от хората в нея са ранени. Кървящи рани, охлузвания. Ужасни изгаряния. Някои лежат на перона и надават пронизителни викове. Деца на всякаква възраст, също ранени. Последното му въздейства най-силно. Двама мъже се налагат с юмруци и дращят лицата си с нокти. Никой не се опитва да ги разтърве. Жена лежи

просната на бетонния ръб, а лицето ѝ е разтопено и неузнаваемо. Марк има чувството, че току-що е надзърнал в ада.

— Вървете — подканя ги Алек, когато всички се озовават на релсите.

Те тръгват, като се придържат плътно един към друг. Марк и Трина отляво, момчето на име Бакстър отдясно. То е парализирано от страх и на Марк му се иска да му каже нещо утешително, но не намира подходящите думи. И без това ще са лишени от смисъл. Алек и Лана вървят отпред и поведението им би трябвало да внуши на всеки, че не са хора, с които някой би искал да се заяжда. Прекосяват половината от станцията, когато двама мъже и една жена скачат на релсите пред тях и се изправят на пътя им, принуждавайки ги да спрат. Непознатите са мръсни, но изглеждат невредими. Поне физически. Очите им са изцъклени.

— Къде си мислите, че отивате? — пита жената.

— Да — обажда се един от приятелите ѝ. — Нещо се правите на много важни. Да не търсите някое хубаво местенце, за което ние не знаем?

Третият мъж приближава Алек.

— Не зная дали си забелязал или не, господинчо, но слънцето реши да ни поизпече малко. Хората умират, приятелю. Много хора си отидоха. Не ми харесва как минавате край нас и се преструвате, че всичко е наред.

Още няколко души скачат от перона и се скупчват зад първите трима. Блокират пътя им.

— Да видим дали нямат храна! — провиква се някой.

Алек отстъпва и удря с юмрук мъжа пред него. Главата на нахалника отхвърква рязко назад и от носа му рухва кръв, а мъжът се строполява на пода. Всичко става толкова внезапно, че в първия миг никой не реагира. После няколко души се нахвърлят с крясъци и викове върху групата на Марк. Настъпва хаос. Размахват се юмруци, раздават се ритници, дърпат се коси. Марк е ударен в лицето и вижда как някакъв мъж дърпа Трина настрана. Завладява го гняв, той се нахвърля върху този, който го е ударил, и го поваля на земята. След това вижда, че другият е съборил Трина на земята и тя се бори отчаяно с него.

Марк дотичва и се стоварва с цялата си тежест върху мъжа. Двамата се претъркулват и тупват долу. Мъжът удря Марк, той му отвърща, като почти не усеща болка. После се вкопчват и впитат един в друг, продължават да се бъхтят. Марк се освобождава, надига се и се оглежда за Трина. Тя е станала, дотичва и изритва мъжа в лицето, ала при това се подхлъзва и тупва по гръб. Непознатият се нахвърля върху нея, Марк отново скача и го блъсва с рамо. Мъжът изпъшква и се свива на кълбо. Марк става и сграбчва Трина за ръката. Двамата си проправят път през тълпата и се озъртат за другите.

Боят продължава, но поне никой отгоре не се е присъединил. Марк вижда Жабока да поваля един мъж с удар, Алек и Лана се мъчат да отърват Мъглата и Бакстър от жената и друг мъж. Двама души отзад хукват към перона. Може би ще им се размине.

И тогава се случва.

Чува се нисък тътен, който постепенно набира сила. Тунелът започва да вибрира. Боят веднага спира, хората се изправят и се оглеждат. Марк прави същото, търси източника на звука. Все още държи Трина за ръката.

— Какво е това? — вика тя.

Марк клати глава и продължава да се озърта. Подът под краката им започва да се тресе, тътнежът се усилва и се превръща в рев. Погледът му се спира на стълба, спускаща се към перона, и в този момент тунелът се огласява от пронизителни викове — несекващия писък на завладяна от паника тълпа.

Чудовищна вълна от мръсна вода се излива по стълбите.

21

Марк отвори очи. Нямахте викове, нито писъци, нищо толкова драматично. Само лицето му бе мокро от сълзи. Слънцето бе изгряло и пръскаше светлина през клоните на дърветата.

Водната стена.

Никога нямахте да забрави как изглеждаше, докато се стоварваше надолу по стълбите като някакво чудовище. Нито ужаса, който изпита, когато помете първите хора.

— Добре ли си?

Трина. Дано не разбере какво изпитва.

Той избърса с бързо движение лицето си и се обърна към нея, надявайки се да не забележи зачервените му очи. Но един поглед бе достатъчен да прогони надеждите му. Тя приличаше на разтревожен родител.

— О, здравей — рече той сконфузено. — Добро утро. Какво става?

— Марк, не съм глупачка. Кажи ми с *теб* какво става.

Той я погледна, опитвайки се да й внуши по някакъв начин, че не иска да говорят за това. После зърна Диди, облежната на едно дърво, да бели кората на пръчка. Не изглеждаше кой знае колко щастлива, но поне не беше мрачна като вчера. Това бе добро начало.

— Марк?

Той се обърна към Трина.

— Аз... сънувах лош сън.

— За какво?

— Знаеш за какво.

Тя се намръщи.

— Добре де, коя част? Може би ще ти стане по-леко, ако го обсъдим.

— Не мисля — въздъхна Марк и после осъзна, че се държи малко грубо. — Точно преди водата да нахлуе на перона. Когато се бихме с онези пишман бандити. Събудих се, като започна най-лошата

част. — Лошата част. Сякаш всичко преди това е било пикник в парка с баба.

Трина сведе поглед към земята.

— Ще ми се да се отървеш от тези сънища. Нали успяхме и това е единственото, което има значение. Трябва просто да забравиш миналото. — Тя го погледна със смекчено изражение. — Зная, че е лесно да се каже, отколкото да се направи. Сигурна съм, че и ти би искал да стане така. Тъй де.

— Така си е.

Той се пресегна и я потупа по коляното, жест, който му се стори доста глупав в този момент. Откъм потока се появиха Алек и Лана.

— Как е тя? — попита Лана и погледна към Диди.

— Доста добре, мисля. Още не се е отпуснала напълно, но изглежда, се чувства спокойна с мен. Не мога дори да си представя какви ужаси е преживяла.

Тези думи пробудиха отново гнева на Марк.

— Как са могли? Искам да кажа... що за негодници...

Трина кимна.

— Именно... но... Отчаяни времена и прочее.

— Да, но тя едва ли има пет години! — Марк осъзна, че ту шепне, ту почти крещи. Не искаше Диди да го чуе, но не можеше да се сдържи. И това го ядоса още повече.

— Зная — рече успокояващо Трина. — Зная.

Лана се приближи, по очите ѝ личеше, че разбира как се чувства.

— Най-добре да тръгваме — рече тя. — Постепенно всичко ще се изясни.

Денят се оказа дълъг.

В началото Марк се боеше, че всеки момент ще срещнат хората от селото на Диди, припомнил си, че посоката, в която според нея са тръгнали, съвпада с тяхната. Ако момичето не грешеше, те трябва да са някъде там, вероятно побягнали през глава от атаката и смъртта. Нямаше причина да се страхуват от тях. Но имаше нещо странно в начина, по който Диди говореше за тези хора. Спомни си как бе посочила раната на рамото си, сякаш и те носят вина, задето е пострадала. Всичко това го безпокоеше. След като през първите няколко часа не видяха никакви следи от тях, той се успокои и се унесе в монотонния ход. През гората, през няколко потока и после отново в

гората. Чудеше се дали има някакъв смисъл да ходят там, накъдето са тръгнали.

В ранния следобед спряха да починат. Хапнаха сусамени пръчки и пиха вода от близкия ручей. Марк се замисли какъв късмет е, че поне имат изобилие от вода.

— Приближаваме се — обяви Алек, докато се хранеха. — Трябва да сме по-предпазливи, може да са разположили постове около мястото. Предполагам, че много хора биха искали да проверят какво може да се намери в такъв бункер. Сигурно са добре заредени с храна за всякакви извънредни случаи.

— Че нашият случай, ако не е извънреден — промърмори Лана. — Които и да са тези хора, надявам се, че имат логично обяснение.

— Така ми харесваш — усмихна се Алек и напъха залък в устата.

— Не ви ли учат на маниери в армията? — заяде го Трина. — Никак не е възпитано да се говори с пълна уста.

— Така ли? — попита насмешливо Алек, като продължаваше да дъвче. Той се разсмя и от устата му се разхвърчаха трохи, което само усили смеха му. Задави се, спря да се закашля и продължи да се смее.

Беше толкова рядко да види Алек да реагира така, че в началото Марк не знаеше какво да си мисли. Но после смехът постепенно завладя и него. Трина също се усмихваше, Диди се кискаше от сърце. Всичко това някак неусетно прогони мрачните мисли на Марк.

— Кикотите се, сякаш някой е пръднал — подхвърли навъсено Лана.

Това само накара останалите да се натръшкат по земята от смях, сетне Алек имитира с устата си пръдня и смехът им премина в истеричен рев. Марк се смя, докато го заболяха мускулите на лицето, но колкото и да се опитваше да се овладее, смехът му само се усилваше.

Най-сетне всички се успокоиха и старият войник въздъхна шумно. После се изправи.

— Чувствам се сякаш бих могъл да пробягам двайсет мили — обяви той. — Да тръгваме.

Докато навлизаха в гората, Марк неволно забеляза, че кошмарът от предната нощ се е превърнал в далечен, избледнял спомен.

Алек и Лана бяха далеч по-предпазливи при следващия етап от тяхното пътешествие. Спираха на всеки петнайсет минути, послушваха се напрегнато, оглеждаха района за капани и системи за наблюдение и винаги когато бе възможно, се движеха под клоните на дърветата.

Слънцето клонеше към хоризонта, може би оставаха към два часа дневна светлина, когато Алек спря и останалите се скупчиха около него. По някое време бяха решили, че вече е излишно да пазят дистанция помежду си. Намираха се на неголяма поляна, заобиколена от дъбове и високи борове — по-старите бяха почти напълно обгорени от слънчевите изригвания. Земята под краката им бе суха и напукана. Марк все още бе в добро настроение и се чудеше какво ли е намислил старият войник.

— Опитвах се да го правя колкото се може по-рядко — поде той, — но вече се налага да надзърнем в таблета и да проверим дали картата ми е вярна. Да се надяваме, че застаряващият ми ум не ни е подлъгал.

— Да — кимна усмихнато Лана. — Да се надяваме, че вече не сме в Канада или Мексико. Много смешно.

Алек включи таблета и извади на екрана картата, на която бяха начертани маршрутите, следвани от берга. В другата ръка държеше компас. Докато останалите го наблюдаваха мълчаливо, той изучаваше няколко минути картата, прокарайки пръст по различни очертания и правейки сравнения със записките си. От време на време затваряше очи и се замисляше. Марк предположи, че изминава пътя им наум, опитвайки се да го съчетае с този на картата. Най-сетне Алек се изправи, завъртя се в кръг, погледна към слънцето и свери посоката с компаса.

— Да — промърмори полугласно. — Да, да.

После клекна отново, разглежда картата близо една минута и нанесе някои дребни корекции на хартиения вариант. Марк започваше

да губи търпение, бодна го опасение, че са се отдалечили много от правилния курс. Но следващите думи го успокоиха.

— Брей, че ме бива. Сериозно, след всички тези години направо е чудно, че не преставам да се удивявам от себе си. Но ето че продължавам да го правя.

— Уф, човече — въздъхна Лана.

Алек посочи едно място малко вляво от това, което бележеше центъра на всички полети на берга.

— Ако вирусът вече не ми е проял мозъка и не знам какво говоря, намираме се точно тук. Вероятно на пет мили от мястото, където бергът паркира всяка нощ.

— Сигурен ли си? — попита Трина.

— Мога да боравя с карти и да се ориентирам в местности. Познавам компаса и ориентирането по слънцето. Всички тези планини и хълмове може да изглеждат еднакви за хубавите ви очички, но повярвайте ми, не са. И вижте тук. — Той посочи една точка на картата. — Това е Ашевил. Близко сме. Мисля, че следващите няколко дни може да са доста интересни.

Марк имаше усещането, че доброто му настроение няма да се запази дълго.

Изминаха още миля и навлязоха в гъста гора. Алек искаше да се прикрият, в случай че противникът разпраца патрули нощем. Устроиха бивак, хапнаха, сетне седнаха, притиснати един към друг — тази вечер не посмяха да запалят огън. Не биваше да поемат никакви рискове, щом са толкова близо до щаба на берга.

Седяха в кръг, загледани един в друг, докато светлината отслабваше и гората се изпълваше с жужене на насекоми. Марк попита какви са плановете за следващия ден, но Алек отвърна, че още не са готови. Искаше да помисли, сетне да обсъди нещата с Лана и едва тогава да ги сподели с останалите.

— Не искаш ли и ние да участваме? — попита Трина.

— По-нататък — отвърна той рязко. И с това приключи разговора.

Трина го погледна и въздъхна.

— Кога пак ще започнеш да се държиш нормално?

— Оставете ме да използвам мозъка си — рече той.

Трина погледна Марк, търсейки утеха, но той само се усмихна. Беше започнал да привиква с промените в поведението на стария войник. Пък и донякъде бе съгласен с него. Марк нямаше представа с какво трябва да започнат на сутринта. Как ще съберат информация за онова място и за хората там, след като не им е известно нищичко?

— Диди, как си миличка? — попита той момичето. Малката бе седнала със свити крака и гледаше неவிждащо в пространството. — Какво става в тази твоя главица?

Диди сви раменца и се усмихна уморено. Вероятно и тя се безпокоеше какво ли ги чака на следващия ден.

— Слушай, не бива да се тревожиш за утре — рече ѝ той. — Няма да позволим да ти се случи нищо лошо. Разбра ли?

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Трина се наведе и я прегърна. Ако имаше някакви съмнения, че Алек и Лана са се отказали от забраната за доближаване — и докосване, — те бяха прогонени напълно. Никой от двамата не си направи труда да каже каквото и да било.

— Това е задача за възрастни — обясни ѝ Трина. — Така че ти не му мисли, ясно? Ще те скрием някъде на сигурно и после ще идем да поговорим с онези хора. Нищо повече. Всичко ще бъде наред.

Марк се готвеше да я подкрепи, когато чу някакъв шум в далечината. Приличаше на пеене.

— Чухте ли това? — прошепна той.

Останалите настръхнаха — особено Алек. Очите му блеснаха и той се надигна.

— Какво? — попита Трина.

— Слушайте. — Марк опря пръст на устните си и наклони глава към гората и далечния глас.

Беше слаб звук, но определено го имаше. Глас на жена, която припяваше нещо, не много далече от тях. По кожата му преминаха ледени тръпки — това събуди спомени за пеещата Мъгла, когато болестта вече я бе повалила.

— Какво, по дяволите, става там? — прошепна Алек.

Никой не отговори, всички се вслушваха напрегнато. Гласът бе нестроен и писклив и изглеждаше толкова не на място в тази гора. Ако наистина там някой пееше по този начин... това най-малкото бе

странно. Към гласа се присъедини още един, мъжки, сетне още няколко и накрая се получи разногласен хор.

— Какво е това, за бога? — изуми се Трина. — Да няма някаква църква там?

Алек се огледа с мрачен вид.

— Зная, че няма да ви хареса, но трябва да проверим какво става там. Аз ще ида — а вие останете тук и пазете тишина. Кой знае, може да е клопка.

— Ще дойда с теб — заяви неочаквано Марк. Не можеше да търпи да остане повече тук. А и го глождеше любопитство.

Алек го погледна колебливо. Сетне премести поглед към Лана и Трина.

— Какво? — попита остро Трина. — Мислиш, че ние, жените, не можем да се справим без вас ли? Вие двамата вървете — с нас всичко ще бъде наред. Нали, Диди?

Момиченцето не изглеждаше никак спокойно, очевидно песента в гората го бе изплашила. Но кимна и се помъчи да се усмихне.

— Добре тогава — рече Алек. — Хайде, Марк. Да идем да проверим.

Диди се покашля и протегна ръка, сякаш искаше да каже нещо.

— Какво има? — попита я Трина. — Знаеш ли нещо?

Детето закима енергично, все още с изплашен вид, след това заговори припряно — и каза много повече, отколкото бяха измъкнали досега от нея.

— Това са хората, с които живеех. Зная, че са те. Почнаха да се държат странно и... да вършат разни неща. Твърдяха, че дърветата, растенията и животните са вълшебни. Зарязаха ме, защото мислеха, че съм... зла. — При последната дума малката се разплака. — Защото ме уцелиха със стреличка и не се разболях.

Марк и останалите се спогледаха — нещата ставаха все по-странни.

— Тогава наистина ще е добре да видим какво става там — заключи Лана. — Проверете дали са достатъчно далече и дали не се насочват в посока към нас. И бъдете внимателни!

Алек кимна. Очевидно нямаше търпение да тръгне. Тупна Марк по рамото и вече се готвеше да се изправи, когато Диди добави още нещо.

— Пазете се от грозния мъж без уши.

После се облегна на рамото на Трина и заплака. Марк погледна въпросително Алек, но войникът поклати глава да не я притискат за повече информация. После двамата поеха към гората.

Песента не замлъкна, докато двамата вървяха през гората. Стараеха се да не вдигат шум, но от време на време Марк настъпваше някоя съчка и звукът бе като от малка бомба в относително тихата гора. Алек го поглеждаше строго всеки път, когато това се случваше, сякаш постъпката му бе най-глупавото нещо в цялата история на човечеството.

На няколко пъти Марк смотолеви „съжалявам“. Опитваше се отчаяно да внимава къде поставя краката си и да не вдига повече шум.

До изгрев-слънце оставаше още много време. Дърветата надвисваха като високи, заплашителни сенки. Сякаш се готвеха да го сграбчат и от това на Марк му ставаше още по-трудно да пази тишина. Алек го поглеждаше все по-често. Е, поне не виждаше изражението му в мрака. Младежът продължи да крачи непосредствено зад стария войник.

Бяха изминали няколкостотин метра, когато забелязаха бледо, трепкащо сияние. Пламтеше огън. Голям. Песента също се усили и стана по-настойчива. Хората влагаха цялото си сърце в това, което правеха.

Алек надзърна зад дънера на едно дърво. Марк застана зад него, стараейки се да не вдига шум. Двамата коленичиха един до друг.

— Какво мислиш за това, което каза Диди? — прошепна Марк.

Вероятно бе произнесъл думите малко по-силно, защото Алек отново го изгледа навъсено, този път лицето му бе озарено от светлината на огъня.

— Това вероятно наистина са хората, които са я изоставили — отговори той шепнешком. — И не изглеждат като да са добре с главата. А сега тихо, ясно?

Марк завъртя очи, но Алек вече се бе обърнал и надзърташе иззад дънера. След няколко секунди отново се извърна Марк.

— Не мога да ги видя съвсем добре — рече, — но четирима или петима побъркани типове танцуват около огъня, сякаш се опитват да

призоват мъртвите от гробовете им.

— Може би точно това правят — отбеляза Марк. — Прилича ми на някакъв култ.

Алек кимна бавно.

— Кой знае дали не са били такива и преди атаката.

— Диди каза, че я смятали за зла. Може би вирусът, или каквото е било там, само е влошил нещата за тях. — Култ плюс болест, от която се побъркваш. Ама че забавно. Направо му призля от тази мисъл.

— Най-добре да се приближим още. Ще ми се да ги огледам по-добре и да се опитам да разбера какво са намислили.

Двамата се наведоха и запълзяха напред, използваха дърветата за прикритие, а Алек често се надигаше да провери дали е безопасно да продължат. Марк се гордееше със себе си — от доста време не бе издавал никакъв шум.

Така напредваха, докато се приближиха на стотина крачки — тук песните се чуваха съвсем ясно, а сенките на танцуващите се отразяваха в клоните над тях. Марк се прикри зад съседното дърво и подаде глава иззад дънера, за да погледне.

Огънят бе висок поне три метра и езиците му се стрелкаха нагоре към небето, заплашвайки да подпалят ниските клони на дърветата. Нима тези лунатици не се бояха от пожар? Можеше да пламне като нищо, особено след като тревата бе напълно изсъхнала от слънчевите изригвания.

Петима или шестима души подскачаха и се въртяха около огъня, вдигаха ръце нагоре, свеждаха ги към земята, след което започваха отначало. Марк не би се учудил, ако носеха бели раса или бяха съвсем голи, но те бяха облечени в семпли дрехи — блузи, пуловери, джинси, шорти и маратонки. Още десетина техни събратя бяха насядали на два реда от другата страна на огъня и припяваха налудничавата песен, която Марк чуваше от известно време. Не разбираше и думичка от нея.

Алек го тупна по рамото и младежът едва не подскочи от изненада.

— Изкара ми акъла.

— Съжалявам. Виж, тия типове хич не ми харесват. Не зная дали могат да ни заплашат с нещо, но патрулите на бункера сигурно са ги забелязали и сега ще бъдат нащрек.

Марк не беше сигурен дали това няма да е предимство.

— Но ако те им отвлекат вниманието, ще можем да се промъкнем незабелязано. Не мислиш ли?

Алек кимна замислено.

— Може и да си прав. Би трябвало...

— Кой е там?

Двамата застинаха на място. Светлината от огъня се отразяваше в очите на Алек.

— Попитах кой е там? — повтори женски глас откъм групата около огъня. — Нищо лошо няма да ви сторим. Искаме само да ви поканим да изразим заедно уважението си към природата и духовете.

— Олеле — прошепна Алек. — Нямам желание.

— Нито пък аз — добави Марк.

Чу се шум от забързани стъпки и преди да предприемат каквото и да било, пред тях се изправиха двама души. Бяха с гръб към огъня и Марк не можеше да различи лицата им. Но по силуетите определи, че са мъж и жена.

— Заповядайте да танцувате с нас — рече жената. Гласът ѝ изглеждаше... твърде спокоен за обстоятелствата. В този свят непознатите би трябвало да проявяват повече предпазливост едни към други.

Алек стана — нямаше смисъл да се притаяват повече като деца, играещи на криеница — и Марк последва примера му. Алек скръсти ръце и се тупна по гърдите като мечка, защитаваща територията си.

— Вижте — поде със заядлив тон. — Благодарим ви за поканата, но се налага да откажем. Надявам се, че няма да ни се разсърдите.

Марк се огледа неспокойно. Тези двамата му се струаха твърде непредсказуеми — трябваше да внимават какво говорят пред тях. Жалко, че не можеше да види реакцията по лицата им, все още скрити в сенките.

— Какво търсите тук? — попита мъжът, сякаш не бе чул отговора на Алек. — Защо ни шпионирате? Би трябвало да сте поласкани от нашата покана.

Алек си пое рязко дъх и Марк усети нарастващото в него напрежение.

— Просто сме предпазливи — подхвърли с привидно спокоен глас старият войник.

— А вие защо заряхахте Диди? — избълва неочаквано Марк, без да знае откъде му бе хрумнало да говори за това. Дори не беше сигурен, че тези хора са от нейното село. — Тя е само едно малко момиче. Защо я изоставихте като болно куче?

Жената не отговори на въпроса му.

— Имам лошо предчувствие за вас двамата — промърмори тя. — А ние не обичаме да рискуваме. Хванете ги.

Преди Марк да осъзнае какво им казва, около шията му се уви въже, което се стегна и го дръпна от земята. Той изхриптя и вдигна ръце да намали натиска, после тупна по гръб и въздухът излетя от гърдите му. Алек бе задържан по същия начин. Марк го чуваше да ругае пресипнало. Марк зарита с крака, мъчейки се да се обърне и да види нападателя си, но нечии силни ръце го уловиха под мишниците и го вдигнаха от земята. После го задърпаха надолу по склона. Към огъня.

Марк най-сетне спря да се съпротивлява, когато някой го удари с юмрук в лицето и едната му страна се парализира от болка. Осъзна, че е безполезно да се опитва да избяга. Отпусна се и ги остави да го отнесат, накъдето са намислили. Видя, че Алек се бори с двама яки мъже и за да го усмирят, те отново затегнаха примката на шията му. Сподавените звуци от гърлото на стария воин накараха сърцето му да се свие от уплаха.

— Спрете! — извика той. — Алек, престани! Те ще те убият!

Разбира се, ветеранът не му обърна внимание и продължи да се дърпа.

Не след дълго двамата се озоваха на осветеното място около огъня. Една жена се надигна и хвърли още съчки вътре. Изригнаха нови пламъци, искри се издигнаха в небето. Отнесоха Марк пред насядалите хора и го метнаха в краката им. Песента секна и всички очи се втренчиха в него.

Младежът се закашля и плю, болеше го мястото, където го бе охлузило въжето, после седна. Висок мъж — вероятно същият, който го бе довлачил тук — опря ботуш в гърдите му и го бутна обратно.

— Лежи — изръмжа той. Не изглеждаше ядосан, нито разтревожен, говореше спокойно, сякаш не си и помисляше, че Марк може да не му се подчини.

Други двама мъже дотътриха Алек и Марк остана изненадан, че са успели. Войникът пъшкаше и стенеше, но бе спрял да се боричка, след като затегнаха въжето здраво на шията му. Закашля се продължително и сподавено, после плю кръв на земята.

— Защо го правите? — попита Марк, без да се обръща конкретно към някого. Лежеше по гръб под надвисналите отгоре клони. — Нищо лошо не сме ви сторили. Просто искахме да разберем кои сте и какво вършите!

— Затова ли попита за Диди?

Той завъртя глава и видя, че въпросът е зададен от жена на предния ред. Стори му се, че е същата, която ги бе заговорила на склона.

Марк бе учуден от това колко безжизнен е гласът ѝ.

— Значи ти си я изоставила. Защо? И защо ни държите в плен? Искаме само да отговорите на въпросите ни!

Алек внезапно скочи на крака и дръпна въжето, с което го държаха. Изтръгна го от ръцете на похитителя, завъртя се и го повали с удар с рамо в гърдите. Събори и втория мъж до него, после се хвърли върху тях. Продължи да нанася бързи удари, но още двама мъже се намесиха и го притиснаха с телата си. Появи се и трети и едва сега те успяха да го обърнат по гръб и да приковат ръцете му към тревата. Мъжът, когото бе съборил пръв, се изправи и го изрита три пъти в гърдите.

— Престанете! — извика Марк. — Спрете!

Той дръпна своето въже и понечи да стане, но ботушът отново го запрати долу.

— Не го повтаряй повече! — предупреди го все така равнодушно високият мъж.

Останалите продължаваха да бъхтят Алек, но старият войник отказваше да се предаде, въпреки че шансовете не бяха на негова страна.

— Алек — помоли го Марк. — Трябва да спреш, преди да са те убили. Какъв смисъл, ако ни напуснеш?

Тези думи най-сетне проникнаха в съзнанието на ветерана. Той застина неподвижно, после се сви на топка с разкривено от болка лице. Почти разтреперан от гняв, Марк насочи вниманието си към жената, която седеше и наблюдаваше безизразно тази сцена.

— Кой сте вие? — кресна той. Само това успя да измисли, но вложи в думите си целия насъбрал се гняв.

Жената го разглежда няколко секунди, преди да отговори:

— Вие сте неканени нашественици. И ни питате за Диди. С вас ли е това момиче? Къде е лагерът ви?

— Какво ви засяга? Нали я заряхахте? Да не ви е страх, че ще се промъкне във вашия лагер и ще ви зарази? Нищо ѝ няма на нея!

— Имаме си причини — каза жената. — Духът говори, а ние изпълняваме заповедите му. След пороя от демони от небето

изоставихме нашето село и търсим свети места. Мнозина от хората ни побягнаха и отказаха да се присъединят към нас. Те са някъде из гората, вероятно заговорничат с демоните. Нищо чудно и вие да сте техни шпиони.

Марк не можеше да повярва какви ги бръщолеви тази жена.

— Зарязали сте едно малко момиченце да умре, защото може да е болно? Нищо чудно, че останалите хора от селото не желаят да останат с вас.

Жената го погледна смутено.

— Чуй ме, момче. Те са много по-опасни от нас — нападат без предупреждение, убиват без угризения. Светът е обладан от злото, а то има много проявления. Не можем да поемаме рискове, особено след като ти забърка името на детето. Сега сте наши пленници и ще постъпим с вас както решим. Да ви освободим би означавало да помогнем на тези, които са против нас.

Марк втренчи поглед в нея, докато разсъждаваше трескаво. Имаше лошо предчувствие, което се усилваше, колкото повече говореше жената.

— Диди ни каза, че стрелите са дошли от небето. Видяхме трупове във вашето село. Същото се случи и при нас. Опитваме се да разберем защо — нищо повече.

— Това момиче ни навлече злото. Тя е превъплъщение на покварата. Защо мислите, че сме я изоставили? Ако вие сте я спасили и сте я довели наблизко, значи сте извършили нещо толкова ужасно, колкото не можете да си представите.

— Какви са тези дивотии? — обади се Алек. — Имаме далеч по-големи проблеми, отколкото вие, мадам, може да си представите.

— Трябва да ни пуснете — побърза да каже Марк, преди Алек да продължи. Старият воин несъмнено бе силен и решителен човек, но не го биваше да води преговори. — Просто търсим безопасно място, където да се заселим. Моля ви. Обещавам да си тръгнем веднага. Няма да кажем на никого за вас, нито ще доведем Диди, щом не желаете. Ние ще се грижим за нея.

— Тъжно ми е като гледам колко малко разбирате — въздъхна жената. — Наистина.

Марк имаше желание да закрещи, но се сдържа.

— Вижте, да опитаме подред да си обясним нещата един на друг. Нали така е справедливо? Аз искам да ви разбера. Наистина искам. Защо просто не поговорим, вместо да се отнасяте с нас като с животни? — Тя мълчеше и той продължи в същия дух. — Какво ще кажете да се върнем към началото? Как се озовахме в тези планини.

Жената го гледаше с широки, безизразни очи.

— Винаги съм смятала, че демоните ще се опитат да се държат смирено, когато се появят пред нас. Вие ни подмамахте да ви завържем и да ви докараме тук. А сега ти ми говориш с мил, подканящ гласец. Демони. И двамата. — Тя кимна на мъжете, изправени до Марк и Алек.

Високият вдигна крак и изрита Марк в гърдите. Болката бе тъй силна, че младежът не се сдържа и извика. Мъжът го изрита отново, този път в гърба — в бъбреците. Тялото на Марк се схвана, от очите му рукогнаха сълзи.

— Спри веднага, кучи с... — поде Алек, но мигновено получи удар в лицето.

— Защо постъпвате така? — извика Марк. — Ние не сме демони! Вие, хора, сте се побъркали! — Нов ритник в ребрата, болката бе непоносима. Той се сви на кълбо и се прикри с ръце.

Подготви се за още удари, осъзнавайки, че няма надежда да избяга.

— Спрете.

Кратка дума, произнесена с нисък, нетърпящ възражение глас, който долетя от другия край на огъня. Мъжете, които налагаха Марк и Алек, незабавно отстъпиха и коленичиха, свели глави. Жената също падна на колене и заби поглед земята. Марк все още се присвиваше от болка, но вдигна глава да види кой е проговорил. Забеляза някакво движение зад огъня, после един мъж се приближи. Спря на няколко крачки от тях и Марк бавно вдигна поглед — от ботушите, през джинсите и плътно прилепналата риза до покритото с белези, почти нечовешко лице. Гледка, която го караше да се извърне, но Марк успя да се сдържа. Срецина погледа на обезобразения мъж и се опита да надзърне в тези пронизителни, измъчени очи.

Мъжът нямаше коса. Нямаше и уши.

— Името ми е Джелидая — представи се мъжът. Устните му бяха жълти и деформирани, изкривени на една страна. Фъфлеше и гласът му бе напълно безчувствен. — Но последователите ми ме наричат Дждед. Вие също можете да ме наричате така, защото видях, че към вас се отнесоха несправедливо, но сега сте мои приятели. Разбрано ли е?

Марк кимна, а Алек само промърмори нещо нечленоразделно. Упорит докрай, старият воин вече бе седнал и гледаше навъсено противниците си. Те обаче не му обръщаха внимание, коленичили на тревата като за молитва. Марк също седна, надявайки се, че няма да го накажат за това. Дждед ги разглеждаше с доволен вид.

— Много добре — рече той. — Изглежда, най-сетне постигнахме примирие. — Приблужи се и седна срещу тях, с гръб към огъня. Пламъците се отразяваха в голата му глава и изглеждаше сякаш тя се топи от горещината. Вероятно точно това — помисли си Марк — се е случило с този човек.

— Слънцето ли ти го причини? — попита на глас.

Дждед се изкиска, ала смехът не прозвуча весело. По-скоро зловещо.

— Винаги ми става смешно, когато някой нарече по този начин демоничната чума. Когато се случи, в началото си мислех, че е просто небесно явление, озовало се случайно на пътя на Земята. Съвпадение. Нещастен случай. Лош късмет. Ей такива думи ми минаваха в онзи момент през главата.

— А сега смяташ, че от небето са валили големи и зли демони? — попита Алек с тон, който подчертаваше колко налудничаво звучи подобно твърдение. Марк го погледна и се ужаси. Лицето на стария воин бе разкъравено, навсякъде се виждаха подутини и рани от ударите.

— Струва ми се два пъти — отвърна Дждед, който явно не бе доловил сарказма му. — И двата пъти от небесата — веднъж от слънцето и втори път от корабите. Ние смятаме, че те могат да ни навестяват

периодично, да ни наказват за нашата безнравственост и да ни припомнят какви трябва да станем.

— На два пъти... слънце и кораби — повтори Марк. — Значи слънцето изригва, а след това идват стреличките от берга?

Джед завъртя глава и се втренчи в младежа. Какво ли означаваше това?

— Да, два пъти — потвърди мъжът. — И повтарям, мъчно ми е, че не схващате важността на тези събития. Изглежда, че умовете ви не са съзрели достатъчно, за да могат да ги оценят.

— Демони — рече Марк и понечи да завърти очи, но се спря.

— Демони. Да, демони. Те изгориха лицето ми и го превърнаха в това, което е днес. Така никога няма да забравя призиванието си. А след това дойдоха стреличките от корабите, напълнени с тяхната омраза. Изминаха два месеца, а ние все още скърбим за тези, които изгубихме през онзи ден. Затова палим огънове, пеем песни и танцуваме. И се страхуваме от хората от нашето село, които не пожелаха да се присъединят към нас. Те работят за демоните, няма съмнение.

— Чакайте, два месеца ли? — озадачи се Алек. — Какво искате да кажете с това — изминаха два месеца?

— Ами да — отвърна търпеливо Джед, сякаш обясняваше на малко дете. — Броихме дните внимателно. Изминаха точно два месеца и три дена.

— Брей, брей — поклати глава Марк. — Невъзможно е да са толкова много. Случило се е само преди няколко дни.

— Не обичам... когато хората се съмняват в думите ми — произнесе Джед с тон, който внезапно стана заплашителен. — Как си позволявате да ме обвинявате в лъжа? Защо ще ви лъжа за подобно нещо? Опитах се да се разбера с вас, да ви дам втори шанс в този живот и така ли ми се отплащате? — Той постепенно повишаваше тон, докато накрая започна да им крещи, целият разтреперан. — Ето че пак... това главоболие.

Марк усети, че Алек е на път да избухне, затова се пресегна и го улови за ръката.

— Недей — прошепна му. — Не го прави. — После заговори на Джед: — А сега ме чуй, ако обичаш. Не те обвиняваме, само искаме да разберем. Нашето градче бе нападнато със стрелички от небето само преди седмица. Затова предположихме, че същото е станало и с вас. А

и... нали каза, че много хора са загинали в деня, когато се е случило. Видяхме трупове, но те не бяха от отдавна. Просто искаме да разберем.

Марк имаше усещането, че може да узнае някои много важни неща от тези хора. Не вярваше, че човекът отсреща ги мами за времето. Имаше нещо друго.

Джед вдигна ръце, опря длани на мястото, където трябваше да са ушите му, и бавно заклати глава.

— Едни умираха веднага. Други си отидоха по-късно. С течение на времето все повече страдаха. И ни напускаха. Селото ни се раздели на фракции. Всичко това бе работа на демоните. — Той застана, почти напевно.

— Вярваме ти — успокой го Марк. — Но искаме да си обясним, да разберем. Моля те, говори с нас, кажи ни какво се е случило — стъпка по стъпка. — Той се помъчи да овладее страха си, но не се справяше. Как да се измъкнат оттук?

— Заради вас болките ми се пробудиха — процеди със стиснати зъби Джед, без да спира да се люшка. Жилите на ръцете му бяха изпъкнали от силата, с която притискаше глава. Сякаш се мъчеше да си смачка черепа. — Ах, как боли само! Не мога... трябва да... сигурно са ви пратили демоните. Това е единственото обяснение.

Марк осъзна, че времето им изтича.

— Не сме пратени от тях, кълна се. Дойдохме тук, за да се поучим от вас. Може би главата те боли, защото... вътре има неща, от които трябва да се освободиш, да ги споделиш с нас.

Алек поклати глава.

— Те дойдоха преди два месеца — заговори почти унесено Джед. — А след тях на вълни дойде и смъртта. Всеки път ставаше все по-бавно. Два дни. Пет дни. Две седмици. Месец. Имаше хора от нашето село — хора, които смятахме за приятели, а те се опитаха да ни убият. Не разбирахме какво искат демоните. Ние... не разбирахме... танцувахме и пеехме... правехме жертвоприношения...

Той падна на колене, после се просна на земята, все още притиснал главата си с ръце. От устните му се отрони протяжен и мъчителен стон.

Марк бе стигнал предела на търпението си. Ала ситуацията излизаше от рамките на нормалното човешко възприятие и нямаше как да се отнася рационално към нея. Той погледна към Алек и по израза

на лицето му видя, че е готов за нов опит за бягство. Мъжете, които трябваше да ги пазят, все още бяха коленичили, в израз на почит към техния измъчван от болки водач. Сега или никога.

Марк се готвеше да предприеме следващия ход и наблюдаваше внимателно движенията на Джед, когато откъм гората зад тях долетяха нови звуци. Викове и крясъци, силен смях. Животински рев и свирукане на птички, ала идващи от човешки уста. Всичко това бе придружено с пукот на съчки и приближаващи се стъпки. Постепенно звуците се разпиляха от другата страна на огъня, обхващайки в полукръг поляната. Истински хор от истеричен кикот, кукане и резове. Новодошлите бяха поне десетина души.

— Какво става? — намръщи се Алек.

— Предупреждавахме ви за тях — обади се жената от мястото, където бе коленичила. — Те бяха наши приятели, роднини. А сега демоните ги обладаха и те искат да ни измъчват и убият.

Джед внезапно скочи на крака и изкрещя с цяло гърло. Главата му се отметна рязко назад, сетне се люшна наляво и надясно, сякаш той се опитваше да се освободи от нещо, което щъкаше из черепа му. Марк неволно се дръпна и пропълзя докдето му позволяваше въжетото. Другият му край все още бе в ръцете на коленичилите мъже. Джед издаваше резки, пронизителни звуци, по-силни дори от ревовете на дошлите от гората хора.

— Те ме убиха! — закрещя отново, думите сякаш раздираха гърлото му. — Демоните... накрая... ме убиха!

Тялото му застина с изопнати отстрани ръце, той тупна на земята и от устата му излетя един последен дъх. След това през ноздрите и между устните започна да се стича кръв.

Марк замръзна, втренчил поглед в тялото на Джед, извило се под неестествен ъгъл. Никога досега не бе преживявал толкова странни събития за толкова кратко време. Сякаш се бе озовал в някаква страна на лудите. А ставаше още по-странно заради хората, които ги бяха наобиколили, издаваха животински звуци и се хилеха истерично.

Марк извърна бавно глава към Алек. Старият войник разглеждаше мълчаливо Джед.

Откъм гората продължаваха да се носят чудати звуци — кудкудякане, подсвиркване, възгласи, дюдюкане. Стъпки и трошене на съчки. Мъжете зад Марк и Алек се изправиха и погледнаха въжетата, които държаха, сякаш не знаеха какво да правят с тях. Местеха поглед между своите пленници, въжетата и новодошлите. Двата реда певци изглеждаха също толкова объркани, сякаш очакваха някой да им каже как да постъпят. Явно Джед е бил свързващото звено, двигателят на тази група, и сега, след като вече го нямаше, последователите му не знаеха какво да предприемат.

Алек реагира пръв, винаги готов да се възползва от случая. Той пхна пръсти под примката на шията си и я дръпна достатъчно, за да я разхлаби. Марк се боеше, че това ще пробуди от транса мъжете и ще ги накара да предприемат ответни мерки, но за негова изненада те пуснаха края на въжетата. Марк незабавно последва примера на Алек и разхлаби своята примка, после я измъкна през главата си. Същото бе направил и Алек.

— Да се махаме оттук — изръмжа старият воин.

— Ами нападателите? — попита Марк. — Обкръжени сме напълно.

Алек въздъхна.

— Тръгвай. Ако трябва, ще си пробием път с бой. Зарежи тия лунатици.

Лицето на жената, която първа ги бе заговорила, сега бе напрегнато и тревожно.

— Опитвахме се само да държим демоните надалече. Нищо повече. А вие ни провалихте. Как можахте да доведете враговете ни тук?

Тя потрепери, отстъпи назад и опря пръсти в слепоочията си.

— Как можахте? — прошепна.

— Наистина съжалявам — изсумтя Алек, заобиколи я и тръгна към огъня. Имаше парче дърво, стърчащо наполовина от пламъците. Той го вдигна за неразпалената част и го размаха като факла. — Това ще ги накара да помислят, преди да предприемат нещо. Хайде, хлапе.

Мак погледна жената, която очевидно се измъчваше от главоболие, и нещата взеха да застават на местата си.

— Казах да тръгваш! — подвижна му ядно Алек.

В този момент откъм гората се втурна група от десетина души, размахващи юмруци и огласящи околността с викове. Имаше мъже, жени и дори деца, всичките с изражения на умопобъркани. Марк си даде сметка, че това е последната им възможност, скочи, дръпна на свой ред едно разпалено дърво от огъня и последва Алек. Размаха импровизираната си факла и тя се разгоря още по-силно.

Вълната от нападатели се стовари с бойни възгласи върху певците. Двама мъже скочиха напред и се озоваха право в огъня. Дрехите им пламнаха пред ужасения поглед на Марк. От гърлата им се изтръгнаха писъци, те се помъчиха да угасят пламъците, но вече беше твърде късно. Нещастниците хукнаха право към гората и без съмнение скоро щяха да предизвикат голям пожар. Марк се обърна с гръб към певците. Не можеше да гледа как нападателите ги повалят и тъпчат.

— Марк! — извика Алек, изправен наблизо. — Не знам дали си забелязал, но ни нападаха!

— Моля ви — проплака някой зад тях. — Вземете ме с вас.

Младежът се обърна и видя жената, която бе наредила да ги бият. Но преди да успее да реагира, тримата се озоваха напред меле от бърхтещи се хора. Някой блъсна Марк и едва не го събори. За негова изненада, оказа се, че сражаващите се не са нови срещу стари. Мнозина от участниците всъщност се налагаха едни други — видя една жена да пада в огъня и писъците ѝ отекнаха надалече. Някой сграбчи Марк за ризата и го дръпна настрана. Тъкмо се готвеше да го удари с факлата, когато откри, че това е Алек.

— Имаш странната склонност да се завираш там, където могат да ти видят сметката! — скастри го ветеранът.

— Не знаех откъде да започна и какво да направя! — оправда се Марк.

— Понякога човек просто трябва да действа! — Той пусна ризата на Марк и двамата хукнаха — нагоре по хълма и далече от огъня. Навсякъде около тях имаше хора.

Марк размаха факлата пред себе си. Някой го спъна отзад, той изпусна горящата пръчка и тупна по лице в прахоляка. Миг по-късно чу болезнен вик и усети, че онзи, който го притиска, отхвърча настрана. Когато се обърна, видя, че Алек сваля крак от нечие тяло.

— Ставай! — викна му старият воин. Ала едва произнесъл тези думи, той самият бе съборен от мъж и жена. Марк скочи, вдигна отново факлата си и изтича при сборичкалите се Алек и двамата му нападатели. Забоде разпаления край на пръчката във врата на мъжа, който изпищя, дръпна се рязко и освободи Алек от тежестта си. Марк замахна отново и вторият път факлата попадна върху главата на жената. Тя се претърколи настрана, а Марк подаде ръка на Алек и му помогна да се изправи.

Нови противници тичаха към тях. Поне петима или шестима. Марк размаха факлата, изгубил контрол над себе си и предоставил всичко на инстинкта и адреналина. Повали един мъж с горящата пръчка, замахна и удари жената до него в носа. Забоде факлата като копие в гърдите на трети нападател, завъртя я и видя, че дрехите му пламват.

Алек се бе изправил до Марк. Поваляше противниците с лакти, ритници и юмруци, разхвърляше ги като чували с боклук. Бе изгубил факлата си, твърде зает да налага с юмруци. Този човек бе истински войник до мозъка на костите си. Една ръка се уви около шията на Марк и го дръпна рязко назад. Младежът стисна здраво горящата пръчка и удари слепешката зад гърба си. Не уцели, замахна отново и този път усети, че хватката отслабва. Чу болезнен вик. Нещо го повлече и той тупна долу.

Алек също бе спрял да си поеме дъх. За миг около тях се бе образувало свободно пространство, но един кратък поглед бе достатъчен, за да се уверят, че от гората прииждат нови нападатели.

Алек помогна на Марк да се изправи. Двамата хукнаха полуприведени по склона към покрайнините на гъстата гора. Марк чуваше зад гърба си виковете на преследвачите — тези хора не искаха никой да избяга. Двамата с Алек преваляха хълма и затичаха по сравнително равен терен. И тогава погледът му се спря на нещо друго — на стотина метра пред тях.

Беше част от гората, обхваната в пламъци.

Между тях и техния лагер. Където бяха оставили Трина. Лана и Диди.

Дърветата и шубраците вече бяха полумъртви — истински кибрит, готов да пламне. Бяха изминали няколко седмици от последния проливен дъжд и всичко, израснало след него, бе напълно изсъхнало. Тънки струйки дим се вдигаха под краката им, въздухът бе изпълнен с мириса на горящо дърво.

— Всеки момент ще пламне горски пожар — извика Алек.

— Че това е горски пожар — възрази учудено Марк.

Но Алек вече се бе затичал към далечните пламъци, които набираха сила с всяка изминала минута. Марк хукна след него, давайки си сметка, че трябва да преминат от другата страна на огнената завеса, преди да е станало твърде късно — там бяха Трина, Лана и Диди. Дватамата се носеха през гората, заобикаляха дървета и храсталаци и прескачаха дънери. Все още чуваха преследвачите си, но вече по-слабо, сякаш побърканите горски обитатели се бяха изплашили от огъня. Виковете им отекваха някъде назад и встрани.

Марк бе изпълнен с решимост да открие час по-скоро Трина. Огънят се приближаваше, чуваше се пукане и рев на пламъци. Вятърът се бе усилил и раздухваше огъня, един голям горящ клон се стовари отгоре и хвърли наоколо рояк искри. Алек се бе насочил право към центъра на пожара, без да забавя ход, сякаш единствената му цел бе да срещне смъртта си сред пламъците.

— Не трябва ли да заобиколим? — извика му Марк. — Къде отиваме?

Алек отвърна, без да се обръща, и Марк трябваше да наостри слух, за да го чуе.

— Искам да се приближим колкото се може повече. Може би така ще се отървем от ония психари зад нас.

— Знаеш ли къде сме? — попита Марк, докато продължаваше да го следва по петите.

— Да — дойде краткият отговор. Но все пак старият войник спря и погледна компаса.

Димът се съгъстяваше и ставаше все по-трудно да се диша. Пламъците се приближаваха и заплашваха да ги обградят. Топлината ги заливаше на вълни, мерейки сили с поривите на духащия зад тях вятър.

Но с приближаването им горещината стана почти нетърпима, Марк бе плувнал в пот. Беше толкова топло, че се изплаши да не започне да се топи кожата му. Тъкмо когато си мислеше, че на стария воин му хлопа дъската, Алек внезапно смени посоката и се затича успоредно на разширяващия се пожар. Марк реши да го следва, оставяйки живота си в ръцете му, както бе правил неведнъж в тунелите.

Горещината продължаваше да го залива и да изтръгва ручей пот от порите му. Дрехите му бяха толкова топли, че вероятно щяха да пламнат, ако не бяха подгизнали от пот. Представи си как косата му обгаря и започва да пада. И очите му — имаше чувството, че ще се изпекат в орбитите. Той примижа и ги потърка, опита се да ги накара да сълзят, но не се получи.

Бягаше по стъпките на Алек и се молеше горещината да намалее. Единственото, което чуваше, бе ревът от бушуващия пожар, сякаш до тях бълваха огньовете хиляди сопла на бергове.

Внезапно вдясно от тях се появи жена с обезумяло лице и изцъклен поглед. Марк се приготви да отбие атаката ѝ, почти сигурен, че жената ще се нахвърли върху тях. Но тя продължи да тича, без да им обръща внимание, спъна се и падна. След това изчезна зад стената от пламъци и писъците ѝ бързо утихнаха.

Алек и Марк дори не забавиха ход.

Най-сетне двамата стигнаха далечния край на огнения ад, светеща линия, сякаш прокарана от нечия ръка. Продължиха да заобикалят, после свиха наляво, към мястото, където трябваше да са Трина и другите. Марк се затича още по-силно и едва не събори Алек, когато го застигна.

Двамата спряха задъхани. Въздухът нахлуваше със свистене в дробовете на Марк и въвличаше със себе си задушлив дим.

— Трябва... да се махнем... оттук — рече на пресекулки Марк.

— Зная! — изхриптя Алек и се закашля мъчително. После погледна компаса в ръката си. — Почти... стигнахме.

Не след дълго те заобиколиха напълно зоната на пожара и Алек свърна вдясно. Марк го следваше, осъзнавайки, че напълно е изгубил ориентация. Не смяташе, че се движат в правилната посока, но бе решил да се довери на ветерана. Двамата се затичаха през гората с обновена енергия. С всяко вдишване Марк усещаше как въздухът става по-лек и по-свеж. Ревът на пожара бързо утихваше зад тях.

Внезапно Алек спря.

Беше се облегал на едно дърво и гърдите му се повдигаха учестено. Той кимна на някаква своя мисъл и изстена.

Марк се наведе, опря ръце на коленете, доволен от възможността да си откъдне. Вятърът бе утихнал, пожарът бе останал далеч.

— Човече, ама ме изплаши там. Не съм сигурен, че идеята ти да тичаме близо до пожара бе съвсем разумна.

Алек го погледна, лицето му бе скрито в сенките.

— Сигурно си прав. Трябваше да следваме маршрута, който бях начертал в главата си. — Той погледна компаса и посочи с пръст през рамото на Марк. — Нашият малък лагер е нататък.

Марк се огледа, ала не видя нищо в тъмната гора.

— Откъде знаеш? Виждам само храсти и дървета.

— Просто зная.

Странни звуци изпълваха нощта и се смесваха с шума от пожара. Писъци и смях. Беше невъзможно да се определи откъде идват.

— Изглежда, онези странни птици продължават да търчат наоколо и да си търсят белята — измърмори Алек.

— Странни птици и още как. Надявах се пожарът да им е видял сметката. — Марк осъзна какво е казал едва след като произнесе думите. Но имаше една част от него, която искаше да оцелее на всяка цена. Ето в какво го беше превърнала изминалата година. Не можеше да се безпокои за непознати хора. Не искаше да прекара остатъка от нощта, като се озърта в тъмнината.

— Ако желанията се изпълняваха просто така... — изсумтя Алек и си пое бавно въздух. — Както и да е. Най-добре да побързаме да намерим нашите три дами. — Той се затича отново, този път по-бавно. Появата на познатите звуци, макар и далече от тях, бе пробудила опасенията им.

След няколко минути Алек смени посоката, после още веднъж. Спря на едно място, озърна се и посочи надолу по близкия склон.

— Там в ниското трябва да е — рече.

Двамата започнаха да се спускат по склона, който бе толкова стръмен, че от време на време се пързалиха. Вятърът бе сменил посоката си и сега духаше към пламъците — поне за известно време нямаше да се безпокоят за дима. Марк толкова бе привикнал със заревото на пожара, че не бе забелязал настъпващата зора — небето над тях вече беше пурпурно, а не черно и той се ориентираше малко по-добре. Мястото му се стори познато и някак неусетно двамата се озоваха в лагера. Вещите им стояха точно както ги бяха оставили. Но нямаше следа от Трина и другите. Марк внезапно бе завладян от паника.

— Трина! — извика той — Трина!

Двамата с Алек претърсиха района, викайки имената на приятелите си.

Но гората мълчеше.

Марк не можеше да си намери място. След всичко, което бяха преживели двамата с Трина, поне никога не бяха се разделяли. Ала ето че я нямаше едва от десетина минути и той вече усещаше, че го завладява безпомощност.

— Няма начин — каза на Алек, докато обикаляха около лагера. Усещаше отчаянието в гласа си. — Няма начин да са тръгнали нанякъде, докато отсъстваме. Поне щяха да оставят бележка или някакъв знак. — Той прокара ръка през косата си и изстена, за да даде воля на гнева и объркването си.

— Успокой се, момче. Трябва да запомниш две неща: първо, Трина е твърда като мен, но далеч по-умна. И второ — пропускаш някои подробности.

— Какви подробности? — учуди се Марк.

— Прав си, при нормални обстоятелства те щяха да останат, докато се върнем. Но сегашните обстоятелства не са нормални. Наблизо бушува пожар, из гората търчат побъркани типове. Нима ще останеш, където си и само ще кършиш ръце?

Доводът обаче не подейства успокояващо на Марк.

— Да не би... да смяташ, че са тръгнали да ни търсят? Ами ако сме се разминали някъде в тъмното? — Той се хвана за главата. — Тогава може да са къде ли не!

Алек пристъпи към него и го улови за раменете.

— Марк! Какво става с теб? Успокой се, синко!

Младежът отпусна ръце и го погледна в очите, които изглеждаха сурови и неотстъпчиви, ала същевременно бяха изпълнени с искрена загриженост.

— Аз... съжалявам. Губя почва под краката си. Сега къде ще идем?

— Първо ще запазим спокойствие и ще помислим. А след това ще отидем да намерим Лана и останалите.

— С тях е и Диди. Ами ако тези, побърканите, първо са дошли тук? И са ги отвели?

— Тогава ще ги освободим. Но преди всичко трябва да се вземеш в ръце, инак никога няма да успеем. Разбра ли ме?

Марк затвори очи и кимна, опита се да овладее надигащата се паника. Алек ще намери начин. Той винаги намира.

— Добре. Разбрах. Съжалявам — произнесе той отсечено.

— Хубаво. Така е по-добре. — Алек се отдалечи, наведе се и огледа земята. — Взе да просветлява. Ще търсим следи, които да ни подсказват накъде са тръгнали — счупени клони, отпечатъци, стъпкана трева. Започвай да търсиш.

Марк го послуша, жадувайки да даде на ума си други занимания, вместо да си представя всякакви ужасии. В далечината все още се чуваше шумът от пожара и викове, но сега вече не му правеха впечатление. Поне за момента.

Той се наведе и запристъпва бавно като програмиран робот чистач. Трябваше им само някакъв знак, следа, която да ги насочи в правилната посока. Марк усещаше, че отново се изпълва с надежда, нямаше търпение пръв да открие нещо. Така със сигурност щеше да се почувства по-добре, да намери начин да потисне паническите мисли.

Не можеше да изгуби Трина.

Алек лазеше на четири крака на двајсетина крачки от него. Изглеждаше нелепо, свел глава над земята, сякаш бе куче, което души. Но нещо в позата му накара сърцето на Марк да се свие. Старият мечок показваше за сетен път, че държи на хората си. Марк не се съмняваше, че е готов да даде живота си за техните трима изчезнали приятели. Би ли могъл и той да постъпи така?

В началото двамата се натъкнаха на очевидни следи от пребиваване на хора — счупени клони, отпечатък от обувка, смачкани съчки и храсти. Но всеки път предполагаха, че те двамата са причината за това. След около половин час Марк осъзна, че претърсват района между лагера и посоката, в която бяха тръгнали предната вечер. Той спря и се изправи.

— Ей, Алек.

— Аха? — отзова се ветеранът, приведен зад един храсталак.

— Защо губим толкова време да претърсваме страната, от която тръгнахме?

Алек се изправи и го погледна.

— Струваше ми се логично. Помислих си, че или са ни последвали, за да ни намерят, или са били отведени от лунатиците, които ни нападнаха. Или пък... са тръгнали да видят накъде се разгръща пожарът.

Марк бе почти сигурен, че са избрали погрешна посока.

— А защо да не са побягнали *от* огъня? Не всеки човек на Земята е смахнат като теб. Може би просто са решили да избягат.

— Не, не мисля така. — Алек отново се подпря на колене. — Лана не се плаши лесно. Не би ни зарязала, за да се спаси.

Марк обаче клатеше глава, преди още войникът да е завършил.

— Я си помисли хубаво. Лана има същото мнение за теб, каквото и ти за нея. Пък и сам каза, че я бива да взема най-подходящото решение, когато е в затруднено положение. Прав ли съм, или съм прав?

Алек сви рамене.

— Значи смяташ, че Лана ни е зарязала в ръцете на онези безмозъчни типове и е избягала?

— Тя не знае в чии ръце сме попаднали. Казахме й, че отиваме на разузнаване, не помниш ли? А после е чула разни шумове и е видяла отблясъците на пожара. Обзалагам се, че е избрала да тръгне към щаба на берга с идеята, че ние също ще се насочим нататък. За да се срещнем там. Ти сам ни каза, че това е посоката, която трябва да следваме.

Алек кимаше, но лицето му оставаше неразгадаемо.

— Да не говорим, че с нея е имало цивилна. — Марк се учуди, че може да използва тази дума след толкова време. — А и малко дете.

— Добре, убеди ме. Какво по-точно предлагаш? — Алек се усмихна и Марк изведнъж осъзна, че старият воин всъщност се забавлява. Оставя на палето да се измъкне от бъркотията.

Марк посочи с ръка в посока, противоположна на тази, която следваха. Към щаба на берга. Мястото, където очакваха да намерят хората, унищожили тяхното село.

— Както казах — въздъхна Алек, — убеди ме. Ела, ще потърсим от другата страна. — Той намигна на Марк и се отпрати нататък.

Младежът се разсмя.

— Ама и ти си една странна птица.

Алек спря и се обърна към него.

— Мама често ми казваше същото. Ще ме събуди рано сутрин, ще ме целуне, а после ще промърмори: „Сладкият ми Алек, каква си ми странна птичка само“. Всеки път ме жегваше в сърцето. — Той се потупа по гърдите и завъртя драматично очи. — Е, да се захващаме за работа.

— Видя ли? — попита Марк насмешливо. — Нужни ли са повече доказателства? Странна. Птица. Потвърдено официално.

— Добре де, този път ще призная, че си прав. — Алек издаде странен гърлест звук, който можеше да е смях.

Двамата поеха в посоката, указана от Марк, и се заеха да претърсват педантично всеки сантиметър от земята. Марк спираше от време на време и поглеждаше към онази част от гората, откъдето продължаваха да долитат разни звуци. Вече беше започнал да привиква с тях. Стори му се обаче, че виковете и ревът на пожара се приближават. Все още бяха на безопасно разстояние, но докога ще е така? Из въздуха се носеше миризмата на дим.

— Открих нещо — обяви Алек. — Внимавай! — извика той, когато Марк го приближи.

— Извинявай. — Младежът се наведе и коленичи до стария войник. Алек бе взел една пръчка и я използваше като показалка.

— Някой е минал между тези шубраци, със сигурност не е бил само един човек. Виж как са смачкани тук, виж този счупен клон и отпечатъците от обувки. — Той посочи наблизно.

Марк се наведе и тогава го видя. Малък отпечатък. От крачето на Диди.

— Но има един проблем — продължи Алек с мрачно изражение.

— Какъв? — попита бързо Марк.

Алек премести върха на пръчката към листата над мястото, където бе счупеният клон. Те бяха изцапани с нещо. Малки, потъмнели капки кръв.

Този път Марк не си позволи да се подаде на паниката. Не знаеше какво да каже, сърцето му сякаш бе стегнато от ледени пръсти. Предполагаше, че лицето му е пребледняло. Алек се изправи и тръгна бавно покрай следата. Малко по-нататък той се натъкна на още кървави петна. Не бяха много, но достатъчно, за да се виждат.

— Нямам представа дали става дума за сериозно нараняване. Виждал съм кръвоизлив от счупен нос, но съм ставал свидетел и как от откъсната ръка изтичат само няколко капки. Експлозията беше обгорила раната.

— Не ми помагаш особено — едва промълви Марк.

Алек го стрелна с очи.

— Извинявай, хлапе. Не прибързвай обаче със заключенията. Може просто някой да се е порязал. Ако не друго, поне това ще ни помогне да ги проследим.

Той тръгна отново, като се оглеждаше наляво и надясно. Марк го следваше отблизо, но се стараеше да не гледа към кръвта. Не биваше да го прави, докато не се успокои поне малко. Надяваше се, че не са поели по погрешна следа. Или, което би било по-лошо — не вървят към клопка.

— Нещо друго, от което да заключим, че това са Трина и останалите? — попита.

Алек спря и се наведе под един храст.

— Съдейки по тези отпечатъци, точно нашите три дами са. Виждам съвсем ясно стъпките им и...

Той млъкна и се огледа разтревожено.

— И какво?

— Ето тук следите на Диди се губят, та предполагам, че някой я е понесъл на ръце.

— Значи вероятно тя е ранена — заключи Марк, макар че тази мисъл още повече го обезпокои. — Дали пък не е паднала... и не си е ожулила коляното?

— Ами да — съгласи се замислено Алек. — Но има още нещо...
Марк никога не бе вижда ветерана толкова разколебан.

— Няма ли да изплюеш камъчето, човече? Какво става?

— Когато са минали отгук — продължи Алек, който сякаш не го бе чул, — определено са тичали. Бягали са презглава. Всички знаци говорят за това. Дължината на крачките, смачканите храсти, счупените клонки. — Той погледна Марк в очите. — Сякаш са били преследвани.

Младежът усети, че на гърлото му засяда буца.

— Ама нали току-що каза, че си видял само техните отпечатъци?
Има ли следи от преследвачите им?

Алек вдигна глава нагоре.

— Някои неща летят, забрави ли? — Сякаш нямаха предостатъчно причини да се тревожат. — Да не мислиш, че бихме чули берга, докато нашите приятели долу си деряха гърлата?

— Сигурно не, имайки предвид какво ставаше долу. Но може и да не е бил бергът, нали?

Алек поклати уморено глава.

— Да вървим нататък.

Двамата продължиха по следата, надявайки се, че няма да се натъкнат на повече кръв. Или на нещо по-лошо.

Следите на Трина, Лана и Диди водеха в дълго, плитко дефиле, което се насочваше към един почти скрит каньон. Склонът, по който се спускаха, беше достатъчно полегат и в началото Марк не забеляза, че стените от двете им страни се издигат нагоре. Особено след като бяха заобиколени от дървета и погледите им бяха втренчени в земята. Ала както вървяха из гората, изведнъж се озоваха на широка поляна, затворена от отвесни гранитни стени. Бяха толкова стръмни, че по тях не се виждаше почти никаква растителност.

Алек извади начертаната карта и спря.

— Стигнахме. — Той даде знак на Марк да го последва и двамата се прикриха зад широкия дънер на едно дърво.

— Наистина ли?

— Това несъмнено е мястото, където бергът се е завръщал след всеки полет.

Марк надзърна иззад дървото и огледа високите непристъпни стени.

— Малко е опасно да се лети из подобно място, не смяташ ли?

— Но пък е чудесно за скривалище. Трябва да има площадка за кацане наблизко и вход към мястото, което наричат свой дом. Все още си мисля, че ще е някой стар военен бункер. Особено след като сме толкова близо до Ашевил — градчето трябва да е от другата страна на този каньон.

— Хм. — Нещо не даваше покой на Марк. — И какви са шансовете Лана и другите да не са били преследвани дотук? Наистина се тревожа дали не са били пленени.

— Може и да не са. Лана знае, че скиторенията из планината няма да ги отведат право при нас. Трябва да е избрала някое място, където най-вероятно ще се появим. Ето тук.

— И къде са тогава?

Алек не отговори — нещо на поляната бе привлякло вниманието му.

— Възможно е и двамата да сме прави — прошепна той накрая. Гласът му прозвуча зловещо.

— Какво има?

— Наведи се и ме следвай.

Алек падна на колене и лакти и заобиколи дървото. Марк последва примера му, почти сигурен, че всеки момент отнякъде ще се появи бергът и ще ги обсипе със стрелички. Двамата пълзяха в посоката, в която Марк предполагаше, че са вървели Трина и другите. В началото си помисли, че бергът се е приземил на откритото място, но никъде нямаше следи от кацането на голямата машина.

Алек си проправяше път през храсталаците в продължение на около трийсетина метра, после спря. Марк вдигна глава и видя, че отпред има широко място, където храстите са смачкани и изпотрошени. Очевиден признак за борба. Сърцето му се сви.

— О, не! — бе всичко, което успя да каже.

Алек продължаваше да обикаля приведен наоколо.

— Прав си. Няма съмнение, тук са ги заловили. Виж, храстите от тази страна са стъпкани до земята. Сякаш поне двайсетина души са минали през тях.

Марк трябваше отново да овладее надигащата се паника.

— И какво ще правим? Ще се върнем назад или ще тръгнем след тях?

— По-тихо, хлапе. Инак и нас ще спипат.

— Хайде да се връщаме — прошепна Марк. — Както се казва, да се прегрупираме и да решим какво ще правим. — Щеше му се да продължат по следата, но по-разумната част от него настояваше първо да обмислят действията си.

— Нямаме време да...

Гласът му бе прекъснат от силен метален звук, рязък като изстрел на оръдие. Марк тупна по корем, почти очаквайки стените на каньона да рухнат отгоре им.

— Какво беше това? — попита той.

Но преди Алек да отговори, звукът се повтори отново. Кратко, пронизително бръмчене, което разтърси земята и остави затихващи трусове, след като приключи, от които храстите около тях подскачаха. Звукът отекна отново и земята под тях внезапно започна да се издига към небето.

Марк скочи на крака и дръпна Алек за ръката. Районът наоколо се тресеше и издигаше и той трябваше да положи усилия да не падне отново. Знаеше, че това, което се случва, граничи с безумието, и отново започна да се тревожи за разсъдъка си. Но земята под краката им не само се издигаше, ами и накланяше. Той се огледа трескаво, толкова стъписан и объркан, че не знаеше какво да прави. Алек, изглежда, бе в същото състояние. Марк пръв се пробуди от шока.

Умът му се проясни и той забеляза едновременно няколко неща.

Първо, това не беше никакво мощно земетресение, повдигащо дъното на долината нагоре. Издигаше се само малка част, разчистената зона, на която стояха. Дърветата около тях не помръдваха, поклащаха се само листата им от лекия вятър. Второ, бавното и равномерно повдигане и завъртане му даде възможност да забележи, че половината от движещата се част всъщност потъва в земята. И че се намираха върху плоскост с овал на форма.

Третото бе, че всичко това бе придружено от метално стържене.

— Това е някакво механично приспособление! — извика той и побягна, следван от Алек. — Завърта се на панти.

Алек кимна отсечено, докато двамата набираха скорост — вече тичаха по нарастващ наклон, спускайки се към мястото, откъдето можеха да скочат на неподвижната земя. Първоначалният изблик на паника у Марк сега бе заменен от любопитство. Очевидно се бяха озовали върху някаква масивна врата. Но защо тя бе толкова...

Двамата с Алек пробягаха още няколко метра и сега им оставаше само да прескочат последния тесен участък, за да се озоват в безопасност. Те стигнаха границата на горичката, навлязоха вътре и се скриха зад същия дънер, който бяха използвали по-рано за прикритие. Марк подаде глава иззад дънера, за да види края на представлението. Горният край на овалния капак сега се издигаше на петнайсетина метра, а долният ръб се бе скрил напълно в земята. Капакът

продължаваше да се върти върху метални механизми, стърженето им сега се чуваше по-ясно.

— Прилича на преобръщаща се монета — подхвърли Алек.

— Доста големичка. И се преобръща доста бавно — съгласи се Марк.

След още няколко минути овалният капак застана съвсем вертикално, половината в земята, половината отвън, но продължаваше да се върти. Скоро дръвчетата и храсталаците се обърнаха наопаки и едва сега Марк можа да види какво има на обратната страна на монетата — равна, сивкава, наподобяваща бетон повърхност, с издълбани на равни разстояния улеи. Не след дълго овалът полегна на дъното на долината, обърнат към небето, в очакване нещо да се приземи върху него. Върху металната плоскост имаше куки и вериги, вероятно за закрепване на това, което щеше да се приземи.

Площадка за кацане, помисли си Марк. Площадка, на която да се приземява бергът. Или берговете.

— Защо почвата и храсталаците от другата страна не падат? — учуди се той. — Прилича на магия.

— Изкуствени са, като гумена ръкавица — отвърна войникът. — Да не мислиш, че всеки път ще излизат да ги засаждат наново?

— Изглеждаха съвсем истински. — Марк беше възхитен. Участъкът от подвижна земя надхвърляше няколкостотин крачки в диаметър. — Мислиш ли, че са ни видели? Долу сигурно има камери.

Алек сви рамене.

— Не е изключено. Можем само да се надяваме, че не са ги гледали в този момент.

Металната „монета“ се приплъзваше бавно по повърхността и след минути щеше да закрие напълно отвора. Марк се зачуди дали и Алек си мисли същото като него.

— Да го направим ли? — попита той. — Бергът може да се приземи съвсем скоро — това е единственият ни шанс.

В началото ветеранът изглеждаше удивен, сякаш Марк бе прочел мислите му. После на лицето му разцъфна усмивка.

— Май е единственият начин да слезем долу, а?

— Може би. Сега или никога.

— А камерите и пазачите? Рискът ще е голям.

— Но приятелите ни са там.

Алек кимна бавно.

— Казано от истински войник.

— Да вървим тогава.

Марк се надигна, но остана приведен, облегнат на дървото, зад което се бяха притаили. Трябва да го направят, преди да е размислил, и знаеше, че Алек ще го следва по петите. В единия край все още имаше отвор с ширина около пет метра. Той си пое дълбоко въздух и хукна нататък, в очакване всеки миг от отвора да проехтят изстрели или да изскочат дебнещи войници. Но нищо такова не се случи.

Стигнаха отвора, Марк спря, приклепна до ръба и надзърна вътре. Алек направи същото. Младежът се притесняваше от приближаващия се край на грамадния похлупак. Ако се спусне внезапно и без предупреждение, ще ги пререже надве.

Долу цареше мрак, но той успя да различи мостче от сребрист метал — скрито в сенките, — което обикаляше овалната шахта по края. Нямаше никакви лампи, нито пък се виждаха хора. Той погледна нагоре и с тревога установи, че капакът е съвсем близо. Оставаха им най-много една-две минути.

— Трябва да провесим крака и да скочим на това — рече Марк и посочи мостчето. — Мислиш ли, че ще можеш да го направиш? — подхвърли той с усмивка.

Алек вече действаше.

— Доста по-сръчно от теб, хлапе — отвърна и му намигна.

Марк се обърна по корем и се спусна надолу в шахтата.

Улови се здраво за ръба на отвора и залюля крака. Алек бе на две крачки пред него. Ветеранът пусна ръба, прелетя дялящото го разстояние и се приземи с пъшкане на мостчето. Марк се опита да прогони от съзнанието си представата как пропуска мостчето и полита в бездната. Преброи до три, след това се залюля напред. Инерцията го понесе към стената и докато се отделяше от ръба, той видя, че отворът над тях съвсем се е стеснил. Последното, което мярна, бяха сияещите сопла на спускащия се от небето берг. След това го изгуби от поглед и тупна върху Алек.

31

Нужни им бяха няколко секунди, за да разплетат ръце и крака. Алек ругаеше и сумтеше, в един момент Марк започна да се изплъзва през ръба на мостчето и старият воин трябваше да го хване. Издърпа го и на мига възобнови ругатните. Почти веднага след това над тях се чу оглушителен тътен и гигантският механизъм се затвори. Обгърна ги непрогледен мрак.

— Страхотно — изсумтя Алек. — Нищо не виждам.

— Извади таблета — предложи Марк. — Зная, че батерията му е почти изтощена, но нямаме друг избор.

След още сумтене и ругатни в шахтата се появи бледо сияние. За миг Марк бе споходен от ужасната мисъл, че са се върнали в тунелите на субтранса и тичат на светлината от телефона на Трина. Пробуждаха се спомени, но той ги прогони. Имаше усещането, че следващите няколко дни ще му осигурят нови преживявания от същия тип. Въздъхна и се зачуди кога ли ще може да прекара една нощ в здравословен сън.

— Видях берга да се спуска точно когато скочихме — рече Марк, връщайки се към настоящето. — Така че вероятно не разполагат само с един.

Алек въртеше таблета в различни посоки, за да освети наоколо.

— Да, чух двигателите. Предполагам, че площадката се снижава надолу и бергът маневрира встрани, а после тя се връща и заема първоначалното положение. Най-добре да побързаме, преди да се появят тукашните обитатели.

Алек престана да движи таблета и го нагласи така, че да осветява входовете към двете камери от другата страна на тунела, в който стояха. Дълбоки следи в пода сочеха местата, където берговете са били изтегляни от площадката за кацане, след като тя се спусне. И двете камери бяха тъмни и пусти.

Мостчето, обикалящо отвора в централната част, бе широко четири крачки и когато тръгнаха по него, то започна да се клатушка и

поскърцва. Конструкцията издържа, ала сърцето на Марк не се успокои, докато не я прекосиха напълно. Едва сега той въздъхна и доближи овалната врата с валчеста дръжка в средата, като в подводниците.

— Този комплекс е бил построен много отдавна — каза Алек, докато подаваше таблета на Марк. — Вероятно за да приюти важни правителствени чиновници в случай на световна катастрофа. Жалко, че никой не е успял да се добере дотук — сигурен съм, че повечето от тях са се изпекли като обикновените хора.

— Много мило — подхвърли Марк и посочи дръжката. — Смяташ ли, че е заключена?

Алек вече бе пристъпил напред, сграбчи дръжката с две ръце и напъна мишци, сякаш предполагаше, че няма да поддаде веднага. Но щом го стори, дръжката се завъртя на цял оборот, прати го на една страна и той се сблъска с Марк. Двамата се олюляха, разпериха ръце и тупнаха на мостчето, като Марк бе отгоре.

— Хлапе — рече Алек. — Днес имах повече мигове на близост с теб, отколкото се надявах за целия си живот. Ако обичаш, постарай се да не падаш от мостчето — ще ми е нужна помощта ти тук.

Младежът се разсмя, дръпна се от Алек и се надигна.

— Жалко, че нямаш деца, старче. Помисли си само какъв дядо щеше да бъдеш.

— Да бе — изсумтя за пореден път старият войник. — И щях да ги изгубя, когато от небето се спуснаха пламъците.

Това моментално съсипа доброто им настроение. Марк неволно си спомни за своите родители и за Мадисън. Макар да не знаеше какво се е случило с тях, в главата му изникнаха всякакви ужасни предположения.

Алек забеляза потиснатото му настроение.

— О, по дяволите, съжалявам. — Той се пресегна и го стисна за рамото. — Момче, чуй ме и ме изслушай внимателно. Казвам го с цялата искреност, на която е способен един стар глупак — съжалявам за това, дето го изтърсих преди малко. Съчувствам ти за загубите, които е трябвало да преживееш. За мен работата беше цялото ми семейство, но зная, че при теб не е същото.

Марк никога не бе чувал стария воин да говори толкова прочувствено.

— Няма нищо, благодаря ти — рече той. Сетне неочаквано добави: — Дядо.

Алек кимна, изправи се и доближи вратата, която бе монтирана в стената до тях. Той завъртя валчестата дръжка, дръпна и металната врата се отвори със скърцане. От другата страна имаше само мрак, макар че ниското бръмчене на далечни машини се усили.

— Какво е това? — прошепна Марк. — Сякаш има цяла фабрика. — Той насочи светлината на таблета нататък, но видя само дълъг коридор.

— Сигурен съм, че е някакъв генератор — отвърна Алек. — Е, то е ясно, че няма начин да поддържат подобно съоръжение без източник на електричество. Как иначе щеше да работи? — Той вдигна таблета пред себе си.

— Бергове, генератори... човек би си помислил, че разполагат с тонове гориво, складирани някъде наблизо. Или го докарват от другаде?

Алек се замисли.

— От бедствието измина година, а машина с подобни размери би консумирала огромни количества гориво. Предполагам, че го карат от другаде.

— Ще вървим ли? — попита Марк, макар че отговорът бе очевиден.

— Аха.

Младежът пристъпи в коридора и почака Алек да се изравни с него.

— Какво ще правим, ако някой ни види? — прошепна той. — Хубаво би било, ако имахме оръжия.

— На мен ли го казваш? Виж, тук нямаме кой знае какъв избор. Но няма и какво да губим. Да вървим нататък, пък каквото стане.

Поеха по коридора и в този миг зад тях нещо издрънча и се чу стържене на метал. Марк нямаше нужда да поглежда назад — вероятно овалният капак — с берга върху него — се спускаше в земята.

Алек реагира далеч по-спокойно. Той се наведе към него и заговори, опитвайки се да надвика шума:

— Да изчакаме да видим в коя от подземните камери ще влезе бергът. Тогава ще се насочим към другата. Не ми се ще да ни заловят в

коридора.

— Добре — съгласи се Марк с разтуптяно от напрежение сърце. Той изключи таблета, нямаше смисъл да хабят повече батерията. Върнаха се през вратата, затвори я и приклегнаха в мрака на мостчето, докато огромният берг се спускаше.

За щастие пилотската кабина бе от другата страна и нямаше опасност да ги видят отвътре. Още малко и корабът се озова на дъното, откъдето долетяха нови потропвания и стържене. Машината явно продължаваше встрани по някой коридор, плъзгайки се върху монтирани на пода релси. Алек и Марк изтичаха в противоположния тунел и се скриха в дъното.

Чакането беше мъчително, но в края на краищата бергът намери своя дом. Когато спря да се движи, огромната овална площадка отново пое нагоре, бавно, но сигурно. Който и да управляваше кораба, вече беше слязъл, защото Марк чу в далечината гласове, сетне звук от отваряща се врата.

— Хайде — прошепна подканящо Алек. — Да ги проследим.

Те се измъкнаха от тунела и затичаха по мостчето. Пътниците от берга бяха оставили вратата широко отворена и Алек се притаи до нея, заслушвайки се. После надникна, изглежда, остана доволен, че там няма никого, кимна на Марк и се шмугна в коридора. Марк го последва в момента, в който площадката над него започна да се извърта, а храстите и малките дървета се издигнаха обратно към небето.

В тунела пред тях се чуваха гласове, но заради ехото не можеше да се разбере какво казват. Алек взе таблета от Марк и го прибра в раницата. След това улови младежа за ръката и го дръпна след себе си, движейки се близо до стената. Малко след това мракът ги обгърна напълно.

Продължиха внимателно да напредват в тунела. Изглежда, хората пред тях бяха спрели, защото гласовете им се усилваха. Марк и Алек не забавиха ход. Повървяха още малко и изведнъж Марк установи, че разбира ясно какво си говорят хората отпред.

— ... северно от нас — казваше женски глас. — Изгоряла като в тухлена пещ. Обзалагам се, че тези, които заловиха снощи, имат нещо общо с това. Но скоро ще узнаем.

Отговори мъжки глас:

— Искрено се надявам. Нещата бяха достатъчно зле и преди да изгубим берга. Онези типове в Аляска не дават пукната пара за нас. А сега, когато нещата съвсем се объркаха, предполагам, че няма да чуем и думичка от тях.

— Без съмнение — съгласи се жената. — Явно решиха, че са ни използвали достатъчно.

— Да, само че не ми се искаше да става въпрос за нас. Какво сме виновни, че вирусът мутира?

Високо над тях се чу металният звън на въртящия се похлупак, който се бе върнал на мястото си. В тунела цареше мрак. Новопристигналите отново започнаха да се отдалечават, трополейки шумно с крака, вероятно обути в тежки ботуши. Един от тях включи светлина и лъчът от прожектора заподскача напред. Алек улови Марк за ръката и двамата тръгнаха нататък, като се стараеха да спазват дистанция.

Непознатите не говориха повече, докато не стигнаха вратата. Марк чу стържене на панти. После мъжът каза нещо, докато прекрочваха в помещение, което Марк не можеше да види.

— Между другото, вече му измислиха име. Наричат го изблика. После вратата се затръшна.

Не бяха научили кой знае какво от подслушания разговор, но на Марк никак не му се понрави и малкото, което бяха чули.

— Избликът. Той каза, че така са го нарекли. Вируса.

— Аха. — Алек отново включи таблета. Светлината озари лицето му — лице на човек, който сякаш никога в живота си не бе се усмихвал. Насечено от бръчки, с торбички под очите. — Лоша работа. Щом си има прозвище, значи е нещо, което се е разпространило и за него говорят много хора. Хич не ми харесва.

— Трябва да разберем какво се е случило. Тези хора, които танцуваха около огъня, са били нападнати доста време преди нас. Поне тяхното село. Да не би да са ги използвали като опитни зайчета?

— Ако е така, хлапе, значи имаме две задачи. Първата, да открием Лана, Трина и малката чаровница. Втората, да разберем какво става.

Марк кимна в знак, че е напълно съгласен.

— Да тръгваме.

Алек изключи отново таблета и мракът се завърна.

— Опри ръка на стената — прошепна той. — И внимавай да не ме настъпваш повече.

Те поеха нататък по коридора. Марк се стараше да стъпва безшумно, доколкото бе възможно. Вибрациите на далечните машини се усилваха и стената под пръстите му се тресеше осезаемо. Стигнаха едно място, където пред тях се очертаха светлите контури на врата, вероятно тази, през която бяха преминали пилотите от берга. Алек се поколеба пред нея, след това я подмина, като стъпваше на пръсти. Марк реши да е по-смел. Спря пред вратата, наведе се и опря ухо на металната повърхност.

— Много умно — прошепна насмешливо Алек.

Младежът не отговори, наострил слух. Приглушени гласове, невъзможно бе да се различи какво си казват. Но разговорът, изглежда, беше разгорещен.

— Да вървим нататък — подкани го Алек. — Искам да огледам наоколо, преди някой да ни заключи в подземията и да хвърли ключа.

Марк кимна, но се съмняваше, че другарят му го е видял. Отдалечи се от вратата и опря ръка на отсрещната стена. Двата продължиха в мрака и не след дълго отляво отново се появиха светещи очертания на врата.

Коридорът бе дълъг, в него цареше тишина, ако не се брои далечният бумтеж на машини. Марк не знаеше какво се е случило, но изведнъж отново можеше да вижда. Имаше някаква червеникава мъгла във въздуха, достатъчна, за да различи приведения на няколко крачки пред него Алек. Марк протегна ръка и размърда пръсти — изглеждаха като изцапани с кръв. Предполагаше, че Алек също е забелязал промяната.

Най-сетне стигнаха една голяма врата на лявата стена, която бе леко открената. Над нея висеше самотна крушка, обгърната в червеникав ореол. Алек спря и се загледа, сякаш очакваше някой да им обясни какво ги чака там. Бръмченето и бумтенето на машини се бе усилило и сега изпълваше пространството наоколо. Марк осъзна, че ако шепне, няма надежда да го чуят.

— Предполагам, че това отговаря на въпроса за генераторите — каза той. Усещаше нарастваща пулсираща болка в слепоочията и едва сега си даде сметка колко е изморен. Бяха на крак цяла нощ и деня след това.

— Може би там са всички. — Алек се обърна и го погледна през рамо. — Търпение, хлапе. Предпазливост. Припреният войник е мъртъв войник.

— А бавният войник може да означава смърт за Трина и другите.

Вместо да отговори Алек се пресегна и отвори вратата. Бръмченето на машините рязко нарасна, отвътре ги лъхна топла вълна заедно с миризмата на изгорели газове.

— Уф, човече — промърмори Алек. — Бях забравил колко гадно мирише. — Той затвори внимателно вратата. — Да се надяваме, че скоро ще открием нещо по-полезно.

Двайсетина крачки по-нататък стигнаха поредната врата, след нея имаше още три, а малко по-навътре коридорът свърши. Всяка от тези врати бе открената на няколко сантиметра, осветена от крушка,

както вратата на генераторното. Само че тези крушки бяха жълтеникави и едва мъждукаха.

— Има нещо злоецо в тия откренати врати — прошепна Марк. — И тъмните помещения зад тях.

— Какво искаш да кажеш? — срязва го Алек. — Че трябва да се обърнем и да се върнем горе?

— Не. Просто, че ти трябва да влезеш пръв.

Алек се разсмя. Той протегна крак и бутна най-близката врата. Чу се метално стържене и крушката озари около метър от пространството вътре, без да разкрива нищо повече.

Вратата се удари глухо в стената и после настъпи тишина. Алек изсумтя и продължи към следващата врата, а после провериха и третата. Резултатът бе еднакъв. Мрак, никакви хора, никакви звуци.

— Най-добре да влезем — рече той. Обърна се към Марк и наклони глава, знак да го последва в последната стая. Младежът приближи, готов да изпълни каквото му наредят. Алек вдигна ръка и зашари по стената отляво, но не намери ключ. Двамата постояха на прага, докато очите им привикнат с тъмнината.

Накрая Алек въздъхна и извади таблета.

— Какъв смисъл от генератора, когато навсякъде няма осветление? Това нещо няма да издържи още дълго. — Той натисна копчето.

Светлината от миниатюрното устройство едва стигаше да огледат стените, покрай които бяха подредени легла на два етажа. Бяха около десетина. Всичките бяха празни, с изключение на последното, на което, обърната с гръб към тях седеше прегърбена фигура. При вида ѝ по гърба на Марк пробягаха тръпки. В мъждиво осветената стая с пусти легла и потискаща тишина... имаше чувството, че вижда дух, който всеки миг ще им съобщи, че са обречени. Човекът не помръдваше и не издаваше никакъв звук.

— Ей! — повика го Алек и гласът му избумтя в тишината. Марк го погледна стреснато.

— Какво правиш?

Лицето на Алек бе скрито в сенките, светлината от таблета бе насочена надолу.

— Проявявам добронамереност — прошепна той. — Ще ида да задам няколко въпроса на този тип. — След това заговори по-високо:

— Здравейте. Бихте ли могли да ни помогнете?

Чу се ниско, пресежливо мърморене — звук, който Марк по-скоро би свързал със смъртния одър. Вместо думи се чуваха отделни, повлачени срички.

— Какво говори? — озадачи се Алек.

Мъжът не помръдваше и не отговаряше. Седеше в леглото, обърнат с гръб към тях и прихлупил рамене. Главата му беше отпусната. Марк реши, че трябва на всяка цена да разбере какво си мърмори непознатият. Тръгна решително напред, пренебрегвайки възраженията на Алек. Докато приближаваше непознатия, чу, че войникът бърза зад него, а поклащачият се таблет хвърляше бледи отблясъци из стаята.

Марк забави ход, когато доближи мъжа. Побиваха го тръпки. Непознатият бе широкоплещест, с набито тяло, ала позата му пораждаше съжаление. Марк спря на няколко крачки от него, огледа скритото му в сенки лице и се наведе.

— Какво казахте? — попита той. Алек се приближи и насочи светлината към непознатия. Мъжът се бе подпрял с лакти на коленете, стиснал юмруци, и целият му вид навеждаше на мисълта, че всеки момент може да се разтопи и да изтече на пода.

Мъжът се надигна бавно и ги погледна, наклонил глава на една страна, като че е повреден робот. Лицето му бе мрачно, насечено от бръчки и излъчващо нещастие. Очите му бяха тъмни кухини, в които сякаш не проникваше светлина.

— Не исках да им я дам — произнесе дрезгаво той. — О, мили боже, не исках. Не и на тези диваци.

Марк имаше толкова много въпроси, че не можеше да ги изрече достатъчно бързо.

— Какво искаш да кажеш? — поде той. — Кого си предал? Какво можеш да ни кажеш за това място? Ами за вируса? Знаеш ли нещо за две жени и едно момиченце, които вероятно са били заловени отвън? — Спря, за да преглътне топката, заседнала в гърлото му. — Приятелката ми се казва Трина. Има руса коса, на моята възраст е. С нея имаше още една жена и малко момиче. Знаеш ли нещо за тях?

Мъжът сведе поглед към пода и въздъхна.

— Толкова много въпроси.

Марк усети, че отчаянието надделява в него. Той приседна на леглото до непознатия и си пое дъх. Може би човекът е болен. И тогава няма никакъв смисъл да го бомбардира с въпроси. Марк вдигна очи и видя, че Алек поклаща глава. После старият воин се приближи и също седна на леглото. Той постави таблета на пода така, че да озарява лицето на непознатия.

— Какво можеш да ни кажеш? — поде той с по-мек глас. Очевидно бе стигнал до същото заключение — че непознатият е болен или на ръба на разсъдъка и не бива да го притискат.

— Какво е станало тук? Всички светлини са изгасени, няма никакви хора. Къде са останалите?

Мъжът само изпъшка, после прикри лицето си с длани.

Алек и Марк се спогледаха.

— Нека опитам аз — предложи младежът. Той се наведе напред и зае позата на непознатия с подпрени на коленете ръце. — Ей, човече, как се казваш?

Мъжът свали ръце и дори в сумрака Марк успя да различи сълзите по лицето му.

— Името ми? За него ли питаш?

— Да. Искам да знам как се казваш. Повярвай ми, нашият живот с нищо не е по-добър от твоя. Аз съм Марк, а това е моят приятел

Алек. Можеш да ни имаш доверие.

Мъжът се закашля сподавено. После каза:

— Името ми е Антон. Но това няма значение.

Марк се зачуди как да продължи. Мъжът сигурно знаеше отговорите на множество измъчващи го въпроси и не му се искаше да изпусне тази възможност.

— Слушай... ние дойдохме тук от едно градче. Трима наши приятели са били заловени в каньона горе. Смятаме, че градчето ни е било нападнато от хора, дошли от този бункер. Искаме само... да разберем какво става. И да си върнем приятелите. Това е.

Усети, че Алек се готви да се намеси, и го стрелна с очи.

— Ти можеш ли да ни кажеш нещо? Като например... що за място е това? Какво става горе, защо от берговете ни обстрелват със заразени стрели? Какво правят тези хора тук? Всичко, което знаеш. — Усети, че умората започва да взема връх, и се опита да се съсредоточи, да чуе какво ще му отвърне мъжът.

Антон си пое бавно дъх и от дясното му око се търкулна сълза.

— Преди два месеца избрахме едно селище — заговори накрая той. — Като тест. Не че ужасните последствия промениха плана. Но за мен промяната дойде заради момичето. Толкова много измряха, а тя оцеля и ме накара да разбера какви противни неща вършим. Както ви казах, не исках те да я връщат днес на нейните хора. И затова смятам, че приключих тук. Официално.

Диди, осъзна Марк. Сигурно става въпрос за Диди. Но какво е станало с Трина и Лана?

— Разкажи ни какво се случи — подкани го той. Чувстваше се гузен, задето си губят времето тук, вместо да търсят приятелите си, но се нуждаеха от тази информация. — От началото.

Антон заговори с безизразен глас:

— Коалицията за спасяване на света имаше нужда от нещо, което се разпространява бързо и убива сигурно. Вирус, разработен от някакво чудовище в добрите стари дни преди слънчевите изригвания да изпепелят всичко живо. Казаха, че той „изключвал“ ума. Внезапна кома, която обездвижва тялото и предизвиква множествени кръвоизливи, помагачи за разпространението на заразата. Предаването става чрез кръвта, но също и по въздушно-капков път при

подходящи условия. Удобен способ да се изстребят хора в гъсто заселени поселища.

Мъжът продължаваше да говори с равномерен глас, сякаш бе ромолящ поток. Умът на Марк бе почти парализиран от умора и едва възприемаше чутото. Знаеше, че му разказват нещо важно, но все още подробностите не се подреждаха в една стройна картина. От колко ли време не е спал? Двайсет и четири часа? Трийсет и шест? Четиридесет и осем?

— ... преди да разберат каква сериозна грешка са допуснали.

Марк разтърси глава. Беше пропуснал част от разказа.

— Какво искаш да кажеш? — попита Алек. — Каква грешка?

Антон се закашля, подсмъркна и избърса нос с опакото на ръката си.

— Вирусът. Той е грешката. Държеше се странно по време на тестовете през последните два месеца, но въпреки това те задействаха плана, защото ресурсите на планетата се топели бързо. Единственото, което промениха, бе дозата в стреличките. Тези копелдаци се опитват да унищожат половината от човешкото население. Половината!

— А какво спомена за малкото момиче? — почти извика Марк. — С нея имаше ли две жени?

Антон сякаш не чуваше въпросите.

— Казаха, че ще се погрижат за нас, когато приключат с плана. Че ще ни върнат в Аляска, ще ни дадат домове, храна и ще ни осигурят защита. Нека половината човечество умре, а ние ще започнем отначало. Но всичко се обърка, нали? Малкото момиче оживя, въпреки че бе уцелено от стрела. И не само това. Вирусът не е такъв, какъвто го смятаха. Разпространява се като горски пожар. За съжаление се оказа, че има собствено мнение по въпроса. Не се шегувам.

От устните му се изтръгна звук, наподобяващ кикот, но скоро се превърна в сподавена кашлица. А след това раменете му заподскачаха от ридания. Мъжът се търкулна на една страна и се сви на кълбо.

— И аз съм заразен — произнесе той между хлипанията. — Сигурен съм. Всички сме заразени. Вие също. Не се съмнявайте, приятели. Вирусът се е загнездил във вас. Казах на колегите си, че не желая да имам нищо общо с тях. Никога повече. И те ме зарязаха тук. Нямам нищо против.

Марк имаше чувството, че наблюдава цялата тази сцена като през мъгла. Не можеше да се съсредоточи. Той отново разтърси глава.

— Имаш ли някаква представа къде може да са нашите приятели? — попита, този път малко по-спокойно. — И твоите колеги?

— Всички са долу — прошепна Антон. — Аз не можех повече да търпя. Дойдох тук да умра или да полудея. Радвам се, че ме изоставиха.

— Долу? — повтори Алек.

— Да, долу в бункера — отвърна Антон едва чуто, след като риданията му утихнаха. — Събраха се да обсъдят по-нататъшните действия. Подготвят бунт в Ашевил, за да покажат на онези, че не ни харесва как се обърнаха нещата. Искат да го разпространят чак до Аляска.

Марк погледна към Алек, който не сваляше очи от Антон. Всяко ново изявление на мъжа беше като че ли по-странно и налудничаво от предишното.

— Бунт ли? — учуди се Марк. — Защо в Ашевил? И кои са тези хора?

— Ашевил е последното безопасно пристанище на изток — каза мъжът едва чуто, като дишаше на пресекулки. — Там има стени и всичко останало — макар и построени с подръчни средства. Хората там са мои колеги, всичките наети от КСС — Коалицията за спасяване на света. А моите доскорошни сподвижници искат да свалят шефовете, преди да избягат. Преди да се върнат с равнотранспорта в Аляска.

— Антон — прекъсна го Алек. — Чуй ме. Има ли някой друг, с когото да поговорим? И как може да разберем къде да търсим нашите приятели? Момичето и двете жени.

Мъжът се изкашля и в гласа му се долови малко повече жизненост.

— Хората, с които работех... те започнаха да губят разсъдък. Те... не са... добре. Ще останат долу още дълги часове, докато планират следващите си действия. Смятат да отидат в Ашевил и да съберат армия по пътя. О, говори се и за откриването на антидот, но това са глупости. В края на краищата моите колеги искат да се погрижат никой повече да не пострада. И знаеш ли какво ще направят след това? Знаеш ли?

— Какво? — попитаха едновременно Марк и Алек.

Антон се подпря на лакът. Тъгълът, под който падаше светлината от таблета, скриваше едната половина на лицето му в сянка, а другата беше неестествено бяла. В окоито на осветената страна сякаш пламтеше искра.

— Ще използват равнотранспорта в Ашевил, за да се прехвърлят в Аляска — обясни мъжът. — Ще идат там, където са се събрали правителствата, и ще се погрижат да сложат край на света, въпреки че желанието им не е такова. Ще се опитат да открият антидот и да свалят самопровъзгласилата се власт. Ала всъщност едничкото, което ще направят, е да разпространят веднъж завинаги заразата. Ще се погрижат да завършат това, което започна слънцето. Глупаци, до последния от тях.

Антон рухна на леглото и след няколко секунди стаята се огласи от хъркането му.

Известно време Алек и Марк седяха мълчаливо, заслушани в свистенето и хъркането на Антон.

— Не зная дали да вярваме на това, което чухме от този тип — изръмжа накрая Алек. — Но ще ти призная, че съм обезпокоен.

— Така е — съгласи се Марк. Главата му пулсираше, стомахът му се свиваше мъчително. Не помнеше кога за последен път е бил толкова изморен. Но трябваше да станат, да напуснат това помещение и да открият Трина и другите. Ала не помръдна.

— Приличаш на зомби — отбеляза Алек, който го бе загледал. — А аз се чувствам като зомби.

— Аха — кимна отново Марк.

— Няма да ти хареса това, което ще ти кажа, но не искам да спорим.

Марк повдигна вежди. Дори за това едва му стигаха силите.

— И какво е то?

— Трябва да поспим.

— Но... Трина... Лана... — Той установи, че не може да си спомни името на момичето. Главата го болеше, сякаш вътре се вихреше буря.

— С нищо няма да помогнем на приятелите си, ако сме изтощени до смърт — изтъкна Алек. — Мисля, че един час ще ни стигне да повъзстановим сили. Антон каза, че колегите му ще се съвещават часове. — Той стана, отиде при вратата и я затвори. — За по-сигурно.

Марк се катурна на една страна и вдигна бавно крака на леглото. Сви ръце под главата. Искеше да възрази, но от устата му не излезе нито звук.

— Аз ще поема първата смяна — предложи Алек.

Но Марк вече бе заспал.

Сънят дойде. И спомените. По-реални от всякога. Сякаш прекомерното изтощение бе създадо подходящи условия за това.

Има един кратък момент, който сякаш продължава безкрайно. Марк вижда стоварващата се на стълбището вода като табун от бясно препускащи, разпенени коне. Чуди се за хиляди неща. Как е попаднал тук? Какво става горе в града? Живи ли са роднините му? Какво го чака в бъдеще? Дали ще се удави?

Всички тези мисли прелитат през главата му, докато водата достига перона. После някой го сграбчва за ръката и го дръпва в противоположна посока, кара го да побегне от идващото бедствие. Той вижда, че това е Трина, чиито очи са ококорени от ужас. Марк хуква през глава и този път той я дърпа, за да се увери, че няма да се разделят. Алек и Лана са пред тях, подминават доскорошните им нападатели и се шмугват в тунела. Марк поглежда за миг през рамо и се уверява, че Бакстър, Дарнел, Жабока и Мъглата се стараят да не изостават. На лицата им е изписан същият ужас.

Ужасът, който го е завладял.

Тунелът се изпълва с рев на падаща вода, който за миг пробужда у него спомени за Ниагарския водопад, който е посещавал със семейството си. Чуват се писъци, трошене на стъкло. Алек изминава последните метри от перона и изчезва в мрака на тунела. Няма много време и Марк внезапно осъзнава, че е поверил живота си в ръцете на двамата пред тях. Това е. До няколко минути ще разбере дали ще живее, или ще умре.

Някой надава силен вик отзад, после нещо го удря по рамото и той се препъва. Изправя се, пуска Трина, за да не я повлече със себе си, и отново хуква. Когато поглежда през рамо, вижда две неща: Мъглата е паднала на земята, а откъм станцията на субтранса се носят тъмни талази. Потопът, нахлул от улиците на града, прелива през перона и заплашва да изпълни тунелите. От предния край на клокочещата вълна го делят петнайсетина крачки. Когато застига тялото на Мъглата, водата е дълбока вече десетина сантиметра. Момичето се надига

бавно. Марк спира да ѝ помогне, но тя подскача в мига, когато водата се допира до нея, сякаш пренася електричество.

— Гореща е! — крещи Мъглата, пресяга се и улавя Марк за ръката.

Те побягват отново, шляпайки из водата, която ги застига. Тя се просмуква през обувките и панталоните и Марк усеща, че наистина е гореща. Той подскача като някой, стъпил в леген с вряла вода. Водата става все по-гореща и заплашва да попари оголените части на кожата му.

Групата продължава да тича в тунела, следвана от прииждащата река. Водата се е покачила до две стъпки и Марк не може да повярва колко бързо е станало това. Тя се повдига над коленете му и той трябва да забави ход, за да не позволи да го повлече и събори. Застига Трина, другите са само на няколко крачки пред тях. Вече никой не тича. Всички се борят, използват тежестта на телата си, за да пристъпват напред. Водата почти е стигнала до кръста на Марк и той знае, че скоро течението ще стане твърде силно.

И освен това е гореща, буквално щави кожата. Лицето му е изкривено от болка.

— Натам! — крещи Алек. Той се завърта, съпротивлявайки се на посоката на течението, и пристъпва бавно вляво. Пред него има късо стълбище с железни перила от двете страни. Води до площадка и врата. — Трябва да се качим горе!

Марк се насочва нататък, като мести крака един по един и всеки път запазва равновесие. Трина прави същото. Лана вече е стигнала. Мъглата, Дарнел и Бакстър са зад Марк. Няма да издържат още дълго на течението. Ревът на прииждащата вода е оглушителен, само силният глас на Алек е в състояние да го надвие. Гласовете зад тях са утихнали и Марк знае защо. Повечето от хората вече са мъртви.

И сякаш за да потвърди тази мисъл, в него се блъска труп на удавен — на жена. Лицето ѝ е посиняло, косата — полепнала на челото. Тя се завърта бавно, докато течението я отнася навътре в тунела. Прииждат още. Някои са живи, защото помръдват, но повечето са издъхнали. Живите плясат с ръце и крака, опитват се да плуват, да се доберат до по-висок терен. За миг Марк си помисля, че може би трябва да им помогнат, да уловят протегнатите им ръце. Но е твърде късно — ще имат късмет, ако самите те се измъкнат живи.

Алек е стигнал стълбите, хваща се за железните перила и изкачва две стъпала. Марк тръгва нататък, разперил встрани ръце. Водата ври. Алек се навежда и помага на Лана да се качи по стълбите. После Трина улавя перилата. Марк е следващият. Той повдига крак и усеща, че старият воин го стиска за китката. Тялото му излита нагоре, дръпнато с неочаквана сила, и Марк едва не пада върху него. Трина го улавя и го прегръща.

До тях вече е Жабока, после Дарнел и Мъглата. Всички, с изключение на Алек се скупчват на площадката пред вратата. Бакстър, най-малкият, все още се бори с течението. Той е на шест крачки от протегнатата ръка на войника и в този момент го залива мътна вълна.

Марк се втурва обратно по стълбите и чува, че Трина вика името му. Спира до Алек, чудейки се какво да направи. Покрай Бакстър плуват трупове, нечий крак удря момчето в лицето. Една глава изплува до него, вдига вълнички и отново потъва.

— Пристъпи към мен! — крещи му Алек.

Момчето се сепва и прави каквото му нареждат. Една крачка, сетне втора. Почти е стигнало, ала водата го блъсва в гърба и то се олюлява.

— Само още две крачки — крещи Марк.

Бакстър се навежда напред и внезапно полита. Алек скача във водата и хваща ръцете му, но течението повлича и двамата, готово да ги отнесе в мрака. Всичко се случва твърде бързо, преди да успее да помисли. Марк се завърта, улавя се за перилата с лявата си ръка, а с дясната сграбчва ръката на Алек. Мъжът се протяга и го стисва за лакътя. Сега тримата са вързани като верига, която течението клатушка. Мускулите на Марк са напрегнати до краен предел. Внезапно вълната се усилва, завърта ги и ги блъсва в стената. Марк е стиснал зъби, за да преодолее нетърпимата болка. Водата нахлува през ноздрите му и той я плюе навън. Усеща на езика си мръсотия и вкус на машинно масло.

Една ръка го хваща за ризата и го дърпа. Алек се опитва да се изкатери по него като по въже. Което вероятно означава, че Бакстър е загинал. Но Марк не може да направи нищо, само продължава да стиска колкото сили има. Главата му потъва под водата и той затваря очи в очакване да дойде онзи последен дъх, след който ще се удави.

За миг почти губи съзнание. Светът се превръща във вода, горещина и оглушителен рев. И болка, която раздира тялото му.

После излиза на повърхността, усеща нечии ръце на гърдите си, пъхват се под мишниците. Дърпат го нагоре по стълбите. Алек е пред него, държи се за перилата. Между краката му е притиснат Бакстър, като в победна хватка на състезание по борба. Лицето на момчето изплува над водата и Марк вижда, че то си поема въздух.

Успяха. Успяха!

Тримата се изкатерват на площадката. Водата е достигнала до ръба и започва да я залива.

По лицето на Алек си личи колко е изтощен. Той е вир-вода и диша на пресекулки. Хвърля се към вратата и я натиска. Марк си помисля, че може да е заключена и тогава всичко ще приключи за тях още тук. Но вратата се отваря и Алек им дава знак да тръгват.

— Нагоре има стълби — предупреждава ги ветеранът.

Марк се събуди разтреперан. Наоколо цареше мрак.

Той се намести и чу леглото да поскърцва. Все пак намери поза, в която да не го болят толкова изнурените мускули. Наблизо Алек и Антон хъркаха шумно. Алек очевидно не бе издържал дълго да ги пази.

Марк се обърна по гръб. Вече не му се спеше, но и нямаше какво да прави, докато се събуди приятелят му. Реши да го остави да се наспи — имаше нужда от отдых не по-малко от него. Сети се за съня — беше толкова ярък и истински. Сърцето му все още бе разтуптяно от прилива на емоции, сякаш го бе преживял наистина. Почти усещаше вкуса на мътната вода и изгарянията по кожата. Спомни си изтощителното качване по стълбите, задъхващото пристъпване нагоре. Не знаеше как бе издържал тогава. Може би защото всички чуваха шума на преследващата ги вода. Припомни си как поглеждаше през перилата и виждаше надигащите се под тях талази. В онзи ден ги спаси Алек. Следващите две седмици останаха в сградата на небостъргача. Бяха се примирили, че няма да могат да потърсят скоро близките си. Горещината, радиацията и надигащите се води бяха непреодолима преграда. Някъде по това време Марк взе да губи надежда, че ще се срещне отново със семейството си. Небостъргачът „Линкълн“. Място, което породило много нови кошмари. Придържаша се към централната част на сградата, към коридорите в средата, за да са по-далече от слънчевата радиация. През първия месец те всички прекараха леко неразположение.

Той чу стон откъм леглото на Алек и мислите му се разлетяха, прокудени в дъното на съзнанието му, за да се върнат и да го измъчват по-късно. Остана само споменът за ужаса, преживян в тунела по време на потопа.

— Уф... мамка му — изруга Алек.

— Какво има? — Марк се подпря на лакът и погледна към приятеля си.

— Не исках да заспивам. Ама и аз съм един войник. Оставил съм включен проклетия таблет. Повече няма да можем да го използваме.

— Човече, батерията и без това бе съвсем изтощена — успокой го Марк. Макар че, ако трябваше да е честен, вероятно можеха да го използват още няколко минути.

Алек изстена отново и леглото му изскърца, докато се изправяше на крака.

— Време е да потърсим колегите на нашия човек. Нали каза, че имали среща някъде долу в бункера. Да видим накъде води стълбището.

— А с него какво ще правим? — Марк посочи Антон, забравил за миг, че Алек не може да го вижда в тъмнината.

— Нека се наспи. По-добре, отколкото да се измъчва. Хайде.

Марк въздъхна, изправи се и се придвижи пипнешком между леглата.

— Колко време според теб сме спали? — попита той.

— Нямам идея. Може би два часа?

Следващите няколко минути си проправяха път по тъмния коридор. Над вратата все още се процеждаше слаба светлина. Най-сетне откриха стълбището, което Алек бе споменал. Изникващите от мрака перила и стълби пробудиха у Марк отново спомените за катеренето по стълбището на небостъргача. В онзи ден се разминаха на косъм. Но ако знаеше какво ще дойде след това, щеше ли да упорства толкова силно в желанието си да оцелее?

Да, рече си той. Да, щеше. Отново щеше да открие Трина и да се измъкне от кипящата вода. Едва не се разсмя на собствената си шега.

— Да видим какво ни чака долу — промърмори Алек, докато се спускаха. Марк го последва, твърдо решен да забрави веднъж завинаги миналото. Време е да се съсредоточи върху настоящето и бъдещето.

Спуснаха се през три площадки, на които нямаше врати, докато стигнат последната. Влязоха през вратата и се озоваха в нов коридор. Най-сетне бяха в участък от бункера, който се възползваше от бръмчания горе генератор — коридорът бе осветен от един ред лампи. За разлика от горния този беше извит.

Марк и Алек се спогледаха и после поеха по него. От двете страни имаше врати, но Алек предложи първо да видят как свършва коридорът, преди да се заемат с тяхното изучаване. Прекосиха го

колкото се може по-безшумно и не след дълго стана ясно, че има формата на огромен полумесец.

Бяха изминали някъде половината от дължината, когато Марк чу гласове, а после и видя откъде идват. Вляво пред тях имаше двойна врата и едното ѝ крило бе отворено. Мъже и жени разговаряха вътре, но Марк не можеше да различи какво казват. Вероятно това бяха колегите на Антон. Алек забави ход, докато се приближаваха, и накрая спря и опря гръб в стената. Обърна се към Марк и го погледна с изражение, което казваше: сега или никога, сетне надзърна зад вратата. Младежът затаи дъх, припомнил си, че нямат никакви оръжия.

— Това е аула. Доста голяма, с около двеста места. Всички са се скупчили в долния край и слушат някакъв тип на подиума.

— Колко са? — прошепна Марк.

— Към четиридесет. Или петдесет. Не виждам нашите приятели с тях. Като че ли спорят за нещо, но не чувам за какво.

— И какво ще правим? — попита Марк. — Да продължим нататък? Коридорът едва ли ще е чак толкова дълъг.

— Може да пропълим вътре и да се скрием в някой ъгъл. Мисля, че ще е добре да чуем какво си говорят тия хора.

Марк се съгласи. Не знаеха кои са хората и какво са намислили, а това вероятно бе единственият начин да разберат. Поне най-безопасният.

— Добре, да го направим.

Те коленичиха, Алек надзърна още веднъж зад вратата и после запълзяха на четири крака. Марк имаше чувството, че всеки миг ще ги забележат. Но отзад нямаше никого, гласовете все още се чуваха отдолу. Съдейки по това, че сякаш всички говореха едновременно, Марк предположи, че едва ли очакват неприятности.

Алек пропълзя през целия заден ред, опирайки рамо на облегалките, докато стигна далечния край на залата, където имаше скрит в сянка ъгъл. Настани се там, кръстосал крака, притиснал тяло между седалката и стената. Марк зае позиция до него.

Алек се надигна, надзърна над края на облегалката, сетне бързо се наведе.

— Не се вижда нищо особено. Изглежда, чакат нещо да започне. А може би си почиват. Не зная.

Той затвори очи и се облегна на стената. Седяха така толкова дълго, че им се стори цяла вечност. Изминаха поне десет мъчителни минути без нищо да се случи. Само ромолене на развълнувани гласове. След това откъм вратата се долови някакво движение. От коридора влезе забързан мъж и се запуска по централната пътека. Марк чуваше ясно стъпките му, докато се изкачваше на подиума.

— Аз поемам оттук, Стенли — чу се дълбок глас, макар да не говореше силно. Акустика.

— Благодаря, Брус — дойде отговорът на Стенли. — Нека всички внимават сега.

Чуха се стъпките на слизация от подиума Стенли и после скърцане на кресла. Когато отново се възцари тишина, новодошлият заговори.

— Време е да се захващаме, хора. Защото съвсем скоро на всички ще ни захлопат дъските.

И сякаш встъпителните думи на новодошлия не бяха достатъчно налудничави, та хората започнаха да го аплодират. Марк неволно потръпна. Брус изчака аплодисментите да затихнат, преди да продължи. Марк нямаше търпение да чуе какво ще каже нататък.

— Франк и Марба се върнаха от полета над района около Ашевил. Както и мислехме, стената там е висока и здрава. Хуманност и милосърдие ли, приятели мои? Тези дни са отминали отдавна. КСС е създала армия от чудовища, хора, готови, преди да смъкнат ризата от гърба си, за да я дадат на човек в нужда. Но вече не. Онези отрепки в Аляска и Северна Каролина — нашият собствен Ашевил — веднъж завинаги обърнаха гръб на поселищата. И по-лошо — обърнаха гръб и на нас. На нас!

Чуха се възмутени викове, трополене на крака и удари по банките. Звучите постепенно утихнаха и едва тогава Брус заговори отново.

— Те ни пратиха тук! — извика той. Гласът му сега бе по-силен. — Определиха да играем роля в най-ужасния провал на гражданските права след войната от 2020. Истински холокост! Кое то обаче не им пречеше да твърдят, че се борят за оцеляването на човешката раса. Казаха, че било, за да спасим топящите се ресурси, за да можем да нахраним хората, които те смятат, че трябва да оцелеят. Но кой има право да решава кой трябва да оцелее? — Той спря да си поеме дъх. — И така, дами и господа, изглежда, ние не заслужаваме тази чест. Пратиха ни тук да свършим тяхната работа, а сега са решили да ни отрежат. Кой са те, питам ви!

Той буквално изкрещя последните думи и това предизвика истерична вълна сред тълпата. Хората подскачаха и тропаха с крака. От шума Марк усети, че отново започва да го боли главата. Помисли си, че всичко това няма да свърши никога, но всъщност глъчката прекъсна почти внезапно. Предположи, че Брус е дал знак на хората да замълчат.

— Ето какво е положението — заговори той с поуспокоен глас. — Тестовите екземпляри с всеки изминал ден стават все по-фанатични привърженици на своите чудати малки религиозни култове. Сключихме сделка с тях. Те искат да им върнем момичето. Изглежда са решили да я принесат в жертва на техните новооткрити духове. Мисля, че подминахме момента, в който можехме да променим нещата. На тези хора вече не може да се помогне. Не минава ден, без да се сбият помежду си, да създадат нови фракции и отново да се хванат за гушите. Но успяхме да се разберем с неколцина, които все още са запазили малко здрав разсъдък — омръзна ми да се оглеждам през рамо в очакване някой да скочи върху мен от близкото дърво или да ни нападне в гръб.

Той млъкна и този път направи продължителна пауза.

— Дадохме им момичето и двете жени, които я придружаваха. Зная, че е жестоко, но така ще си спечелим малко време, през което да не се безпокоим за действията им. Не бих искал да губим безценни муниципии, за да се отбраняваме от поредния култ.

Марк внезапно осъзна какво става. Момичето. Двете жени. Да ги дадат. Нещата, които Антон бе казал в спалното помещение, придобиха смисъл. Всичко запулсира в главата му. Спомни си побърканите типове около огъня и как нещата после станаха дори по-зле. Бяха изгубили толкова време в бункера, а вероятно приятелите им вече не са тук.

Брус продължаваше да говори, но Марк не можеше да се съсредоточи върху думите му. Той се наведе и зашепна в ухото на Алек:

— Как са могли да ги предадат на онези... типове? Трябва да тръгваме. Кой знае какво ще направят с тях онези психари!

Алек вдигна ръка в успокояващ жест.

— Зная. Ще тръгнем. Но спомни си причината, поради която дойдохме тук. Нека чуем какво ще каже този човек и после излизаме. Обещавам ти. Лана означава за мен не по-малко, отколкото за теб Трина.

Марк кимна и се облегна на стената. Опита се да изслуша какво говори Брус от подиума.

— ... пожарът е угаснал благодарение на бурята, която премина преди няколко часа. Небето е черно, но пламъците утихнаха напълно. Навярно ще се натъкнем на много свличания. Тестовите субекти

избягаха в полуизгорелите планински домове. Надяваме се, че ще останат там известно време, преди отчаянието да ги завладее и да поемат към Ашевил за храна. Мисля, че ще е безопасно да се насочим към града до един-два дена. Да влезем вътре със сила и да отстояваме правата си. Ще идем пеша и да се надяваме, че ще ги изненадаме. — Откъм аудиторията се чува недоволни възгласи. — Вижте, да не се залъгваме, очевидно заразата е плъзнала и сред нас. Налице са всички симптоми, дори тук, в нашата база. Няма начин шефовете ни да са разпространили този вирус, без да разполагат със средство за борба с него. И аз ви заявявам, че или ще ни го предоставят, или всичките ще измрат. Дори ако трябва да отидем чак в Аляска, за да го постигнем. Знаем, че в щаба им има равнотранспорт. Ще минем през него и ще ги накараме да ни дадат това, което заслужаваме!

Нови аплодисменти избухнаха в залата.

Марк поклати глава. Тези хора очевидно бяха неуравновесени. В помещението се усещаше кипяща енергия, сякаш се намираха в гнездо на усойници, готови да нападнат. Каквато и да бе причината за разпространението на вируса, нямаше съмнение какво върши той с хората: отнема им разсъдъка, а изглежда, му трябваше все повече време, за да се разпространява. И щом Ашевил, най-големият град на стотици мили наоколо, се бе заобиколил с непристъпни стени, значи нещата наистина бяха зле. Последното, което им трябваше сега, е тълпа заразени луди да се носят по улиците. А равнотранспортът... Марк отново усети, че главата му пулсира мъчително и му пречи да разсъждава трезво. Знаеше, че трябва да се съсредоточи върху въпроса как да освободи Трина. Но какво да правят с тази нова информация? Той сръга Алек с лакът и го погледна с изражение, подсказващо, че търпението му е на изчерпване.

— Още малко, хлапе — прошепна старият воин. — Никога не пропускай шанса да събереш нови данни. След това ще идем да намерим нашите приятели. Кълна се.

Марк бе готов да пожертва всякаква информация за спасението на Трина. Особено след всичко, което бяха преживели заедно. Не можеше да чака повече. В залата отново се бе възцарила тишина.

— Коалиция... за спасяване... на света — Брус произнесе бавно всяка от думите, сякаш ги изплюваше злобно. — За кои се мислят тези хора? За богове? Нима могат с лека ръка да изтребят половината

оцеляло население в Щатите? Сякаш КСС има повече право на съществуване от останалите хора?

Междувременно беше настъпила продължителна пауза. Марк не можеше да търпи повече. Той заобиколи пълзешком Алек и надзърна иззад облегалката. Брус беше едър мъж с плешива глава, която лъщеше на изкуствената светлина, а бледото му лице бе сбръчкано като изсъхнала коричка хляб. Мускулите на раменете и ръцете му изпъкваха през тясната черна риза както бе скръстил ръце и втренчил очи в пода. Ако Марк не бе чул всички неща, казани от този човек, щеше да си помисли, че сега се моли.

— Не се измъчвайте, приятели. Не беше лесно да откажем това, което поискаха от нас. — Брус бавно вдигна очи и отново привлече вниманието на аудиторията. — Ние нямахме избор. Те използваха срещу нас тъкмо тези ресурси, които се опитват да запазят. Трябва да ядем, нали? Не сме виновни, че вирусът не се оказа точно такъв, какъвто очаквах. Остава ни да продължим да вършим това, което правим, откакто върху Земята се стовари огромното бедствие — да се борим със зъби и нокти. Дарвин пръв е писал за оцеляването на най-приспособените видове. Е, КСС се опитва да измами природата. Време е да се погрижим за себе си. Ние... ще... оцелеем!

Новата вълна от одобрителни възгласи и аплодисменти продължи няколко минути. Марк се отпусна на пода до Алек, повече от всякога твърдо решен, че трябва да тръгват. Тъкмо се готвеше да даде израз на мислите си, когато тълпата се умълча и гласът на Брус изпълни залата като усилено от говорители змийско съскане.

— Но първо, приятели мои, искам да направите нещо за мен. Има двама шпиони в дъното на залата. Нищо чудно да са пратени от КСС. Искам да ги уловите и завържете, преди да съм преброил до трийсет.

Марк бе скочил на крака още преди мъжът да довърши речта си и Алек го последва.

Страховит рев екна от тълпата, като боен вик, докато Марк се обръщаше да погледне надолу. Множеството вече се бе раздвижило, някои тичаха по пътеката, други направо прескачаха седалките, катерейки се към двамата неканени гости.

Марк хукна към двойната врата на изхода, неспособен да откъсне поглед от налудничавата сцена под тях. Брус крещеше разпенено заповеди и сочеше с пръст, а лицето му бе почервеноло от гняв и злоба. Имаше нещо детинско в движенията му, сякаш бе кукла на конци. Бързината, с която подчинените му изпълняваха заповеди, също бе заплашителна, като че ли те всички вземаха някакви възбуждащи лекарства. Мъже и жени подскачаха и надаваха маймунски възгласи. Всеки от тях жадуваше да се вкопчи в своята жертва като че ли от това зависеше собственото му съществуване. Алек пръв стигна вратата и излетя в коридора. Марк спря за миг, втренчил поглед в носещата се нагоре тълпа, сетне любопитството, което го бе завладяло, бе прокудено от ужасната мисъл какво ще му сторят, ако успеят да го заловят. Виковете им цепеха въздуха и подсилваха ужаса му. Той се завъртя рязко, изскочи навън, но се подхлъзна и трябваше да се подпре на стената, за да запази равновесие. Алек се пресегна и затръшна вратата зад него, вероятно за да спечели няколко секунди. В коридора осветлението бе мъждиво и Алек се поколеба в коя посока да поемат.

— Нататък! — извика Марк и се втурна. Чу стъпките на Алек отзад и в същия миг двойната врата се отвори с трясък, а в коридора отекнаха кръвожадни виковете. Марк тичаше с всички сили и се опитваше да не си представя какво ще им се случи, ако преследвачите ги застигнат. Погледна през рамо, за да се увери, че старият войник го следва, и отново се съсредоточи върху неясното сияние в дъното на коридора. Там някъде трябваше да е стълбата, която да ги изведе горе.

В жилите му бясно пулсираше адреналин, стомахът му се бе свил от глад. Можеше само да се надява, че силите ще им стигнат, за да избягат до гората. Скоро отпред се показа стълбището и това вдъхна нова енергия на уморените му мускули. Виковете на преследвачите отекваха в тъмния коридор, пробуждайки отново спомени за кошмарните им преживявания в тунелите на субтранса.

Марк стигна пръв стълбището и се приготви да се закатери нагоре. Чуваше отзад пъхтенето на стария воин и трополенето на крака. Той сграбчи перилата и се изстреля енергично нагоре, повтаряйки движението на всеки няколко крачки. Двамата с Алек преодоляха три етажа и стигнаха най-горния, когато преследвачите им се озоваха под стълбата. Ехото от безумните им викове накара да пробягат ледени тръпки по кожата му.

Той хукна по горния коридор, все така потънал в мрак. Можеше само да се надява, че това ще им е от полза. После изведнъж спря, завладян от нерешителност.

— Накъде? — извика на Алек. Не беше сигурен дали не трябва да се скрият някъде — например в генераторното. Търсенето на изход можеше да се окаже ненужна и безвъзвратна загуба на време. Вместо да отговори Алек побягна надясно, в посоката, където бе паркиран огромния берг. Марк го последва, облекчен, че друг взема решението вместо него.

Двамата тичаха в тъмнината с главоломна бързина. Марк допираше с пръсти стената, за да се ориентира, но знаеше, че ако се спъне в нещо на пода, с него е свършено. Подминаха генераторното, чиято самотна червеникава крушка озари за кратко коридора, и тъкмо се готвеха да продължат нататък, когато Марк забеляза нещо, което го накара да закове.

Внезапно бе осъзнал, че звуците на преследвачите бяха изчезнали. Напълно. Сякаш така и не бяха се изкачили по стълбището.

— Алек — прошепна той, като едва чуваше гласа си заради запъхтяното им дишане. Повтори го по-силно.

Старият войник също спря.

— Защо се отказаха? — попита Марк.

— Не зная — отвърна Алек. — Но ние трябва да продължим. Ти тръгни по лявата страна, а аз по дясната. Може да има друг изход, за който да не знаем.

Марк опря пръсти в стената. Спомни си, че преди бе мярнал светлите контури на врата, ала сега от нея нямаше следа. Тъмнината му действаше потискащо, също и мисълта, че не знае какво са намислили техните преследвачи. Нещо не беше наред.

Стигнаха края на коридора, където врата с валчеста дръжка, като от подводница, водеше в хангара с берга. Двамата спряха на прага.

— И тук пълна тъмница — оплака се Алек.

— Няма къде да идем — изтъкна Марк. — Да затворим вратата и да останем тук, докато измислим нещо. Може би ще успеем да ги задържим...

Алек му изшътка да мълчи.

— Чу ли това? — прошепна той.

Самият въпрос накара Марк да потрепери. Той застина неподвижно и затаи дъх. В началото не чуваше нищо, сетне долови слабо шумолене, но идваше от другата страна на коридора. Звукът се менеше — ту се приближаваше, ту рязко се отдалечаваше. Изведнъж Марк бе споходен от усещането, че не са сами. Завладя го ужас. Пресегна се да сграбчи Алек и да го бутне през вратата, уверен, че това е единственият им шанс.

Да влязат вътре, да затръшнат масивната врата, да завъртят дръжката и да чакат. Но едва бе направил първото движение, когато двамата изведнъж бяха окъпани в ярка светлина. Някой държеше насочен към тях прожектор. И стоеше на десетина крачки от тях.

— Не мисля, че можете да си тръгнете — произнесе женски глас.

Изведнъж се чуха още шумове, блеснаха нови прожектори и лъчите им затанцуваха в налудничав ритъм. Хората на Брус се хвърлиха в атака с безумни викове. Марк се обърна към Алек, който вече бе протегнал ръка да го сграбчи за ризата и да го дръпне през вратата.

Войникът едва бе прекрачил прага, теглейки Марк след себе си, когато светлините ги намериха. Лъчите бяха заслепяващи. Някой хвана Марк за крака и го вдигна във въздуха. Момчето тупна на бетонния под и си удари болезнено главата. Усети, че го теглят за краката. Завъртя се, блъсна се в неколцина нападатели и зарита да се освободи.

Алек го викаше, но Марк едва чуваше гласа му заради рева на разгневените нападатели. Те го заобиколиха, някой го изрита в ребрата, чу се женски вик, сетне Марк получи нов удар в корема. Той изстена, сви се на топка и дръпна толкова силно крака, че успя да се изтръгне от хватката на похитителя. Възползвайки се от инерцията, Марк се завъртя по корем и запълзя към вратата. Действаше енергично с ръце и крака и се опитваше трескаво да избегне протегнатите към него ръце.

Внезапно виковете на тълпата бяха заглушени от свирепо ръмжене — звук, който би могъл да се изтръгне от гърлото на мечка, защитаваща малкото си. Но това беше Алек — а после нападателите се разхвърчаха във всички посоки. Старият воин се бе озовал на сред тълпата и поваляше всеки, който се опитваше да се добере до Марк. В суматохата някой тупна върху краката на младежа, друг се стовари на гърба му. Той се завъртя и тогава трети човек му седна на лицето. Всичко изглеждаше ужасно нелепо, сякаш бе заобиколен от клоуни в цирка и той едва не се разсмя.

После някой го зашлеви по бузата и главата му се проясни. Марк замахна с юмрук, но не уцели, опита безуспешно отново и продължи да размахва ръце като сляп боксьор. На четвъртия или петия опит удари някого в челюстта и чу болезнен вик. Мярна за миг Алек, който се биеше като лъв, разблъскваше нападателите и ги поваляше на пода.

Изтрополи избит прожектор, който се затъркаля и опря в стената. Светлината му озари кръг пред вратата, на около десетина крачки от тях. Марк знаеше, че по някакъв начин трябва да се освободи от нападателите си и да се добере до там.

Той успя да се изправи на ръце и крака, но някой скочи на гърба му и го повали отново. Една ръка обви шията му и започна да го души. Марк се закашля, борейки се за глътка въздух. Болка раздираше гърдите му. Той се опря в пода и тласна с ръце да отхвърли нападателя. Завъртя се, изрита го в лицето и едва след това си даде сметка, че това е жена. Чу я да пада, а от носа ѝ рукна кръв. Още двама души се нахвърлиха върху него, сграбчиха го за ръцете и го вдигнаха. Трети мъж се изправи пред него със зловна усмивка на лицето. Замахна бавно и стовари юмрук в корема на Марк. Младежът се преви под вълната от болка и гадене. Напъна се да повърне, но от стомаха му не излизаше нищо.

Той чу нов рев, излизащ от гърлото на Алек, и после старият войник събори един от мъжете, които го държаха. Веднага щом ръката му се освободи, Марк удари с лакът втория нападател. После се хвърли напред и прекатури на земята мъжа, който го бе ударил. Без да губи повече време, скочи на крака и се втурна към озарения от прожектора участък. Пътьом се наведе, сграбчи прожектора и го стисна здраво. Завъртя се, замахна и нанесе удар, без да поглежда дали някой го следва.

Прожекторът се блъсна в нещо, чу се вик и строполяващо се на пода тяло. Алек, който бе взел прожектора на друг нападател, се обръщаше, след като бе приключил с двамата мъже, държащи доскоро Марк. Дватамата опряха гърбове, готови да посрещнат нови атаки. Групата в сумрака срещу тях също притихна, събираща сила за нов щурм.

Марк завъртя прожектора и установи, че хората, скупчили се между тях и отворената врата, бяха по-малко, може би около осем души. Ето ти шанс, макар и мъничък. Сякаш двамата с Алек имаха телепатична връзка, защото едновременно нададоха бойни възгласи и се нахвърлиха върху по-малобройната група. Врязаха се в нея и я разблъскаха. Марк вложи в тази атака цялото си отчаяние, риташе и удряше с дръжката на прожектора всичко, което се движи. Препъваше се, изправяше се, вкопчваше се и блъскаше, извърташе се от

протегнатите към него ръце, но продължаваше да си пробива път напред.

По някакъв начин успя да се добере до отсрещната страна, откъдето пътят към разтворената врата бе чист. Алек също се справяше добре и макар че накрая го повалиха, той съумя отново да се изправи. После и двамата хукнаха към овалния отвор и се шмугнаха през него. След броени секунди Алек бе притиснал вратата с тяло и се опитваше да я затвори. Няколко ръце се бяха промушили през тесния отвор и му пречеха да довърши започнатото.

— Ела да ми помогнеш! — извика той.

Марк започна да удря ръцете с дръжката на прожектора, после Алек дръпна за миг вратата и отново я притисна, изтиквайки обратно телата, които им пречеха. Чуха се болезнени викове и писъци и за миг им се стори, че ще успеят. Но пристигна нова вълна от противници, които заблъскаха вратата и едва не събориха Алек.

Марк изостави прожектора и също опря рамо на вратата. Двата дръпнаха за втори път вратата навътре и я стовариха върху пъхнатите през процепа ръце. Някои от тях се дръпнаха, но се промушиха нови. Те пак замахнаха с вратата и я засилиха към рамката. Отново викове и мятаци се ръце — но по-малко от преди. Още веднъж. Всеки път двамата действаха все по-бързо и успяваха да спечелят все по-голяма територия.

— Последен път — с всичка сила! — нареди Алек.

Марк се приготви, дръпна вратата, изкрещя и я натисна с цялата си тежест. Металният ръб се стовари върху крайниците, чу се звук на трошача се кост и този път всички ръце и пръсти се скриха.

Алек се облегна на вратата и я затвори с валчестата дръжка.

Оглушителната тишина, в която се озоваха, бе нарушена единствено от поскърцването на дръжката, докато Алек я въртеше. Марк се притече на помощ, тъй като хората от другата страна се мъчеха да я развият. Колкото повече я затягаха, толкова по-трудно бе за хората оттатък да вършат обратното.

— Подръж тук — рече му Алек накрая. Той отстъпи назад, а Марк се вкопчи в дръжката с две ръце. Залата пред тях, където се завърташе площадката за кацане, преди да се снижи в шахтата, сега бе празна. Марк едва сега усети, че главата го боли след главоломното преследване из тунелите.

Алек се наведе и вдигна прожектора. Завъртя снопа светлина надясно и озари масивното тяло на приземения там берг. Множество пращинки танцуваха в осветената част, отзад се виждаха ръждясали конструкции и болтове. В относителната тъмнина бергът изглеждаше като огромен чуждоземен кораб, издигнал се от океанските бездни.

— Отвътре ти се струва доста по-голям — отбеляза Марк. Ръцете му бяха започнали да се уморяват, но усети, че и от другата страна опитите вече не са така енергични. — Някакъв шанс да се измъкнем оттук с това нещо?

Алек заобиколи бавно кораба, търсейки нещо, вероятно врата.

— Най-добрата ти идея за днес.

— Хубаво е, че си имаме пилот — отбеляза Марк. Някой затропа по вратата.

— Аха... — Скоро гласът на Алек долетя приглушено от другата страна на берга. — Ей, насам. Люкът е отворен!

Преследвачите им прекратиха усилията и се възцари тишина.

— Отказаха се! — извика Марк и в гласа му се долови детински възторг.

— Което означава, че са намислили нещо — попари радостта му Алек. — Трябва да влезем в това метално чудовище и да го подготвим за полет. И да вдигнем товарната платформа.

Марк погледна валчестата дръжка и бавно отдели ръце от нея. Дръпна се рязко, хукна към берга и в този момент чу метално стържене. Огледа се, но корпусът на кораба му пречеше да види какво става. По някакъв начин Алек бе задействал спускането на платформата. Марк хвърли последен поглед на валчестата дръжка, остана доволен, че засега не помръдва, след това заобиколи докрай берга, за да се присъедини към приятеля си. Завари го изправен на платформата и опрял доволно ръце на кръста като горд монтьор, открил проблема. Масивната рампа бавно се спускаше към пода.

— Ще се качваме ли, втори пилот? — попита Алек с широка усмивка. — Сигурен съм, че можем да управляваме рампата и отвътре.

Старият войник нямаше търпение да сложи ръце върху пулта за управление и да излети в небето с огромната машина.

— Стига под втори пилот да разбираш човек, който седи до теб и гледа как правиш всичко.

Алек избухна в смях, сякаш забравил за събитията от последните часове. Марк го погледна изненадано. Тъкмо се готвеше да се присъедини към него, когато си спомни за Трина и сърцето му отново се сви.

Алек скочи на рампата малко преди да опре в земята и изчезна в тъмната вътрешност на кораба. Марк се върна тичешком при вратата да провери отново дръжката. Веднага щом се убеди, че всичко е наред, той последва приятеля си в кораба.

Спря малко след входа и озари пространството пред себе си с прожектора. Вътре в берга бе тъмно, тихо и влажно. Изглеждаше съвсем същия като онзи, на който се бяха покатерили след атаката на тяхното село. Алек сновеше из вътрешността и разучаваше.

Марк пристъпи вътре и обувките му изтрополяха по металния под. Звукът отекна в помещението и му напомни един стар филм — за астронавти, влизащи в изоставен чуждоземен кораб. Разбира се, там имаше чудовища, тръпнещи от желание да ядат хора.

— Не виждам от онези кутии със стрелички — извика Алек, който бе влязъл в товарния отсек. Марк забеляза нещо да стърчи от последната лавица.

— Ей, какво е това? — възкликна. Приблужи се и насочи светлината към рафта, на който имаше три таблета, прибрани в прозрачни калъфи. — Погледни! — извика той на Алек. — Таблети!

— Само че дали работят? — усъмни се Алек, не изглеждаше особено впечатлен.

Марк нагласи прожектора в сгъвката на ръката си и изпробва първия. Екранчето му блесна и на него се появи познатото лого с подкана да се въведе парола.

— Да, работят — потвърди. — Но ще ни трябва твоят свръхчовешки мозък, за да проникнем в тях.

— Значи пак... — поде Алек, но млъкна, когато корабът внезапно се разтресе. Прожекторът се изтърколи от ръката на Марк и тупна на пода, където угасна.

— Какво беше това? — попита младежът, макар че вече се досещаше. Думите едва бяха изречени, когато откъм вратата на хангара долетя силно метално стържене и потракване. Някой от хората на Брус бе натиснал вярното копче. Площадката за кацане в централната шахта бавно се отваряше.

— Марк, бързо! Трябва да затвориш люка! — извика Алек. — Пултът е непосредствено до входа. Аз ще пробудя това бебче. Ако трябва, ще пробием капака над нас!

Той се затича, без да чака отговор, и потъна във вътрешността на кораба. За съжаление светлината изчезна с него и Марк се озова в зловеща тъмнина. Но малко след това откъм въртящата се платформа проникна лъч и младежът видя къде е паднал прожекторът. Вдигна го, върна се при таблетите и ги напъха в джоба си, надяваше се, че покъсно ще има достатъчно време да провери какво се съдържа в тях. Включи прожектора и плъзна яркия лъч по стените. Отвън долитаха силни гласове, стърженето се усилваше. Всичко това го подтикнала действа бързо.

Вероятно противникът бе сменил тактиката и се готвеше да проникне в шахтата отгоре, както бяха постъпили двамата с Алек. Трябваше да затвори люка, преди тези побъркани типове да се озоват на борда.

Той изтича при отвора и се огледа. Вратата бе заобиколена от кабели, куки и хидравлични части. Откри пулта от лявата страна, избра подходящото копче и го натисна. Моторът се включи и рампата започна да се повдига, скрибуцайки и завъртайки се навътре.

Гласовете отвън се приближаваха. Може би щеше да се наложи да спре със сила нападателите, докато вратата се затвори напълно. Той се отдръпна встрани, облегна се на стената и се озърна за някое вълшебнo оръжие, което би му помогнало в този момент. Но трябваше да приеме реалността такава, каквата е — разполагаше единствено с прожектора в ръката си.

Товарната платформа сякаш щеше да се затваря цяла вечност — беше изминала едва половината от пътя. Пантите ѝ скърцаха оглушително, докато рампата се изправяше като на забавен кадър от стар филм. Марк се приготви, уверен, че противникът ще нахлуе вътре преди люкът да се затвори. Сграбчи прожектора като къс меч и се

пригответи да се бие. Помещението отвън бе далеч по-светло, отколкото преди, а това означаваше, че площадката за кацане вече е заела вертикално положение. Двама души скочиха на вдигащата се рампа и запълзяха навътре. Мъж и жена. Марк напрегна мишци и замахна, прицелвайки се в мъжа, но не улучи и нападателят го сграбчи за ризата, сетне се издърпа навътре. Марк изпусна прожектора, който изтрополи и угасна със звук на счупено стъкло. Той тупна по гръб на пода и над него се появи лицето на мъжа — беше напълно безизразно, нямаше дори намек за напрежение или умора.

— Ти си един мръсен шпионин — каза той със спокоен глас, сякаш му предлагаше чаша кафе. — И което е още по-лошо, искаш да откраднеш берга. На всичко отгоре си и грозен, а?

— Тъкмо щях да кажа същото за теб — не му остана дължен Марк. Всичко това му се струваше нереално. Мъжът сякаш не го чу.

— Спипах го — извика той на жената. — Влез вътре и спри повдигането на рампата.

Едва сега Марк осъзна кои са тези хора. Пилотите.

— Съжалявам, човече — заяви той, усетил внезапно прилив на сили. — Не мога да ви позволя да го направите, преди да сте се идентифицирали.

Мъжът го погледна с лека почуда. Партньорът му още се промушваше през отвора. Нещо се бе случило с Марк. Не знаеше какво, но бе сигурен в едно — че няма да допусне тези двамата на борда на берга.

Той сграбчи мъжа за дрехата и изрита пълзящата навътре жена. Успя да я уцели в гърдите, тя изпъшка, протегна ръка към своя партньор, не успя да го хване и се плъзна надолу. Марк чу тялото ѝ да тупва на пода на шахтата. Рампата почти се бе затворила, във всеки случай оставаше по-малко от метър, но и сега цепнатината се стесняваше мъчително бавно. Мъжът се бе навел през отвора, за да види какво е станало с колегата му, но след миг отново се извърна към Марк. Сега лицето му бе изкривено от гняв. Марк също кипеше, както никога досега. Сякаш вътре в него клокочеше буря.

Той се пресегна, сграбчи мъжа за ризата, стисна юмрук и произнесе бавно три думи, които по някакъв начин поуспокоиха бурята в душата му:

— Твой ред е.

— Ще умреш — просъска мъжът, задавен от гняв. — Ей сега ще ти видя сметката.

— Не — отвърна Марк. — Няма.

Той замахна с пестник и го стовари върху скулата на пилота. Мъжът извика и сграбчи Марк за косата. Плъзна ръце надолу, дръпна го за ризата и го притисна към себе си. После двамата се претърколиха. Металният ръб на платформата притисна болезнено Марк в гърба, противникът му опря длан в гърлото му и започна да го души.

— Не трябваше да се захващаш с мен — процеди той със злобен глас. — Достатъчно ме ядосаха още преди да се опиташ да ми откраднеш кораба. Смятам да си го изкарам на теб, момче. И не мисля да бързам. Разбра ли?

Той поразхлаби хватката и Марк успя да си поеме въздух със свистене. Междувременно пилотът седна на корема му. После вдигна ръка и удари Марк с юмрук в челюстта. Болката бе невероятно силна, сякаш се бе строшила някоя кост. Пилотът го удари повторно и болката се удвои. Марк затвори очи и се опита да канализира гнева, който се трупаше и отключваше в него като верижна реакция. Колко още може да изтърпи за един ден?

— Най-добре ще е тази врата да не се затваря — каза мъжът, очевидно уверен, че е спечелил битката. — Макар че би ми било приятно да подам главата ти отвън и да гледам как рампата те изстиска като грозде, все пак бих предпочел нещата да се развият малко по-бавно.

Той стана, отиде при пулта и натисна нещо. Подът се разтресе, чу се стържене и рампата пое бавно в обратна посока. В помещението взе отново да просветлява. Площадката за кацане вероятно се бе завъртяла докрай и сега потъваше в земята. След няколко минути тук щеше да нахлуе цяла орда от побъркани последователи на Брус и всичко щеше да приключи. Борейки се с желанието да се надигне, Марк чакаше, оставил на гнева в него да продължи да расте.

Пилотът се върна, наведе се, улови го за краката и ги повдигна.

— Хайде, момче. Да те нагласим в по-подходяща поза. — Той завъртя тялото на Марк и пристъпи към вътрешността на берга. — Ей сега ще се погрижа да ти е удобно и уютно, преди да...

Марк внезапно се раздвижи, нададе вик и скочи на крака, изтръгвайки се от хватката на своя противник. Мъжът се олюля и трябваше да се подпре с гръб на стената до спускащата се врата. Марк се засили рязко и го блъсна с рамо в гърдите. Пилотът се преви, но успя да се улови с две ръце за Марк и двамата се тръшнаха на пода. Затъркаляха се, като се налагаха яростно с юмруци. Марк се опита да срита противника си с коляно в слабините, но мъжът блокира удара, след това го халоса в челюстта. Главата на младежа отскочи назад и пилотът използва този момент да се хвърли отново върху него. Но Марк не преставаше да се движи, той използва инерцията на другия, завъртя се и го отхвърли встрани. След това се изправи, изтича при пулта и забеляза с ужас, че платформата се е спуснала с цял метър. Още малко и току-виж другарите на пилота нахлули вътре.

Бързо натисна бутона за затваряне и платформата за пореден път смени посоката си. Тъкмо се канеше да се обърне, когато пилотът се нахвърли отзад и двамата тупнаха върху металната рампа. Плъзнаха по нея и спряха почти в края ѝ. Марк се извъртя, сграбчи мъжа с две ръце за дрехите и се опита да го изхвърли през стесняващия се отвор, но пилотът се запъна с крака.

Двамата продължиха да се борят и удрят. Марк бе уморен, гладен и отпаднал, ала не се предаваше, подклаждан от резките изблици на адреналин. Представяше си, че Трина е там някъде, в плен при хората с племенния огън, вероятно още по-побъркани след избухването на горския пожар. Трябваше да живее. Трябваше да я намери. Не можеше да допусне този човек да му се изпречи на пътя. Топката от кипящ гняв — разпаленият реактор от топлина, огън и болка, нарастваше бързо в гърдите му и най-сетне избухна.

Той се хвърли напред със сила, каквато не подозираше, че притежава, и отхвърли пилота встрани. Скочи върху него и го притисна с цялата си тежест към платформата. Стискаше толкова силно, че усети кръв под пръстите си. Пред очите му танцуваха светли петна, тялото му трепереше, кръвта кипеше в жилите му.

Знаеше, че платформата почти се е затворила. Малко преди това бе зърнал разкривените от ярост лица на хора, струпани пред берга и готови да нахлуят вътре. Марк бе изгубил всякакъв контрол. Погледна надолу и откри с изненада, че е придърпал тялото на пилота към ръба на платформата и сега главата и раменете му висят отвън. Мъжът се опита да се освободи от хватката, но силите му изневериха. Марк замахна и го удари. Пилотът извика и направи опит да се завърти.

Марк продължаваше да притиска пилота, чието тяло бе наполовина изтикано отвън. Мислите му бяха изцяло съсредоточени да не изпусне жертвата си, да я накара да си плати за всичко. Гневът замъгляваше ума му. Не можеше да спре.

Сякаш бе изгубил здрав разсъдък.

Рампата на кораба се опря в гърдите на пилота. Притисна го и продължи да бръмчи. Чува се ужасяващи писъци. Като че едва сега Марк осъзна какво е направил. Беше измъчвал друго човешко същество. Звукът от трошация се грьден кош го накара да изпита ужас от самия себе си.

Той се опита да избута тялото на пилота, но то се бе заклецило от платформата. Писъците продължаваха да отекват в пространството извън берга. Марк се обърна, излегна се по гръб, после изрита с всичка сила тялото. Успя да го изтика с няколко сантиметра. Извика и продължи да рита и блъска, за да сложи по-скоро край на мъченията на другия. С един последен ритник съумя да го изблъска навън. Мъжът най-сетне се промуши през отвора и рампата се затвори.

Дълбока и зловеща тишина изпълни товарния хангар, заедно с нея настъпи почти непрогледна тъмнина. Тишината бе прекъсната след секунди от бръмчене, докато бергът се плъзгаше по релсите, връщайки се в централната шахта.

Когато очите на Марк привикнаха с мрака, той се изправи и се подпря на стената. Усещаше нещо в себе си, което не му харесваше.

Приседна, обгърна колене с ръце и отпусна глава върху тях. Не можеше да разбере какво се бе случило преди малко с него. Тези танцуващи светлини, огнената топка от гняв, адреналинът, пулсиращ като бутала на двигател. Силата, която го бе погълнала и контролирала всяко негово действие, насочено към убийството на пилота. Дори изпита зловна радост, че мъжът е затиснат от вдигащата се рампа. А след това дойде на себе си и успя да го изтика навън.

Сякаш бе започнал да се побърква...

Той вдигна глава и едва сега осъзна истината. За един кратък миг бе изгубил разсъдък. Напълно. И фактът, че сега се чувстваше съвсем нормален, не означаваше, че не се е случило. Той бавно се изправи покрай стената и скръсти ръце. Потрепери и потърка длани.

Вирусът. Болестта. Онова нещо, което атакуваше мозъка по начина, по който го бе описал човекът на име Антон. Всичко това му напомни за нещо друго, което бе чул в залата.

Марк също беше заразен. Всичко в него крещеше, че е така. Нищо чудно, че главата го болеше.

Беше заразен с изблика.

Завладя го изненадващо спокойствие.

Нима не бе го очаквал? Беше се примирил с мисълта, че шансовете им да се разминат с вируса са равни на нула. Трина сигурно също е болна. И Лана, и Алек. Но защо Диди бе неподатлива на заразата — нали я бяха простреляли още преди два месеца? Какво бе казал Брус? Всеки, който рискува да разпространява вируса, преди това трябва да е подготвил нещо, с което да се опази от него. Трябва да има някакво лечение, антидот. Иначе просто нямаше смисъл.

Може би, само може би, имаше искрица надежда. Може би.

Колко пъти през последната година се бе изправял срещу смъртта? Вече бе привикнал с постоянната ѝ близост. Единственото, за което трябваше да мисли сега, бе непосредственият проблем — Трина. Трябваше да я намери. Ако не за друго, то за да умрат заедно.

Той се стресна, когато бергът неочаквано застина неподвижно. Чуха се нови потраквания и стържене на механизми. Площадката за кацане най-сетне се бе изправила към небето. Бергът се пробуди — светлините трепнаха, изрева моторът.

С неочакван прилив на енергия Марк прекоси товарния хангар. Ако Алек е решил да вдигне това нещо в небето, той трябваше да присъства.

В пилотската кабина Алек изглеждаше като у дома си. Движенията му бяха уверени и бързи — натискаше копчета, местеше ръчки, нагласяваше плъзгачи.

— Къде, по дяволите, се забави толкова? — извика му той, без дори да го поглежда.

— Имах известни проблеми. — Последното нещо, за което би искал да говори, бе случката в хангара. — Наистина ли ще можеш да летиш с тази машина?

— Ами да. Енергоклетките ѝ са пълни наполовина, всички системи работят. — Той кимна към прозореца отпред, където бавно

изплуваше линията на гората. — Най-добре да побързаме, преди ония смахнатите да се появят и да повредят нещо.

Марк надзърна през прозореца. Част от хората на Брус се бяха струпали по ръба на площадката. Махаха с ръце, сочеха насам и нататък и изглежда, не знаеха какво да направят. Но двама от тях се бяха приближили до кораба и се занимаваха с нещо, което Марк не можеше да види добре.

— Какво става с люка? — попита той, споходен от внезапно хрумване. — Ти отвън ли успя да го отвориш?

— Първото, което направих, щом влязох, бе да изключа тази функция. Не бери грижа. — Алек все още шареше с ръце по пулта. — До минутка ще изстреляме това бебче. Ако питаш мен, не е зле да завържеш мършавия си задник в някое кресло.

— Хубаво. — Но Марк първо искаше пак да погледне навън. Затова заобиколи Алек, отиде при далечните прозорци и отново надникна долу. Тази страна гледаше към каньона и сивата каменна стена мигновено привлече вниманието му. Той плъзна поглед по нея и мярна нещо да проблясва. Главата на тежък чук разцепи въздуха и се удари в стъклото. Чу се глух тропот, а по стъклото мигом се появиха ситни разклоняващи се паяжини. Някой се бе покатерил от тази страна на машината.

Марк подскочи, а Алек извика от изненада.

— Побързай, вдигни ни във въздуха! — викна Марк.

— Какво си мислиш, че правя? — тросна се Алек, наведен над централния пулт и вдигнал пръст над едно зелено копче.

Марк погледна към прозореца и в този момент чукът се стовари за втори път върху стъклото. Чу се хрущене и в кабината се разлетяха парчета, отскочиха от табло и се посипаха на пода. След това в рамката на прозореца се появи лице на мъж, който се опитваше да се промуши вътре.

— Отърви ни от този тип! — кресна Алек. В същото време натисна зеленото копче и бергът подскочи нагоре, а въздухът се изпълни с рева на двигателите.

Марк се олюля, но запази равновесие, наведе се да вдигне чука. Ала още не беше се изправил, когато някой го сграбчи за косата и го дръпна рязко. От устата на Марк се изтръгна нечовешки вик на болка, той изпусна чука и впи пръсти в ръката, която го стискаше. Но мъжът

не пускаше, обви с другата си ръка шията му и го дръпна назад. Главата на Марк се блъсна в рамката на разбития прозорец и се озова отвън, където полъхваше горещ вятър. Сетне половината от тялото му също се подаде навън и той се улови с треперещи пръсти за рамката, за да не падне долу. Виждаше само върховете на дърветата и синьото небе отвъд. Марк осъзна ужасено, че мъжът буквално виси на него, все още вкопчен в косата и шията му.

Бергът набираше височина и Марк мярна ококореното лице на Алек, който едва сега го видя през прозореца. После изчезна от погледа му и Марк усети, че го дърпа за краката. Това само усили болката в шията и главата. От гърлото му се изтръгна мъчителен, пресековик вик. Мъжът висеше под него. Сякаш тялото му бе подложено на онова средновековно мъчение с разпъване и костите му всеки миг щяха да се изхлузят от ставите. Зачуди се дали е възможно главата му да изхвъркне като тапа от бутилка. Изведнъж осъзна, че сега, след като Алек го държеше, можеше да пусне рамката и да се опита да се освободи от хватката на своя противник. Светът бе преобърнат наопаки, долината под него бе като зеленикаво небе.

Марк се плъзна още няколко сантиметра навън и ужасът му се усили, но му даде нови сили. Нещо тъмно се мярна пред погледа му. Черен предмет, закрепен на кафява пръчка. Алек бе хвърлил чука по главата на нападателя.

Ръката на мъжа се изплъзна от шията на Марк и той полетя към земята. Младежът си пое дъх на пресекулки.

Алек бавно изтегли тялото му вътре. Все още задъхан и полузадушен, Марк опипа с пръсти изранената си кожа.

Старият войник го разглеждаше втренчено. След това явно реши, че Марк ще живее, защото се върна при пулта и издигна берга в небето.

Стомахът на Марк не се справяше толкова добре при резките движения на берга. Алек го издигна право нагоре, докато се извисят над стените на каньона, след това го накара да се стрелне напред. Марк усети, че вътрешностите му се преобръщат, догади му се, не може да се сдържи и повърна. Нищо, освен жлъчка и киселини. Гърлото му гореше, сякаш бе погълнал корозивни химикали.

Той остана да седи приведен на пода, докато събра достатъчно сили да се върне в кабината.

— Храна — произнесе пресипнало. — Моля те, кажи ми, че има поне малко храна.

— А вода? — отвърна с въпрос Алек. — Не искаш ли вода?

Марк кимна, макар старият му другар да не можеше да го види.

— Нека първо приземя това нещо някъде. Досега се реехме, но не бива да изхабяваме цялата енергия. Ще ни е нужна. Сигурен съм, че ще намерим с какво да позадоволим глада си. А после ще потърсим нашите смахнати приятели.

— Моля те — прошепна Марк. Беше затворил очи, но не защото бе уморен. Знаеше, че всеки миг ще припадне от глад. Имаше чувството, че не е ял най-малко от седмица. И жаждата. Устата му сякаш бе пълна с пясък.

— Зная, че не ти е лесно — рече съчувствено Алек. — Дай ми само минутка-две.

Марк се отпусна на пода и затвори очи.

Добре поне, че не изгуби съвсем съзнание.

Въпреки това имаше чувството, че е отделен от света с непроницаема стена — все едно е седнал на задния ред в кинозалон, завит е с няколко одеяла и гледа как животът на екрана продължава да върви. Чуваше звуците приглушено, стомахът му се свиваше болезнено от глад.

Най-сетне бергът забави полет, заклати се и после настъпи тишина. За няколко секунди Марк почти бе сигурен, че ей сега ще

заспи. И заедно със съня ще дойдат спомените. Опита се да пребори налягащата го дрямка, не знаеше дали ще има сили да понесе още едно мъчение. После чу стъпки. Алек се наведе и му заговори:

— Готово, хлапе. Полуфабрикат, но е сравнително вкусно и достатъчно хранително. Ще ти върне жизнеността. Приземих се на едно пусто място между бункера и Ашевил. Изглежда, невменяемите ни приятели са напуснали района и са се отправили на юг.

Марк отвори с мъка очи, клепачите му бяха толкова натезжали, че почти се наложи да ги повдига с пръсти. В началото погледът му бе замъглен, но бързо дойде на фокус. Алек му подаваше сребрист пакет с някакви блокчета вътре. Марк се пресегна и лакомо напъха няколко в устата си. Солено месо. Най-трудно бе, когато дойде време да го преглътне.

— Как... — понечи да попита, но се задави, закашля се в лицето на Алек и едва успя да погълне сдъвканата хапка.

Алек изтри късчетата от лицето си.

— Много мило от твоя страна.

— Вода — изграка Марк.

— Да, зная. Ето. — Подаде му шише с клатушкаща се вътре течност.

Марк седна и изстена от болката, която проряза тялото му.

— Внимавай — предупреди го Алек. — Не пий твърде бързо. Ще ти прилее.

— Аха — изломоти Марк, отвори шишето и го надигна. Прекрасна, освежаваща вода нахлу в устата му и се изля надолу в гърлото. Той успя да овладее поредния пристъп на кашлица, преглътна, пое си въздух и пи още.

— Достатъчно. — Алек дръпна шишето. — А сега опитай от деликатесите, които ти донесох.

Марк го послуша и този път храната му се стори по-вкусна. След като пи, беше по-лесно да преглъща, макар че гърлото все така го болеше. Налагаше се да използва мускулите на шията си, за да прокарва храната надолу. Но поне главата не го болеше вече и не му се гадеше.

Почти бе готов да легне и да се наспи.

— Май част от светлините в главата ти са се запалили — посочи доволно Алек. Той се облегна на стената и също се зае да се храни. —

Тоя бълвоч не е толкова лош, а?

— Не бива да говориш с пълна уста — скастри го Марк с вяла усмивка. — Не е възпитано.

— Зная. — Алек натика още месо в устата си, сякаш за да демонстрира на Марк, че забележките му нямат значение. — Що за човек би получавал подобни съвети? Сигурно някой, който си няма дори майка.

Марк се разсмя. Разсмя се от сърце и го заболяха гърдите и гърлото. Закашля се, а когато се успокои, попита:

— Къде ще ни караш сега?

— Бункерът на берга е западно от Ашевил. Аз се насочих на изток, покрай планинския склон. Забелязах някакво раздвижване три-четири мили по-нататък и предположих, че това са нашите приятели от лагерния огън, които са избягали след пожара. Сега, изглежда, са се успокоили. — Той млъкна и глътна поредния залък. — Мястото, където се спуснах, някога е било нещо като вилна зона на Ашевил. Има доста хубави къщички наоколо, само че вече са разрушени и изоставени.

— Какво ще правим с...

Алек вдигна ръка, преди Марк да довърши въпроса си.

— Веднага щом се нахраним и поспим, ще идем да потърсим нашите приятели. — Марк не искаше да губят още време, ала си даваше сметка, че Алек е прав. Имаха нужда от почивка.

— Някакви следи от... каквото и да било?

— Мисля, че познах няколко от хората долу, докато летяхме на юг. Почти съм сигурен, че са от селото на Диди. Ще трябва да проверим дали нашите момичета са с тях, както твърдеше онзи тип Брус.

Марк затвори очи, все още неуверен дали може да даде воля на надеждата си.

Известно време двамата се хранеха мълчаливо. Марк бе любопитен да види какво има отвън, но бе твърде уморен, за да стане и да надникне от прозореца. А и бе виждал достатъчно запуснати и изгорели къщи.

— Сигурен ли си, че не е опасно да се приземим тук? В случай че си забравил, един побъркан тип разби стъклото с чук.

— Още никой не се е мяркал наоколо. Но трябва да сме нащрек. Когато излезем да търсим Лана и Трина, можем само да се надяваме, че който и да дойде, няма да забележи втория вход.

Мисълта за човека с чука накара сърцето на Марк да се свие. Припомни си и пилота, когото бе изтикал от платформата.

Алек долови, че нещо го измъчва.

— Зная, че не си сръбвал чай с бисквитки, когато те оставих в хангара. Готов ли си да ми разкажеш какво се случи там?

Марк трепна, засрамен от спомена, и погледна нервно приятеля си.

— За няколко минути сякаш бях изгубил напълно контрол над себе си. Държах се странно. Почти садистично.

— Синко, това не значи нищо. Виждам съм доста хора да се държат така на бойното поле, а тогава нямаше и помен от вируса. Това не значи, че си заразен. Хората вършат доста налудничави неща, за да оцелеят. Обзалагам се, че си се нагледал на подобни случки през изминалата година.

Марк не се почувства по-добре от думите му.

— Това беше... различно. Не знаеш какви чувства ме изпълваха, докато гледах как платформата мачка онзи нещастник.

— Брей. — Алек го изглежда втренчено, но Марк нямаше представа какво си мисли. — След няколко часа се стъмва. Не е хубаво да се обикаля нощем из гората. Предлагам ти да поспим.

Марк кимна. Чудеше се дали не е трябвало да си държи устата затворена. Той се прозя, нагласи се удобно и се сви, надявайки се, че ще има поне малко време да обмисли нещата.

Но на пълен стомах и след седмица премеждия му трябваха броени секунди, за да изгуби съзнание.

Естествено, малко след това дойде сънят.

Марк е в заседателната зала на небостъргача „Линкълн“, свит на топка под огромната маса, около която вероятно важни мъже и жени са говорели за още по-важни неща. Стомахът му се е стегнал болезнено от вече едноседмичната диета с пакетирана храна и газирани напитки, с които се снабдяват от разбитите машини. За професионални войници като Алек и Лана е нормално да разбиват разни неща, нали? Както предмети, така и хора.

„Линкълн“ е ужасно място. Тук е по-горещо, отколкото в пъкъла. Въздухът е пропит с миризмата на разлагащи се трупове, покосени от неистовата жега и радиацията отвън. Те са навсякъде. Марк и новите му приятели са почистили целия петнайсети етаж, но смрадта продължава да изпълва помещенията. Това е нещо, с което не можеш да привикнеш. И разбира се, няма какво да правят. Скуката се е впила като раково образувание в тази сграда, готова да прояде здравия разсъдък. Към нея се добавя и заплахата от радиация отвън, макар че според Алек тя намалявала. Въпреки това се стараят да стоят далече от прозорците. Има едно нещо, което кара Марк да смята, че нещата не са толкова зле, колкото биха могли да бъдат. Двамата с Трина са се сблизжили. Много.

Той се хили като идиот и се радва, че никой не го вижда. Вратата се отваря и се чуват стъпки. Изтропва метална кутия на пода, последвана от ругатня.

— Ей — прошепва някой. Марк смята, че е Бакстър. — Събудили се вече?

— Аха — изсумтява сънено Марк. — Не те бива особено да стъпваш тихо.

— Извинявай. Пратиха ме да те намеря — има кораб, който плава по Бродуей и се е насочил право към нас. Ела да видиш.

Марк никога не е чувал нещо подобно — кораб да плава по една от най-прочутите световни улици, където би трябвало да се разминават коли. Но Манхатън се е превърнал в град с канали и реки и

неумолимото слънце хвърля ярки отблясъци по водата. Все едно че имат небе отгоре и отдолу.

— Сериозно ли говориш? — пита Марк, осъзнал, че мълчи от известно време, стъписан от новината. Опитва се да не дава израз на надеждата, че може би някой идва да ги спаси.

Бакстър изпуктява.

— Не, измислих го. Хайде.

— Предполагам, че радиацията съвсем е намаляла, щом разни побъркани типове се возят с кораби по улиците. — Марк разтрива очи и се измъква изпод масата. Изправя се, протяга се и се прозява, дразнейки Бакстър с мудното си поведение. Но после любопитството най-сетне го завладява. Дватама излизат в коридора, където нова вълна от горещина и смрад на разложено връща Марк към действителността. След седмици в тази сграда все още му прилошава всеки път, когато го лъхне тази миризма.

— Къде са другите? — пита той, предполагайки, че Алек и Лана вече гледат шоуто.

— Долу на петия. Мирише хиляди пъти по-зле, но водата се е покачила до там. Вонята е като от разложена риба и човешко. Надявам се, не си ял скоро.

Марк повдига рамене, не иска да мисли за храна. Втръснало му е от шоколадчета и картофен чипс — нещо, което преди не би сметнал за възможно. Дватама стигат централното стълбище и започват да се спускат надолу. Тихо е, ако се изключи трополенето и влаченето на крака, и Марк открива, че вълнението от новината надвива неприятните усещания, породени от смрадта. По стълбите има кървави петна. По перилата са залепени парченца от кожа и човешки косми. Не може да си представи паниката, царяла тук, когато слънцето е нанесло първите си изпепеляващи удари, както и последвалия ужас. За щастие — поне за тяхно — нямаше живи по времето, когато пристигнаха. Дватама стигат площадката на петия етаж, където Трина ги чака при вратата за стълбището.

— Побързайте! — подканя ги тя и им махва да я последват. Обръща се и се затичва, като говори през рамо, докато маневрира по дългия коридор към най-външната стена от прозорци. — Това е голяма яхта — вероятно е била доста луксозна и красива преди изригванията.

А сега изглежда сякаш е на сто години. Не мога да повярвам, че се държи над водата, камо ли да плава.

— А видяхте ли хора на нея? — пита Марк.

— Не. Сигурно са вътре. В кабината, на мостика, или както там се казва.

Изглежда, тя знае за корабите толкова, колкото и Марк.

Свиват зад ъгъла и виждат Алек и Лана пред разбитите прозорци, морската вода се плиска само на метър под тях. Жабока, Дарнел и Мъглата седят на пода и гледат навън. Марк чува яхтата, преди да я види, двигателят ѝ кашля като машина, която е преживяла и по-добри дни. После иззад близката по-ниска сграда се показва разнебитен корпус с потънала във водата кърма. Прозорците на яхтата са напукани или строшени и приличат на незрящи очи, извърнати към тях.

— Знаят ли, че сме тук? — пита Марк. Започва да си мисли, че тези хора наистина идват да ги спасят. Носят им вода, храна и какво ли още не. — Извикахте ли им?

— Не — отвръща Алек. — Но те проверяват всяка сграда. Предполагам, че събират каквото намерят вътре. Досега трябва да са ни видели.

— Надявам се, че са с приятелски намерения — прошепва Трина, сякаш се бои да не я чуят непознатите в кораба.

— Ще литна до луната и обратно, ако тия типове са добронамерени — изсумтява мрачно Алек. — Бъдете нащрек, момчета и момичета. И чакайте моята команда.

Яхтата вече е съвсем близо, ревят ѝ изпълва помещението, заедно с него идва и миризмата на пушек и масло. Марк различава тъмните сенки на двама души зад предното стъкло, вероятно са мъже. Във всеки случай и двамата са с къси коси.

Двигателят на яхтата угасва и кърмата ѝ се завърта, за да се удари с борда в сградата. Алек и Лана отстъпват назад и Марк забелязва, че Дарнел, Жабока и Мъглата вече са се отдръпнали към вътрешната стена. Трина, Бакстър и Марк стоят близо един до друг и лицата им са напрегнати.

На мостика се появява човек. Мъж, стиснал в ръцете си огромна пушка, чието дуло вече сочи към зрителите от „Линкълн“. Виждат грозноват тип със сплъстена, залепнала за челото коса, рошава брада,

която прилича на гъбен израстък над шията, и черни очила. Кожата му е мръсна и изгоряла от слънцето, облечен е с дрипи. Зад него застава втори човек и Марк установява с изненада, че това е жена с гола глава. Тя се заема да привърже яхтата за стената, а мъжът доближава строшения прозорец, където стоят Алек и Лана.

— Искам да ви видя ръцете — нарежда мъжът, като върти бавно пушката и насочва дулото към всеки от хората вътре. — По две на човек, да ги видя горе. Хайде!

Всички изпълняват командата, без Алек. Марк се надява, че старият войник няма да направи нещо, заради което да ги застрелят.

— Сигурно си мислите, че блъфирам, а? — пита непознатият с дрезгав глас. — Направете го, или ще умрете.

Алек бавно вдига ръце към тавана.

Мъжът с пушката не изглежда доволен. Диша по-тежко, отколкото би трябвало, и разглежда Алек иззад тъмните си очила. След това завърта оръжието към Бакстър и пуска три кратки откоса. Изстрелите разтърсват въздуха, Марк се олюлява и се блъска в стената отзад. Куршумите разкъсват гърдите на Бакстър и пръскат наоколо червеникава мъгла, докато тялото му се свлича. Момчето дори не успява да извика, толкова бързо го спохожда смъртта. Гърдите му са месиво от кръв и разкъсана кожа.

Мъжът си поема дълбоко въздух.

— Е, сега очаквам всички да изпълнявате каквото ви кажа.

Марк се присви насън и почти се събуди. Винаги бе харесвал Бакстър, хлапето бе умно и внимателно към всички. Да види как му се случва нещо подобно...

Марк никога нямаше да го забрави. От всички спомени, които изпълваха сънищата му, този бе най-честият. Искаше му се да отвори очи и да остави всичко зад себе си, вместо да го преживява отново — както тази случка, така и безумните събития, които я последваха.

Но тялото му се нуждаеше от почивка и не му позволяваше. Сънят го обори, прие го в прегръдките си без никакво намерение да успокои тревожния му ум.

Това е един от онези моменти, за които на ума е нужно време, преди да разбере какво се случва пред очите ти — шокът временно блокира пътищата. Марк лежи на пода, присвит назад и опрял глава на стената. Трина, която е скръстила ръце на гърдите, внезапно надава вик — звук като от милион разтревожени врани, които нахлуват в тунел. Жабока и Мъглата се прегръщат изплашено, с ужасени лица. Лана и Алек не помръдват, вдигнали ръце. Но Марк вижда напрежението в мускулите им.

— Млъквай! — крясва мъжът и от устата му се разлетява слюнка. Трина замълчава, викът ѝ сякаш е отсечен с нож. — Ако чуя още един подобен звук, ще ви застрелям всички. Разбрахте ли ме?

Трина трепери, притиснала устата си с ръце. Тя успява да кимне, но не може да откъсне очи от окървавената гръд на лежащия безжизнено Бакстър. Марк не смее да погледне към момчето. Втренчил се е в убицеца му и омразата замъглява погледа му.

— Готово, шефе — докладва жената. Тя се изправя и изтрива ръце в омазнените панталони. Завързала е яхтата за нещо отвън — Марк вижда края на въжетото. Изглежда, убийството, извършено от нейния спътник, не ѝ е направило никакво впечатление. А може би е привикнала. — Сега какво?

— Вземи си оръжието, идиотко — отвърща мъжът, като я стрелва с крайчеца на окото. Няма никакво съмнение как се отнася с жената. — Трябва ли да ти казвам и как се ходи до тоалетната?

Марк не е изненадан, че жената само кима и се извинява. Тя изчезва в трюма и се появява с подобна пушка, която стиска с две ръце. Заема позиция до мъжа и насочва оръжието към Марк и приятелите му.

— Та ето сега какво ще правим — подема мъжът. — Ако искате да живеете, ще трябва да ми се подчинявате. Много е просто. Ние сме тук за гориво и храна. Предполагам, че имате и двете, ако съдя по факта, че не ми приличате на ходещи скелети. И във всяка сграда има генератори. Донесете ни каквото ни е нужно и ще си тръгнем. Останалото ще задържите за себе си. Вижте колко сме добри. Искаме само да делим.

— Какво великодушие — обажда се с нисък глас Алек.

Марк скача на крака, когато непознатият вдига пушката и я насочва право в лицето на стария воин.

— Не! Спрете!

Мъжът я обръща към него, Марк вдига ръце и отстъпва към стената.

— Моля ви! Спрете! Ще ви дадем каквото искате!

— Точно така, момче. А сега се размърдайте. Всички. Време е да отидете на лов за съкровища. — Той разклаща оръжието с подканящ жест.

— И внимавайте да не настъпвате мъртвото си приятелче — добавя жената.

— Млъквай! — крясва ѝ мъжът. — Ама ти затъпяваш с всеки изминал ден.

— Съжалявам, шефе.

Тя навежда глава, истинско олицетворение на покаянието. Сърцето на Марк бие с хиляда удара в минута, ала колкото и да е странно той изпитва съжаление към жената.

Мъжът плъзва поглед по тях.

— Хайде, действайте. Нямам намерение да прекарам тук целия ден.

Марк е почти сигурен, че Алек ще направи нещо необмислено, но вместо това той покорно се обръща и се насочва към стълбището.

Докато подминава Марк, той му намига. Марк не знае дали да се чувства окуражен, или разтревожен.

Прекосяват коридора, оставяйки зад тях окървавеното тяло на Бакстър, затворници в сграда, която през последните седмици се бе превърнала в техен замък. Стигат стълбището и започват да се изкачват. Шефа — Марк нарича така непознатия с пушката, припомнил си как се обръща към него жената — ги побутва отзад с дуло, за да не забравят, че е въоръжен.

— И не забравяй какво направих на вашето приятелче — прошепва му Шефа, когато идва ред на Марк да бъде сръчкан, Марк продължава да се катери.

Следващите два часа обикалят из небостъргача, събират храна и гориво. Тялото на Марк е плувнало в пот, мускулите го болят от мъкненето на тежки туби с гориво за генераторите, които намират в склада с неприкосновен запас на тринайсетия етаж. Те разбиват още няколко машини за храна и вземат половината от разхвърляните по рафтовете и бюрата из помещенията пакети.

Вътре в каютата на яхтата е горещо като в пещ и миризмата е нетърпима. Докато Марк пренася там тубите, той се чуди дали Шефа и жена му са опитали поне веднъж да се натопят в топлата вода, из която плават. Те буквално живеят в баня — колкото и да е мръсна, — но отказват да се къпят. При всяко слизане до долу неприязънта му към двойката расте. Освен това е озадачен от мълчанието на Алек, който изпълнява каквото му се нарежда без какъвто и да било намек за съпротива.

Най-сетне трюмът на яхтата е натъпкан докрай, а те са се върнали на дванайсетия етаж. Шефа им е разрешил великодушно да задържат всичко, каквото има над него.

Мъжът все още е насочил оръжието към тях и стои до прозореца. Оранжевите отблясъци на залязващото слънце оцветяват стъклото зад него. Жената стои наблизо с познатото празно изражение. Трина тъкмо изважда още няколко пакета с чипс от разбитата машина. Жабока, Мъглата, Лана. Алек и Дарнел я чакат, след като вече за тях няма работа. Вероятно и те като Марк отброяват последните секунди преди нашествениците да си тръгнат. И се надяват, че никой от тях няма да умре. Алек пристъпва към Шефа, вдигнал ръце в умиротворителен жест.

— Внимавай — предупреждава го въоръженият. — Защото, след като си свършихте работата, не бих имал нищо против да се поупражнявам в стрелба. Още по-добре от упор.

— Свършихме я, вярно — почти изръмжава Алек. — Ние не сме глупаци. Искахме първо да заредим яхтата. Преди да... нали знаеш...

— Преди какво? — пита Шефа и видимо се напъва, Марк вижда, че пръстът му се свива на спусъка.

— Това.

Алек внезапно изстрелва напред ръце и избива оръжието — пушката се завърта, гръмва веднъж напосоки и изтрополява на пода. Приятелката на Шефа се обръща и хуква по коридора покрай редицата прозорци. Никога досега не е проявявала подобен ентузиазъм. Лана се втурва да я гони, макар че жената е въоръжена. Марк едва успява да види това, преди Алек да блъсне с тяло Шефа и двамата да се ударят в големия прозорец.

Всичко се случва толкова бързо. В стаята се чува зловец звук, а по стъклото пробягват разкривени линии. После цялото стъкло избухва, превръща се в дъжд от милиони парченца, докато Алек се опитва да запази равновесие и да се откъсне от тялото на Шефа. И двамата падат, прекатурват се на забавен кадър през перваза към водата, която се плиска долу. Марк вече тича към тях, хвърля се, завърта се да опре крака в стената и същевременно посяга към ръката на Алек. Сграбчва я, вкопчва се в пръстите му, стиска ги здраво, ала краката му се хлъзгат през рамката и изведнъж се озовават във въздуха. Всеки миг и той ще полети надолу заедно с Алек и Шефа.

Някой го улавя отзад, обгръща кръста му с ръце. Марк стиска Алек с всичката сила, на която е способен, ококорил очи към превърналата се в река улица. Шефа вече пада, махайки като побъркан с ръце и крака. Марк има усещането, че ръцете му ще изскочат от ставите, но Алек вече се е съвзел, той се завърта, хваща се за перваза и се повдига нагоре и навътре, като дърпа със себе си и Марк. Този, който им помага, е Жабока. Скоро вече са вътре, в безопасност. Лана дотичва от коридора.

— Измъкна се — съобщава запъхтяно тя. — Обзалагам се, че се е скрила в някой шкаф.

— Да се махаме — подканва Алек, както винаги готов за действие. Марк и останалите го следват. — Планът сработи чудесно.

Заредихме лодката и сега е изцяло на наше разположение. Напускаме града.

Стигат до стълбището и се спускат забързано надолу, като вземат по две стъпала наведнъж. Марк е плувнал в пот, изтощен и разтревожен от неизвестността. Предстои им да изоставят мястото, което са наричали свой дом след пробуждането на слънчевите изблици. Да се впуснат в непознатото. Не знае кое е по-силно — вълнението или страхът.

Слизат до петия етаж, прекосяват тичешком коридора, прехвърлят се през разбития прозорец и се качват на борда.

Алек и Лана влизат в каютата. Дарнел, Жабока, Мъглата и Трина се разполагат отгоре и се оглеждат объркано и изплашено. Марк се заема да развързва въжето, с което жената е вързала по-рано яхтата. Успява да се справи с възела, после двигателят се пробужда с рев и яхтата се отдалечава бавно от „Линкълн“. Марк се настанява на една скамейка в кърмовата част и гледа отдалечаващия се небостъргач с кехлибарени прозорци, отразяващи светлината на залязващото слънце.

Внезапно от водата се подава Шефа, той изскача като побъркан делфин, вкопчава се в парапета отзад и се опитва трескаво да се изкатери на палубата. Краката му ритат като побеснели ножици, а ръцете търсят нещо, за което да се задържат. Той улавя една кука и напъва яки мускули, издърпва се нагоре, а от тялото му се стичат ручей тъмна вода. Половината от лицето му е скрита от пурпурна подутина, другата половина е зачервена, изкривена от гняв и с кръвясало око.

— Ще ви избия — ръмжи мъжът. — Всичките до един!

Яхтата набира скорост. Марк е изпълнен с решимост — няма да позволи на тази човешка руина да им попречи да избягат. Той се вкопчава в облегалката, замахва с крак и изритва Шефа в рамото. Мъжът почти не помръдва. Марк го изритва отново. И пак. Всеки път уцелва. Шефа започва да губи сили.

— Хайде... пусни се! — крещи му Марк и стоварва поредния ритник върху рамото му.

— Ще ви... убия — съска злобно Шефа и това сякаш му връща силите.

Адреналинът удря Марк в главата, той хвърля всички сили в един последен удар и този път скача с двата крака. Изритва Шефа в носа и шията, мъжът надава болезнен писък, разтваря пръсти и изчезва

в разпенената вода зад яхтата. Тялото му се скрива под белите мехурчета. Марк се бори отчаяно за въздух. Опитва се да се успокои, присяда на пейката и надзърта през перилата. Но не вижда нищо, освен белезникавата диря и тъмната вода зад нея. След това забелязва някакво движение край счупения прозорец на небостъргача, откъдето бе паднал Шефа. Прозорецът е доста далече, но Марк различава там жената, изправена, с пушка в ръка. Той се привежда, очаквайки да го застигне смъртоносен откос. Но после вижда, че жената е насочила оръжието към себе си, опряла цев в брадичката.

Тя натиска спусъка.

А яхтата продължава напред.

Марк се пробуди облян в студена пот, сякаш докато е бил в съня, се е потопил във водата. Главата го болеше ужасно — сякаш нещо се търкаляше вътре в черепа му всеки път, когато помръдваше. За щастие, Алек бе внимателен и не упорстваше да разговарят, докато двамата се хранеха и подготвяха за предстоящия ден. За издирването на техните приятели. Седяха в пилотската кабина, светлината на утринното слънце нахлуваше през разбития прозорец. Заедно с нея подухваше топъл ветреца.

— Ти спеше като заклан — уведоми го след известно време Алек, — но аз вдигнах това бебче и огледах наоколо. Подозренията ми се потвърдиха. На няколко мили по-нататък има голям огън и там държат в плен Лана, Трина и Диди. Видях как ги подкарват като овце.

Марк усети, че на гърлото му е заседнала буца.

— Какво... искаш да кажеш?

— Изкараха няколко души от една къща и ги закараха в друга. Мярнах сивата коса на Лана, а Трина носеше малката на ръце. Приблжих се, за да се уверя. — Алек си пое бавно въздух, преди да довърши. — Поне знаем, че са живи, и къде са. Знаем и какво трябва да направим.

Марк би трябвало да изпита облекчение, но вместо това го завладя потискащата мисъл, че за да ги освободят, ще трябва отново да се бият. Двама срещу... колко?

— Хлапе, какво млъкна, да не си забравил да говориш?

Марк се бе втренчил в облегалката на пилотското кресло сякаш там имаше нарисувано нещо интересно.

— Не. Изплашен съм — призна той. Отдавна се бе отказал да се прави на храбрец пред ветерана.

— Изплашен си. Това е добре. Добрият войник винаги е изплашен. Това те прави нормален. Въпросът е как реагираш на страха — дали му надделяваш, или той те пречупва.

Марк се усмихна.

— И друг път си ми изнасял тая лекция. Мисля, че схванах урока.

— Тогава сипи малко вода в пресъхналото си гърло и да потегляме.

— Звучи добре. — Марк надигна шишето, отпи няколко глътки, после се изправи. Споменът от тежкия сън бе започнал да се разсейва. — Какъв е планът?

Алек си изтри устата. Кимна някъде към центъра на берга.

— Планът е да приберем нашите приятели. Но първо трябва да проникнем в оръжейната на кораба.

Марк не знаеше нищо за берга, но Алек явно бе повече от запознат. В централната му част, оказа се, имаше заключено складово помещение, което изискваше парола и ретиново сканиране. Тъй като не разполагаха нито с паролата, нито с подходящо око, за да постигнат успех, решиха да изпробват архаичния способ — с брадва.

За щастие, бергът беше стар и добрите му дни бяха отминали преди много години, така че им отне по три смени на всеки и около половин час блъскане върху пантите и бравата, за да разбият масивната метална врата. Ехото от събарянето й вътре отекваше близо минута до най-далечното ъгълче на кораба. Решителният последен удар бе нанесен от Алек.

— Да се надяваме, че ще намерим нещо полезно в търбуха на това чудовище — заяви той.

В склада бе тъмно и миришеше на прах. Бергът имаше все още достатъчно енергия, но повечето лампи бяха изгорели и вместо тях премигваше аварийното осветление, заради което всичко изглеждаше обляно в кръв. Алек затършува наоколо, но Марк забеляза, че повечето рафтове са празни. На пода се търкаляха само боклуци и захвърлени контейнери. Алек изруга разочаровано и Марк изпадна в потиснато настроение. Какви шансове биха имали, ако тръгнат да спасяват Трина и останалите с голи ръце?

— Там има нещо — промърмори Алек и се насочи към ъгъла. Младежът го последва и надзърна през рамото му. Предметът бе скрит в сенките, но се оказа голям пластмасов сандък с метални закопчалки.

— Безполезно — промърмори Алек, когато пръстите му се плъзнаха за трети път по закопчалките. — Дай ми брадвата.

Марк изтича в коридора, взе брадвата и се върна.

— Ти ли ще го направиш? — попита го Алек, видял, че вдига брадвата. — Сигурен ли си?

— Защо да не съм сигурен?

Алек посочи сандъка.

— Момче, имаш ли представа какво може да съдържа този сандък? Експлозивни. Високоволтови инструменти. Отрова. Кой знае.

— И какво? — попита предизвикателно Марк.

— Ами ако удариш твърде силно, може да настъпят последните мигове в живота ни. Трябва да действаме предпазливо. Внимателно, с точни удари върху пантите.

Младежът едва не се разсмя.

— И тъй като ти не си способен на подобна предпазливост, предлагам да го направя аз.

— Ами, щом настояваш. — Алек отстъпи назад и махна с ръка. — Все пак внимавай.

Марк стисна дръжката на брадвата и се зае да нанася леки и точни удари върху металните закопчалки. По лицето му се стичаше пот, на няколко пъти брадвата едва не се изплъзна от влажните му длани. След десет минути раменете го боляха както никога досега, а пръстите му бяха станали почти безчувствени. Но все пак успя да строши всички закопчалки.

Изправи се, протегна се и трепна мъчително.

— Човече, не беше толкова лесно, колкото изглеждаше.

И двамата се разсмяха и изведнъж настроението на Марк се разведри. Все още не бяха решили най-трудната задача. Но все пак го изпълни увереност, че ще се справят.

— Приятно е да поработиш здравата, а? — подхвърли Алек. — А сега да видим какво ни чака вътре. Хващай капака.

Той преброи до три и двамата повдигнаха капака едновременно — беше тежък и се наложи да го подпрат на стената. Във вътрешността на сандъка имаше нещо продълговато, което отразяваше червеникавата светлина с метални отблясъци. Сякаш беше мокро.

— Какви са тези неща? — попита Марк. На лицето на Алек се изписа почти животински възторг. — Ако съдя по вида ти, май знаеш какво сме открили.

— Ами да — прошепна напрегнато Алек. — Зная. Или поне си мисля, че зная.

— И какво е то? — настоя Марк, който едва сдържаше любопитството си.

Вместо отговор войникът се наведе и взе един от предметите в сандъка. Вдигна го — бе с размерите и формата на пушка — и го огледа. Беше изработен от сребрист метал и пластмаса, малки тръбички се виеха спираловидно около централния корпус. В единия край имаше приклад и спусък, а другият бе като продълговат мехур, от който стърчеше чучур, вероятно късо, извито дуло. Имаше и ремък да се носи на рамо.

— Какво е това? — повтори Марк и в гласа му се долови тревога. Алек само клатеше недоверчиво глава и въртеше предмета в ръцете си.

— Имаш ли представа колко струват тези чудесии? Бяха твърде скъпи, за да се появят на оръжейния пазар. Не мога да повярвам, че го държа в ръцете си.

— Какво държиш? — изгуби търпение Марк. — Какво е това?

Алек най-сетне вдигна глава и го погледна.

— Това лошо момче се нарича трансвиктор.

— Трансвиктор? — повтори Марк. — И какво прави?

Алек държеше оръжието сякаш е древна реликва.

— Кара хората да се разтварят във въздуха.

— Да се разтварят? — повтори скептично Марк. — Какво значи това?

— Без значение е, ако не работят — отвърна Алек, после огледа сандъка и извади отвътре някакъв обемист черен предмет със сребриста заключалка. След това излезе от помещението и затътрузи крака по коридора. — Идвай! — чу се гласът му отвън.

Марк хвърли последен поглед на разтворения сандък и изтича навън. Откри приятеля си в пилотската кабина, седнал в креслото и разглеждащ оръжието с възхищение. Приличаше на дете с нова играчка. Черният предмет от сандъка бе поставен на пода. Вероятно беше статив за оръжието. Или прибор за хранване.

— Добре — поде Марк. — Кажете ми какво прави това нещо.

— Само за момент. — Алек положи внимателно оръжието върху черния статив. Натисна едно копче на малкия пулт от страни. Чу се писукане, тихо бръмчене и върху оръжието блесна зелен индикатор. — Ще го заредим и сам ще видиш какво прави — обяви гордо. — Да си чувал за равнотранспорт?

Марк завъртя очи.

— Разбира се, че съм чувал. Все пак живея на Земята.

— Добре, мъдрецо. Успокой се. Нали знаеш колко е скъп? И как работи?

Младежът повдигна рамене и приседна на пода.

— Не мога да твърдя, че някога съм използвал равнотранспорт. Или че съм виждал. Но знам, че е молекулярен транспортер.

Алек се разсмя суховато.

— Очевидно не си виждал, след като нямаш милиард долара. И не работиш за правителството. Защото тези устройства струват повече пари, отколкото ще спечелиш през целия си живот. Но си прав за принципа. Те разрушават молекулярната структура и я възстановяват наново в крайната точка на пътуването. Е, това лошо момче върши същото, но само първата половина.

— Искаш да кажеш, че кара хората да се разпадат? — попита Марк. — Разпръсква ги на молекули?

— Аха. Нещо от този род. Хвърля ги във въздуха като разпиляна пепел. Остава ги да се реят из вечността и да крещят отчаяно някой да ги събере отново. Или пък може би всичко свършва за миг Няма как да разберем. Не е най-лошият начин да умреш.

Марк поклати глава. Модерни технологии. Каква полза от тях, след като слънцето бе сложило кръст на човешката цивилизация?

— Брей, това значи било — въздъхна той.

— Да се надяваме, че тая тръбица още работи.

Марк си напомни да внимава накъде се насочва дулото.

— Колко време ще се зарежда?

— Няма да е дълго. Колкото да съберем припаси за спасителната операция. — Казано от истински войник, помисли си Марк. — След това ще го изпитаме, докато зареждаме второ за теб. Може би и още едно за резерва.

Марк се загледа към статива за зареждане, но Алек го дръпна да вървят.

След половин час бяха натъпкали две раници с храна и вода, както и чисти дрехи, които намериха в жилищния отсек. Първият трансвиктор бе зареден, Алек го метна на рамо като пушка и след това спусна рампата на товарния хангар. Надникнаха предпазливо навън, огледаха района и след като не забелязаха никого, решиха, че е безопасно да изпробват новото оръжие.

Марк неволно трепна, когато чу познатото скърцане от механизмите на рампата.

— Здравно си стиснал твоето малко бебче, а? — попита той Алек. Трансвикторът лъщеше и индикаторът му светеше в оранжево, показвайки, че е напълно зареден.

Алек го изгледа навъсено.

— Може да ти изглежда крехко, но не се заблуждавай. Дори да го хвърлим от последния етаж на „Линкълн“ няма да се счупи.

— Защото ще цопне във водата.

Алек се завъртя и внезапно насочи дулото на трансвиктора към Марк. Момчето трепна изплашено.

— Не е никак смешно.

— Особено ако дръпна спусъка.

Рампата най-сетне се спусна до земята. Настъпи тишина, нарушавана от далечното чуруликане на птички. Обгърна ги горещ, влажен въздух, който затрудняваше дишането. Марк се закашля, когато се опита да си поеме дълбоко дъх.

— Хайде — подкани го Алек и скочи от платформата. — Да намерим някоя катерица. — Той закрачи бавно, вдигнал оръжието пред себе си. — Или по-добре някой от онези побъркани типове. Жалко, че тия машинки трябва да се зареждат, инак бързо бихме решили проблема с вируса. Щяхме да прочистим околностите за нула време.

Марк се присъедини към него и се озърна.

— Очите ми се насълзяват, като те слушам колко много цениш човешкия живот — промърмори той.

— В дългосрочен план — подчерта Алек. — Понякога човек трябва да мисли напред. Но това са само думи, синко. Само думи.

Марк все още не можеше да се отърве от опасенията си — беше привикнал да живее в гора, в планини, а тук се намираха в изоставен, призрачен квартал. Тишината изопваше нервите му.

— Какво пък, да го изпробваме — предложи.

Алек се насочи към една порутена тухлена стена. Изглеждаше сякаш някой я е ударил с кола при отчаян опит за бягство.

— И така — обяви той. — Искях да изпробвам пушката на нещо живо, тъй като действа най-добре върху органична материя. Но ти си прав — трябва да побързаме. Ще опитам с тази купчина тухли...

Вратата на близката къща се хлопна и отвътре излетя мъж, втурна се към тях, крещейки с цяло гърло. Говореше нечленоразделно, очите му гледаха налудничаво, косата му бе разчорлена и сплъстена, а лицето покрито с рани, сякаш някой го бе драл с нокти. И бе съвсем гол.

Марк се олюля и отстъпи, изплашен от вида и поведението на непознатия.

Но Алек вече бе завъртял оръжието и се бе прицелил в мъжа.

— Спри! — извика му ветеранът. — Спри или... — Той се отказа, тъй като мъжът очевидно не го чуваше. Продължаваше да крещи и тичаше право към Алек.

Чу се остро бръмчене, което сякаш идваше едновременно от всички страни, последвано от нарастващо свистене като от работещ реактивен двигател. Марк забеляза, че оранжевият индикатор върху

оръжието сияе ярко и се вижда дори на слънчева светлина. После Алек внезапно отскочи назад, когато от дулото блесна сноп ослепително бяла светлина, която се заби в гърдите на крещящия мъж.

Виковете му секнаха мигновено, сякаш го затвориша в гробница. Тялото му посивя от главата до петите, отделните подробности изчезнаха, като че бе само фигура, изрязана от сивкав материал, по която трепкаха мълнии и светлинки. След това избухна в мъгла и се изпари, изчезвайки от погледа. Просто така, без никаква следа.

Войникът извъртя бавно поглед към Марк.

— Изглежда, работи.

Марк беше стъписан. Ала не кратката сцена, в която трансвикторът бе превърнал човек в облак дим, разпръснат от вятъра, владееше съзнанието му. Един напълно обезумял човек бе изскочил от къща и се бе нахвърлил върху тях. Какво си е мислел? Дали всъщност ги е нападал, или е търсел помощ? И другите ли ще са като него? Толкова... смахнати?

Тази мисъл не му даваше покой, мисълта какво върши болестта с хората. Очевидно нещата ставаха все по-зле. Човекът несъмнено бе побъркан. Но Марк също бе почувствал нещо да се прокрадва в душата му — макар и само далечна следа. Сякаш в съзнанието му се спотайваше чудовище и заплашваше да излезе на свобода и да го превърне в човека, когото Алек бе анихилирал с трансвиктора.

— Ей, добре ли си?

Марк разтърси глава и дойде на себе си.

— Не, не съм. Видя ли той тип?

— Аха. Видях го! Защо според теб го пратих в небитието? — Алек праметна оръжието през рамо и се огледа за други обитатели. Засега не се виждаше никой.

А Марк си мислеше за това, което може бе преживява Трина. Пленница на същите лунатици като този, а може би дори по-лоши от него. Докато те двамата с Алек спяха, хранеха се и си събираха багажа. Изведнъж се изпълни с омраза към самия себе си.

— Трябва да я спася — промълви той.

— Какво каза? — попита Алек.

Младежът вдигна глава и го стрелна с гневен поглед.

— Време е да тръгваме. Още сега.

Следващият час обаче отново бе посветен на подготовка. Вдигнаха рампата на хангара и Алек остана на пост, в случай че някой се опита да проникне вътре, докато платформата изминава с мъчителна скорост обратния си път. След това провериха още веднъж съдържанието на раниците, а Алек отдели десетина минути да обучи

Марк как да действа с трансвиктора. Не се оказа кой знае колко трудно. Едва тогава старият воин вдигна берга и се понесе над местността. Летяха ниско, Марк се бе надвесил от прозореца и оглеждаше района с трескав поглед. Когато приближиха руините, където Алек бе зърнал Трина и другите, започнаха да се натъкват на повече следи от живот. Хора тичаха между къщите на малки групи, тук-там в дворовете бяха запалени огньове, от комините на някои къщи се виеше дим, на оградите бяха окачени трупове на одрани животни. Видя дори няколко човешки трупа, проснати в различни пози.

— Вече сме в покрайнините на Ашевил — обяви Алек. Намираха се в началото на широка долина, заобиколена от невисоки хълмове, по чиито склонове чернееха дънери на наскоро изгоряла гора. По хълмовете се виждаха останки от големи богаташки къщи. Някои бяха изгорели до основи, от тях бяха останали само овъглени отломки.

Марк забеляза отделни групички да се скитат между къщите и по улиците. Веднага щом зърваха берга, някои хукваха да се крият, други спираха и го сочеха с ръце. Но повечето не му обръщаха внимание, сякаш бяха глухи и слепи.

— Има голяма група хора на онази улица — посочи Алек. — Там видях Трина, Лана и детето.

Той наклони берга, за да огледат по-добре. Остави го да виси на трийсетина метра над мястото и дойде при Марк. Картината под тях бе като от развихрил се кошмар. Все едно някоя лудница бе освободила всичките си пациенти. Марк видя едно момиче, легнало по гръб и крещящо на някого. Три жени налагаха двама мъже, завързани с гръб един към друг. Малко по-нататък хора танцуваха и пиеха черна течност от гърне, врящо над каменно огнище. Други тичаха наоколо в кръг или се препъваха, пияни до забрава.

Ала скоро Марк стана свидетел и на по-страшни неща. Вече не се съмняваше, че хората долу са прекрачили всякакви граници на разума.

Една малка група се боричкаше за нещо, което приличаше на човек, ръцете и лицата на хората бяха измазани с кръв. Марк бе не само отвратен, но и ужасен от мисълта, че може би това са останките на момичето, което обича. Започна да трепери неудържимо.

— Спускай се! — извика на Алек. — Спускай се още сега! Трябва да изляза!

Войникът отстъпи назад с преbledняло лице.

— Аз... не бива да го правим.

Марк се завъртя, внезапно завладян от гняв.

— Не можем да се откажем от тях!

— За какво говориш, хлапе? Трябва да се приземим на безопасно място, инак ще нахлуят в берга. Ще се отдалечим и ще го оставим някъде. Няма да е далече.

Марк го гледаше, дишайки тежко.

— Добре... добре. Извинявай... Но... да побързаме.

— Мисля, че съветът ти е разумен.

Младежът се олюля и се подпря на стената. Гневът в душата му бе заместен от непреодолима тъга. Как е възможно да се живее в един свят, превърнал се в лудница? Какъв е този вирус? И що за хора биха искали да го разпространяват? Всеки въпрос разпалваше наново гнева му. Но нямаше отговори.

Бергът се залюля, завъртя се и литна обратно в посоката, от която бяха дошли. Марк се питаше колцина от хората долу изобщо са забелязали гигантския кораб. Летяха няколко минути, после Алек реши, че са на подходящото място, и приземи машината в една затворена уличка с изоставени къщи.

— Онази улица гъмжеше от хора — рече Марк. И двамата носеха напълно заредени трансвиктори и бяха метнали раниците на гърбовете си. — В къщите също имаше следи от пребиваване. Вероятно са се настанили във всички околни квартали.

— Нищо чудно отново да са преместили нашите хора — промърмори Алек. — Най-добре да проверим всички къщи в района. Но не забравяй — тази сутрин те все още бяха живи. Видях ги, няма съмнение. Не се предавай, синко.

— Наричаш ме синко само когато си изплашен — подхвърли Марк.

Войникът се усмихна.

— Вярно е.

Стигнаха товарния отсек и Алек задейства рампата. Появи се отвор, който започна да се разширява под акомпанимента на скърцащи механизми.

— Мислиш ли, че корабът ще е в безопасност, докато ни няма? — попита Марк, сетил се за разбития прозорец.

— Дистанционното е у мен. Ще го заключим отвън. Това е най-доброто, което можем да направим.

Платформата опря в земята и скърцането утихна. Лъхна ги горещ въздух. Двамата се спуснаха по рампата и веднага щом се озоваха на земята, Алек я задейства отново с дистанционното. Скоро люкът се затвори.

Двамата се спогледаха. Марк се зачуди в чии очи пламти посилен огън.

— Да идем да намерим нашите приятели — заяви той.

Те се отдалечиха от берга, стиснали оръжия в ръце, и се насочиха право към царството на хаоса и лудостта, което ги очакваше по-нататък по улицата.

Въздухът бе прашен и сух.

С всяка крачка той сякаш се сгъстяваше и заплашваше да ги задуши. Всеки сантиметър от тялото на Марк бе покрит с лепкава пот, а вятърът, който духаше срещу тях, сякаш бълваше от вътрешността на гигантска пещ и по никакъв начин не охлаждаше кожата. Слънцето бе увиснало високо над тях като чудовище от ада, насочило изпепеляващо око към света под него.

— От доста време не бях излизал посред бял ден на открито — призна Марк, макар че устата му бе залепнала от жажда и езикът му бе подпухнал. — Здравата ще изгорим днес. — Знаеше какво прави. Опитваше се да си внуши, че нещата не са чак толкова зле, че не губи контрол над събитията, че гневът и страхът няма да му попречат да се мобилизира и всичко ще мине добре. Ала усилията му изглеждаха напразни.

Стигнаха първото кръстовище и Алек посочи надясно.

— Още няколко пресечки нататък. Ела, да вървим близо до къщите.

Двамата прекосиха една морава в сянката на къща, която вероятно е била имение. Сградата бе от камък и тъмно дърво и бе доста добре съхранена, въпреки че имаше тъжен и запуснат вид, сякаш предишните обитатели ѝ бяха отнели душата.

Алек се облегна на стената и Марк направи същото. Огледаха района — първо назад, откъдето бяха дошли, сетне и пътя пред тях. Нямаше жива душа наоколо. Странно, но след като вятърът утихна, светът изглеждаше безжизнен като този квартал. Марк се намести в лепкавите си дрехи.

— Не бива да се обезводняваме — подметна Алек и остави оръжието на земята. Смъкна раницата и извади едната от двете манерки. Отпи дълга глътка и я подаде на Марк, който се наслади на всяка изтърколила се в гърлото му капка.

— Уф, човече — въздъхна младежът и върна манерката. — Това беше най-вкусната вода в живота ми.

— Сериозно признание — каза Алек. — Като се има предвид колко пъти през последната година ни е мъчила жажда.

Той вдигна пушката и я метна на рамо.

— Върви след мен. Ще се стараем да се придържаме към задната страна на къщите.

— Съгласен.

Алек се измъкна от сянката и притича до съседния двор. Марк го следваше по петите. Известно време се придържаха към тази тактика — бърз спринт през откритите пространства, притаяване в сянката на сградата, оглеждане и отново спринт.

Скоро стигнаха края на улицата, където трябваше да избират дали да поемат наляво, или надясно.

— Добре — прошепна Алек. — Продължаваме по този път и ще свием на втората пряка вляво. Там ще излезем на широката улица, където одеде се вихреше купонът.

— Купонът? — повтори въпросително Марк.

— Аха. Купонът на онези побъркани типове. Мисли за тях като за кръвожадни психопати, ако от това ще ти е по-лесно. Хайде.

Побъркани типове. Марк бе виждал наркомани през живота си, но никой от тях не бе толкова луд. Вярно, че наркотиците ставаха все по-силни с течение на времето. Такива, от които няма отказване. Никога. Кой знае защо тази дума се заби в съзнанието му.

— Ей! — извика Алек, забелязал, че младежът изостава. Вече беше преполовил улицата. — Сега ли намери време за дрямка?

Марк се отърси от унеса си и хукна. Застигна приятеля си и двамата се притаиха в сянката на триетажна каменна къща. Заобиколиха я и се озоваха отзад. Алек надзърна иззад ъгъла и се втурна през улицата. Марк го последва. Беше изминал едва няколко крачки, когато чу странен звук — като пресеклив крясък на птица. Той вдигна глава, очаквайки да види някое екзотично животно.

Но вместо това зърна приклепнала на покрива жена, облечена с дрипи, мръсна, с рошава, сплъстена коса. Лицето ѝ бе намазано с кал, кичурите — подредени по причудлив, почти ритуален модел.

Тя издаде отново същия звук — нещо средно между смях и накъсана кашлица. Усмихна се и разкри два реда идеално бели зъби, но

от гърлото ѝ се изтръгна ръмжене. После се претърколи назад и изчезна зад ръба на покрива.

Марк потрепери. Надяваше се, че ще успее да прогони образа на жената от съзнанието си. Обърна се и забеляза, че Алек е вдигнал оръжието.

— Къде отиде тази? — попита той.

— Да се махаме. Може да не е сама.

— Надявай се.

Когато стигнаха далечния край на къщата. Алек се наведе да погледне.

— Чисто е. Приближаваме се, така че си дръж очите отворени.

Марк кимна.

Алек изтича към следващата къща и младежът се готвеше да го последва, когато пронизителен писък го накара да застине. Погледна нагоре и видя, че жената скача от покрива и полита във въздуха, разперила ръце като птица. Лицето ѝ бе истинска маска на безумие, докато се носеше право към Марк. Тя се стовари върху раменете му и двамата се строполиха на земята.

Жената протягаше ръце към очите му, сякаш изобщо не беше пострадала от падането. От устата ѝ се изтръгваха вопли, като да бе подложена на нечовешки терзания. Марк не можеше да си поеме въздух, болеше го коляното от сблъсъка с бетонната настилка. Той изпъшка, хвана ръцете ѝ и се опита да я избута настрани. Тя обаче отново посегна към очите му, драскаше и нанасяше кратки удари.

— Помощ! — извика той.

— Блъсни я встрани, за да мога да я взема на мушка! — нареди му старият воин.

Марк се изви на една страна. Алек стоеше на няколко крачки от тях, насочил оръжие.

— Само ела и я... — извика младежът, но жената мушна пръсти в устата му и ги напъха навътре. Завъртя един пръст като кука и дръпна силно бузата му. Замахна с другата ръка и стовари юмрук в лицето му. Болката и гневът избухнаха като подпалена редица от фойерверки.

Марк най-сетне успя да си поеме дъх, мушна ръце под нея, изпъна лакти и я блъсна. Тя отхвърча, тупна по гръб и за миг престана да крещи. После се превъртя и запълзя на ръце и крака. Но Марк вече се бе изправил и стовари силен ритник в лицето ѝ. Жената изкрещя отново, праметна се и се сви на топка. После започна да се клатушка напред-назад и да скимти. Марк побърза да се дръпне от нея.

— Хайде, направи го!

Но Алек не стреля.

— Няма смисъл. Да спасим малко заряд за голямата игра.

— Ами ако ни последва? Ако повика приятелите си? Ако ни попречи да ги изненадаме?

Алек не свалеше очи от жената.

— Направи го ти, ако ще се почувстваш по-добре. — Той се обърна и закрачи към къщата, като се оглеждаше.

Марк вдигна трансвиктора от мястото, където го бе изпуснал при нападението на жената. Без да сваля очи от нея, метна раницата на рамо и отстъпи бавно назад. Тя продължаваше да лежи, свита на кълбо, да се поклаща и да стене. Бе човешко същество, но отдавна изгубило разсъдък. Почти сигурно бе, че приятелите ѝ са някъде наблизко, а може би само се преструваше на слаба и изплашена, за да я остави.

Не. Сега не беше време да проявява милосърдие. Той опря приклада на рамо, прицели се и натисна спусъка. Остро бръмчене изпълни въздуха, после трансвикторът отскочи и изпусна лъч бяла светлина, която преряза тялото на жената. Тя така и не успя да извика, преди да я залее познатата сивкава вълна и да избухне в ситна мъгла, която след миг изчезна.

Марк се олюля, но успя да запази равновесие. Погледна към мястото, заемано допреди миг от жената, извърна глава и видя, че Алек го гледа със странно изражение. Беше смесица от изненада и гордост.

— Нашите приятели — произнесе тихо Марк. — Само за тях трябва да мислим сега.

Вдигна оръжието, намести го в извивката на рамото и закрачи.

Старият воин го изчака, без да продума. Сетне двамата се отправиха към следващата къща.

Глъчката започна да се чува след още две къщи. Письци и смях, както и удари на метал върху метал. Письците бяха най-страшни и Марк не знаеше дали е готов да види какво ги поражда. Гонеше мисълта, че скоро и той може да свърши като тези хора. Че може би вече е поел по този път.

След като заобиколиха предпазливо още няколко къщи, двамата с Алек най-сетне стигнаха улицата, която бяха наблюдавали от небето.

Алек вдигна ръка, за да спрат при последната къща от този квартал. След нея започваше по-широка улица. Останаха в сянката на опасно надвиснала стреха.

— Добре — рече Алек и свали раницата си. — Това е. Сега да похапнем и да пийнем вода. След това продължаваме.

Марк бе изненадан колко малко страх изпитва в този момент. Може би защото случващото се не му изглеждаше реално. Главата го болеше и той знаеше, че с времето това само ще се влошава. Нямахше търпение да продължат нататък. Не можеха да си позволят да губят повече време.

Двамата приседнаха, похапнаха и преглътнаха зальците с вода от манерката. Марк изпита странното чувство, че това е последното му ядене в живота. Разтърси глава. Напоследък му бе все по-трудно да прогонва подобни зловещи мисли. Пъхна още няколко залька в уста и се изправи.

— Не мога повече — рече. Вдигна раницата и я метна на гръб. — Да идем да намерим нашите приятели.

Алек го гледаше втренчено.

— Хайде... да го направим — повтори настойчиво Марк.

Алек също стана, вдигна раницата и се приготви. Двамата стиснаха пушките в ръце и се спогледаха.

— Не забравяй — рече войникът. — Срещу трансвиктора няма защита. Но това не значи нищо, ако допуснем ония смахнати нещастници да докопат оръжията. Не давай на никого да се доближава

до теб. Дръж ремъка на рамо. Най-главната ни задача е да не се разделяме с тези бебчета.

Марк стисна здраво пушката и кимна.

— Не бери грижа. Няма да им позволя да ме доближат.

Алек протегна ръка.

— Сигурно ще успеем, но за всеки случай...

Марк стисна ръката му.

— Благодаря ти за безкрайно многото пъти, в които ми спаси живота.

— За мен беше чест да служа с теб, хлапе. Може би днес и ти ще спасиш моя живот.

— Ще направя всичко по силите си.

Двамата надникнаха иззад ъгъла на къщата. Алек кимна и после хукна. Марк го следваше по петите.

Основната група заразени беше по-надолу по пътя, но и наблизко имаше достатъчно хора, за да бъдат нащрек. Мъж седеше на асфалта и стискаше главата си с ритмични движения. На няколко крачки по-нататък други двама мъжаги се биеха за мъртъв плъх. Друг пък пееше с цяло гърло.

Марк и Алек прекосиха улицата и се насочиха към първата къща. Подобно на повечето руини в този район, тя бе огромна и овъглена. Двамата спряха до стените ѝ да си поемат дъх. Все още никой не им обръщаше внимание.

— Добре — рече Алек. — Когато ги видях, водеха ги към ей онази къща. — Той кимна към улицата вдясно. — Но мисля, че трябва да претърсим всички наоколо за по-сигурно. Може да са ги преместили. Ще ми се обаче да избегнем оная купчина от шантавелки там.

— Ами да се захващаме тогава — отвърна Марк.

Войникът кимна.

— Хайде.

Те се насочиха право към вратата и бяха пресрещнати от мъж, облечен с дрипи, с немото лице и червеникав белег на бузата.

— Разкарай се от пътя ми — изръмжа Алек. — Дръпни се от вратата, инак след секунди ще си мъртъв.

Мъжът извърна към него безизразно лице. Повдигна вежди и слезе от стълбата. Продължи да върви — бавно, през буренясалия

преден двор. Дори не погледна назад, а после се насочи към тълпата на пътя.

Алек поклати глава.

— Бъди готов, ако някой ни скочи.

Марк разтвори крака и се прицели.

Стиснал своя трансвиктор с една ръка, Алек протегна другата и дръпна вратата. Отстъпи назад, когато вратата се завъртя към него, давайки възможност на Марк да стреля, в случай че се наложи. Но вътре нямаше никого.

— Ти влизаш, а аз ще ти пазя гърба — нареди Алек и му махна с ръка.

— Или ще гледаш как ме ядат, преди да се захванат с теб.

— Довери ми се, хлапе. По-добре е за теб, ако аз съм отзад. А сега се размърдай.

Марк кимна отсечено, прекрачи прага и завъртя оръжието наляво и надясно, докато оглеждаше помещението. Вътре беше горещо, сумрачно, из въздуха се стелеше прах, слънчевите лъчи проникваха на снопове през отвърстията между тухлите.

Подът поскърцваше при всяка негова стъпка.

— Спри и се послушай — обади се отзад Алек.

Марк застина неподвижно и наостри слух. Освен далечните крясъци на танцуващите на улицата не чуваше нищо. В къщата цареше тишина.

— Да огледаме навсякъде — нареди Алек.

Стълбището бе твърде разрушено, за да могат да го използват. Марк се отказа, след като кракът му пропадна напълно през третото стъпало.

Алек кимна към вратата, която вероятно водеше към мазето.

Отвътре нахлу тежък и влажен въздух и Марк се закашля. Гадеше му се от тежката миризма на застояло.

Алек пръв прекрачи прага и спря на площадката. Извади прожектора от раницата, включи го и го насочи надолу. Прозвуча глас:

— Саммо елла още ппо-ббблизо и ще ззаппаля клечккката.

Беше мъжки глас, немощен и треперещ.

С крайчеца на окоето Марк долови движение в подножието на стълбите и завъртя оръжието натам. Алек насочи прожектора и освети човека, който току-що бе заговорил. Беше чернокос, с полепнал на

челото перчем, целият треперещ, с подгизнали дрехи. Малки локви се образуваха на пода около краката му. Лицето му бе бледо като платно. Той примижа с очи срещу ярката светлина.

В началото Марк си помисли, че мъжът е плувнал в пот. После се зачуди дали долу няма спукана водопроводна тръба. Едва след това долови миризмата на газ или бензин — някакво гориво. А после забеляза, че мъжът държи нещо в ръце. В едната имаше правоъгълна кутия. В другата — кибритена клечка.

— Още една стъпка и ще я запаля — повтори мъжът.

Марк искаше да се обърне и да побегне, но Алек не помръдваше. Стоеше там, с насочено към мъжа оръжие.

— Нищо лошо няма да ти сторим — произнесе той внимателно. — Търсим едни наши приятели. Имали някой друг долу?

Мъжът сякаш не го чу. Продължаваше да стои, разтреперан, с капеща от дрехите му запалителна течност.

— Страх ги е от огъня — заговори. — Всеки го е страх, колкото и да е превъртял. Не смеят да слизат при мен. Заради клечките и газта.

— Трина! — извика Мак. — Лана! Долу ли сте?

Никой не отговори, а мъжът продължи да говори.

— Вие решавайте, мои нови приятели. Можете да се спуснете при мен, а аз ще запалю огъня, който ще ни обгърне в миг. А можете да продължите безгрижното си съществуване и да ме оставите да поживея още някой и друг ден.

Алек бавно поклати глава. Отдръпна се назад и побутна Марк да се върнат в стаята. Пресегна се мълчаливо и затвори вратата.

— Що за свят стана това? — изохка, вдигнал очи нагоре.

— Много гаден — каза Марк. Имаше нещо във вида на мъжа с клечката, което го бе разтърсило. — И се съмнявам, че краят ще е щастлив за нас. Остава ни само да потърсим приятелите си и да се погрижим да умрем, когато ние сметнем, че му е дошло времето.

— Добре казано, синко. Добре казано.

Двамата напуснаха тихо къщата и се насочиха към следващата. Шумотевицата се усилваше. Те прекосиха улицата, тичайки на зигзаг. Неколцина скитници ги забелязаха и размахаха ръце, но останалите не им обърнаха внимание. Марк се надяваше късметът да не им изневери поне още малко. Но блестящите оръжия не работеха в тяхна полза.

Тъкмо се бяха качили на верандата на следващата къща, когато отвътре изтичаха две малки деца. Бяха мръсни и гледаха със странен и унесен поглед. Изкискаха се и побягнаха. Отвътре изскочи едра жена, която крещеше, че са крадци, и заплашваше да им одере кожата.

В началото сякаш не забеляза непознатите, а когато погледът ѝ падна върху тях, придоби неодобрително изражение.

— В тази къща няма побъркани — заяви тя и лицето ѝ се зачерви от гняв. — Не искам да ми вземате децата. Те са единственото, което държи тези чудовища на разстояние.

Алек я погледна обидено.

— Вижте, госпожо, не ни интересуват децата ви и не смятаме да ги отвеждаме. Искаме само да огледаме дома ви и да се уверим, че приятелите ни не са вътре.

— Приятели? — повтори жената. — Тези чудовища са ваши приятели? Същите, които искат да изядат децата ми? — Изведнъж на лицето ѝ се изписа ужас. — Моля ви... моля ви не ме бийте. Ще ви дам едно от тях. Само едно. Моля ви.

Алек въздъхна.

— Не познаваме никакви чудовища. Само... вижте, отдръпнете се встрани. Нямаме време.

Той пристъпи напред, напрегнат, готов да използва физическа сила, ако е необходимо, но жената се дръпна бързешком и едва не се препъна в буренаците на моравата. Марк се натъжи — беше предположил, че чудовищата са болните хора на улицата, но сега си даде сметка, че тази жена не бе с по-здрав разсъдък от нещастника с клечката и сигурно наистина вярваше, че под леглото ѝ се крият чудовища.

Двамата влязоха вътре и се стъписаха. Все едно бяха попаднали в задната уличка на занемарен квартал в Ню Йорк. По стените имаше рисунки с тебешир и въглен. Мрачни, зловещи картини. На чудовища. Същества с дълги, извити нокти, остри зъби и страховити очи. Не бяха довършени или бяха щриховани набързо, но въпреки това въздействаха потискащо.

Двамата се спогледаха мрачно, доближиха вратата на мазето и се спуснаха долу. Тук откриха още деца — поне петнайсет, може би и повече. Бяха потънали в мръсотия. Повечето се бяха скупчили на малки групички, присвиваха се изплашено, сякаш очакваха някакво наказание от новопристигналите. Освен че бяха мръсни и дрипави, очевидно бяха и недохранени. Марк се огледа, но нямаше и следа от хората, които търсеха.

— Не можем... да ги оставим тук — каза. — За нищо на света.

Алек му заговори с нисък глас:

— Разбирам как се чувстваш, синко. Но послушай ме. Какво можем да направим за тези деца? Всички в това забравено от бога място са болни. Тук те поне... дори не зная какво да кажа.

— Оцеляват — довърши тихо Марк. — Мислех, че това е най-важното, но сега виждам, че не е така. Не можем да оставим децата тук.

Алек въздъхна.

— Погледни ме. — Марк не го послуша и тогава той щракна с пръсти. — Погледни ме!

Младежът вдигна глава.

— Да идем да намерим нашите приятели. След това ще се върнем. Ако ги изведем сега, нямаме никакви шансове. Чуваш ли ме? Абсолютно никакви.

Марк кимна. Разбираше, че старият воин е прав. Но сърцето му се късаше при вида на децата и болката бе почти осезаема. Не мислеше, че някога ще изчезне.

Той поклати глава и се помъчи да се съсредоточи върху най-главното. А то бе спасяването на Трина. И Диди.

Двамата претършуваха още няколко къщи. Постепенно всичко се сля пред очите на Марк. Колкото повече неща виждаше, толкова по-дебела ставаше стената между него и този нов свят. Във всяка къща, на всяка пресечка ставаше свидетел на сцени, които доскоро не би могъл да си представи. Видя жена да скача от покрива и да се приземява с глух удар и вик на асфалта. Видя трима мъже да чертаят кръгове в прахта и да скачат в тях с викове, като деца, играещи странна игра. Само че нещо ги плашеше, защото гласовете им се усилваха и ставаха все по-напрегнати. В една стая завариха налягали на пода двайсет, може би трийсет души. Бяха живи, но лежаха съвършено неподвижно. И не издаваха никакъв звук.

Жена ядеше котка. Мъж дъвчеше края на килим. Две деца се замеряха с камъни, макар че бяха окървавени. При това се смееха. Хора стояха в дворовете, вдигнали глави към небето. Други лежаха по очи в пръста и си говореха. Един мъж се засилваше и блъскаше глава в дънера на дърво, сякаш се надяваше, че в края на краищата ще го събори. Най-странното обаче бе, че досега никой не бе ги нападнал. Повечето хора изглеждаха изплашени до смърт от тях.

Наближаваха следващата къща, когато въздухът внезапно бе разцепен от вик, извисил се над всички останали крясъци. Пронизителен вопъл, който се понесе по улицата като живо същество. Алек застина на място и двамата погледнаха в посоката, от която идеше викът.

Пет къщи по-нататък двама мъже влачеха за краката жена с посивели коси. Главата ѝ се удряше в земята при всяка крачка.

— Божичко мили... — прошепна Алек. — Това е Лана.

Алек се втурна в главоломен спринт право към непознатите, които влачеха Лана по павирания двор на къщата. Всичко стана толкова бързо, че Марк изостана далече зад него. Опита се да го настигне, но раницата му подскочаше в разни посоки, а пушката заплашваше да се изплъзне от влажните му длани.

Алек крещеше на двамата мъже да престанат веднага. Беше вдигнал трансвиктора, но похитителите или не разбираха заплахата, или не даваха пукната пара. Те продължиха да влачат Лана през двора, докато стигнаха страничната алея, където я захвърлиха безцеремонно. Виковете ѝ бяха утихнали и Марк си помисли, че може да е изгубила съзнание. Дано поне да е жива. Алек спря на десетина крачки от мястото, където Лана лежеше неподвижно. Беше насочил оръжието и крещеше на двамата да не мърдат, когато Марк го застигна.

Мъжете вече бяха трима и стояха мълчаливо в полукръг около Лана. Сякаш дори не подозираха за насочените към тях оръжия.

— Отдръпнете се от нея! — извика Алек.

Сега, когато бяха по-близо, Марк успя да разгледа по-добре тяхната приятелка. Сърцето му се сви. Тялото ѝ бе покрито със синини и рани от побоищата. Косата ѝ бе изскубана на цели кичури, виждаше се окървавеният ѝ скалп. На ухото зееше рана, сякаш някой се бе опитал да го изтръгне. Тази гледка пробуди в душата му ужас, който обаче бързо бе изместен от вече познатия неистов гняв. Тези хора бяха чудовища и ако са направили същото с Трина...

Той пристъпи напред, но Алек го спря с ръка.

— Само за момент — рече той, без да откъсва поглед от мъжете. — Няма да повтарям. Отстъпете назад или ще стрелям.

Но вместо да отговорят, тримата коленичиха на земята, опрели с колене тялото на Лана. Тя отвори очи и замести трескаво поглед от един на друг.

— Хайде, направи го — подкани Марк. — Какво чакаш?

— Твърде близо са — процеди ядно Алек. — Не искам да засегна и нея!

Думите му само ядосаха Марк още повече. Не смяташе да стои тук и да не предприема нищо.

— Писна ми от тия гадости — промърмори и пристъпи напред, като избута ръката на Алек.

Мъжете вдигнаха към него безизразни очи. Бяха напъхали ръце в джобовете и търсеха нещо там.

— Ей! — извика младежът, насочил оръжие. — Дръпнете се или ще стрелям! Не знаете какво ви чака, повярвайте ми!

Те или не го чуха, или се престориха. Това, което последва, бе толкова бързо и неочаквано, че Марк се олюля и едва не падна. Със светкавично движение единият от мъжете извади от джоба си нож и го заби в тялото на Лана. Виковете ѝ накараха Марк да се разтрепери. Той се хвърли напред, като същевременно смъкваше оръжието от рамо. Замахна и събори настрана мъжа, който се намираше най-близо до него.

Алек извика нещо отзад, но Марк не му обърна внимание. Единствената му мисъл бе да обезоръжи по-скоро мъжа пред него и да се заеме с другите двама. Поне да ги отдалечи достатъчно от Лана, за да може Алек да стреля. Мъжът, с когото се бе сборичкал, бе силен, но Марк го бе изненадал. Притисна го с коляно към земята, изтръгна ножа от ръката му и го забодя няколко пъти в гърдите на своя противник, слагайки край на двубоя.

После се отдръпна бавно. Не можеше да откъсне ужасен поглед от мъжа, когото току-що бе наръгал. Но миг по-късно реалността нахлу в съзнанието му и той скочи на крака. Алек стовари приклада на пушката си върху главата на втория нападател. Мъжът се сгърчи и рухна на земята.

Ала в този момент откъм улицата към тях се втурна нова група от невменяеми. Трябва да бяха поне осем на брой. Мъже, въоръжени с ножове, чукове и отвертки, с изкривени от гняв лица.

— Внимавай! — извика Марк.

Но мъжете не се интересуваха от тях. Нахвърлиха се върху Лана, която все още се бореше с последния от тримата си похитители. Алек се олюля, отстъпи назад и Марк се изправи до него. Сцената, която се разиграваше пред тях го убеди в едно — нямаше никакъв начин да

сложат край на тази лудница, ако не прибягнат до трансвикторите. Внезапно го изпълни чувството за обреченост.

Алек стоеше съвършено неподвижно, истинска статуя на твърдата решимост. Лицето му сякаш бе издялано от камък. Без да каже нито дума, той вдигна оръжието и го насочи към групата, която атакуваше Лана.

Яркийт сноп светлина проряза въздуха и удари първия мъж от групата, който тъкмо бе стоварил върху нея окървавен чук. Тялото му в миг бе обгърнато от сивкава трептяща вълна, след това избухна в мъгла и изчезна, отнесено от неуловим вятър. Алек вече стреляше по следващия. Марк си даде сметка, че не могат да спечелят тази битка, че няма да успеят навреме, колкото и да бе силна и издръжлива Лана.

Той вдигна своя трансвиктор и откри огън. Дватамата с Алек се прицелваха спокойно и натискаха спусъци. Удари един. После следващия. И следващия.

Скоро чудовищата изчезнаха и на земята остана само бездиханното тяло на тяхната приятелка. Алек не се поколеба повече от секунда. Прицели се и пусна още един ярък сноп.

Изблик на сивкава мъгла сложи край на страданията на Лана.

Марк вдигна очи от кървавото петно на земята и се втренчи в Алек. Лицето на стария воин изразяваше безкрайна печал. Макар Марк да не знаеше каква е била връзката между двамата, очевидно бе дълбока и с богата история.

А сега Лана я нямаше.

Лицето на Алек постепенно се проясни, но на Марк му се стори, че след цяла вечност. Никога досега не бе виждал своя приятел толкова натъжен.

Войникът се овладя и посочи къщата пред тях.

— Изкараха я оттам. Така че влизаме. Сигурен съм, че Трина и малката са вътре.

Къщата бе триетажна, с фронтони и масивни прозорци — повечето от тях строшени — и красиви тухлени стени. Изгорелият покрив и буренаците на моравата ѝ придаваха занемарен вид. Марк се ужаси при мисълта какво ще открият вътре.

По-малко от минута бе минала, откакто бяха пратили в небитието тяхната приятелка и лунатиците, но тълпата на улицата сякаш се бе удвоила. Мъже, жени и деца. Повечето от тях обсипани със синини и рани, някои в доста тежко състояние. Мъж с увиснала безпомощно окървавена ръка пристъпваше към тях — сякаш някой бе решил да изпробва върху него острието на брадвата си. Най-потискаща гледка бяха две деца с ужасни язви, но изглежда, те дори не знаеха за съществуването им. Всички тези нещастници приближаваха бавно в полукръг към Марк и Алек. Дрипави и мръсни дрехи, омазнени коси, празни погледи — вниманието на тълпата бе съсредоточено върху двамата новодошли.

Алек се отправи със стегната крачка към входната врата на къщата. Марк се постара да върви по същия привидно безгрижен начин, тъй като се опасяваше, че прибързаните действия могат да разбунят духовете. Не смяташе повече да рискува. Ако някой се втурнеше към тях, бе готов да го повали с първия изстрел. Тълпата се

приближаваше бавно, като зрители на парад. Бяха няколко десетки на брой, може би дори стотина. Неколцина мъже се откъснаха от главната група и препречиха пътя им към вратата. Веднага щом го сториха, и други последваха примера им и скоро примката около Марк и Алек бе затворена напълно.

— Хора, не зная дали ме разбирате — извика Алек. — Но ще ви го предложа само веднъж. Махнете се от пътя ни или ще открием огън.

— Имаме приятели в тази къща — добави Марк. — И няма да си тръгнем без тях. — Той вдигна заплашително трансвиктора.

Лицата на хората оставаха непроменени. Същото равнодушие. Присвити очи, набръчкани чела, озъбени устни. Две жени започнаха да съскат като змии, а децата тракаха със зъби като диви животни.

— Махнете се от пътя ни! — кресна им Алек.

Тълпата пристъпи още малко напред и затвори кръга. Марк отново почувства онази странна лекота, която предшестваше загубата на контрол над себе си. В гърдите му се надигаше фонтан от омраза.

— Остави ги — промърмори той полугласно.

Насочи трансвиктора към най-близкия мъж на пътя между тях и вратата и натисна спусъка. Ослепителен лъч от дулото на оръжието попадна право в гърдите на мъжа и го превърна светкавично в сивкава стена, последва експлозия и мъжът изчезна. Марк не се поколеба. Прицели се в следващия мъж, натисна спусъка и го анихилира. После стреля в жената до него. След още няколко секунди и от нея нямаше следа.

Почти бе очаквал, че Алек ще го спре. Но старият войник не губеше време. Жената едва бе изчезнала, когато той също откри огън. Съсредоточиха стрелбата върху групата пред тях, разчистваха бавно пътя си, като завъртаха оръжията в полукръг. Стените на къщата се осветяваха от отблясъците на трансвикторите, бълващи вълни от разрушение. И всичко това без капчица кръв.

Бяха прорязали отвор в тълпата пред тях, когато останалата част от вманиачените типове най-сетне прозря какво става. Ужасяващ вик разцепи въздуха и изведнъж тълпата се люшна напред, нахвърли се върху двамата въоръжени мъже и техните сеещи смърт оръжия.

Марк въртеше пушката наляво и надясно, натискаше спусъка на равни интервали, без дори да си прави труда да се прицелва. Няколко бели снопа пратиха в небитието група жени. Следващият попадна

върху малко момче и го изпари. Ала въпреки това останалите не спираха своя устрем. Марк стреля отново, сетне сграбчи трансвиктора за дулото и удари с приклада един мъж в лицето, пращайки го назад с болезнен вик. Побърканите вече бяха съвсем близо, танцуваха, подскачаха, зъбеха се и съскаха. Някои се кикотеха истерично. Марк отново опря приклад на рамото и започна да ги отстрелва методично, като въртеше дулото в полукръг. Единственото, за което внимаваше, бе да не се изпречи на пътя на Алек.

Той не спираше да стреля, наляво, после надясно. Блъскаше с лакти, замахваше с приклад, натискаше спусъка и повтаряше всичко отново, пробивайки си път към къщата. Уби поне още десетина души, преди неочаквано да се спъне в стълбите на верандата. Падна, завъртя се във въздуха и стреля право в гърдите на мъжа, скочил върху него. Сивкава мъгла се посипа на лицето му и изчезна. Зърна Алек на няколко крачки встрани, тъкмо забиваше приклад в лицето на една жена. Старият воин се обърна рязко, прескочи стълбите и се озова пред вратата.

Марк стреля още веднъж и запълзя след него. Когато стигна горното стъпало, той се изправи и се добра до отвора в момента, когато Алек пристъпваше вътре. Шмугна се покрай него и старият войник затръшна вратата. Отвън задумкаха удари. Марк се съмняваше, че вратата ще издържи дълго.

Двамата продължиха тичешком по коридора, свиха надясно и прекосиха още един коридор. Двама души се изправиха срещу тях — стояха на пост пред врата. Алек изпари и двамата с бързи изстрели с трансвиктора. Марк отвори вратата — зад нея имаше стълбище. Трети мъж тъкмо се качваше. Беше мръсен, с кръвясали очи. Марк го анихилира. Спусна се надолу по стълбите, по две стъпала наведнъж. Мъж и жена се нахвърлиха върху него с ножове. Той изпари и двамата, просна се на пода и слизацият зад него Алек също стреля. После се възцари тишина.

Намираха се в мазето. През прозореца се процеждаше тънък лъч, в който танцуваха прашинки. В ъгъла се бяха сгушили Трина и Диди, вкопчени една в друга, прегърнали изранените си тела. Марк изтича при тях, коленичи и остави оръжието на земята.

Диди заговори първа:

— Тя е болна — рече с разтреперано гласче. После се притисна в Трина и се разплака.

Марк посегна, хвана ръката на Трина и я стисна.

— Всичко е наред. Най-сетне ви открихме. Ще ви измъкнем.

През цялото време тя не откъсваше поглед от пода, но сега бавно повдигна глава и погледна Марк. Очите ѝ бяха пусти и мрачни.

— Кой си ти? — попита го тя.

Думите накараха сърцето му да бие бясно. Постара се да се убеди, че има милион причини да каже това, което бе изрекла. Например че в мазето е твърде тъмно, или са я ударили по главата, или погледът ѝ се е замъглил. Но отговорът бе в очите ѝ. Тя наистина нямаше представа кой е той. Никаква.

— Трина... — затърси думи. — Трина, аз съм, Марк.

Отгоре долетя трясък, нещо се строши на пода. Последва тропот от стъпки.

— Трябва да изчезваме оттук — извика Алек. — Веднага.

Трина бе извърнала очи, а челото ѝ бе набръчкано от смущение. Бе наклонила глава на една страна, сякаш продължаваше да се опитва да си спомни кой може да е този човек. Но на лицето ѝ вече пропълзяваше страх и паника, нарастващо безпокойство.

— Може би има лечение — прошепна Марк и сам се учуди на думите си. Тя бе единственият човек на този свят, за когото искаше от цялата си душа да е здрав и в безопасност... — Може би...

— Марк! — кресна Алек. — Ставай. Веднага!

Младежът извърна глава. Войникът стоеше в подножието на стълбата, вдигнал оръжието нагоре. Шумът над тях се усилваше — тичащи и крещящи хора. Звуци от строшени предмети. После Марк зърна някакво движение зад прозореца, чифт крака, които изчезнаха.

— Първо да излезем, а после ще видим какво можем да направим — промърмори той и погледна двете момичета. — Хайде, трябва да ви изведем от тук.

Шумът горе заплашваше да разпали и неговите страхове, но той си даваше сметка, че трябва да е внимателен с Трина в нейното състояние. Нямаше представа как ще реагира, ако се опита да я припира.

— Диди? — рече той колкото се може по-внимателно. Вдигна трансвиктора и го опря на рамо. — Ела с мен, Диди. Хвани се за ръката ми и стани.

Отгоре долетя силен удар. Някой бе разбил вратата. Виковете се превърнаха в истерични крясъци. Марк чу бръмченето от трансвиктора на Алек и изненаданите възклицания на хората горе, когато един от другарите им се разтвори във въздуха.

Малката го гледа няколко секунди с изплашени очи и съдейки по вида ѝ, през главата ѝ бяха преминали хиляди противоречиви мисли. Марк се стараеше да не помръдва и я гледаше усмихнат, протегнал ръка. Най-сетне тя улови пръстите му и той я дръпна. Без да я пуска, се наведе, плъзна ръка под гърба на Трина и я стисна здраво. Използва цялата си сила, за да я изправи на крака.

Тя не се възпротиви, но Марк се опасяваше, че ще падне, ако я пусне.

— Кой си ти? — повтори. — Дошъл си да ни спасяваш ли?

— Аз съм най-добрият ти приятел — отвърна той, мъчейки се да се овладее. — Тези хора ви отвлякоха и сега ще ви отведем в безопасност. Ще ви заведем у дома.

— Моля те — промълви тя. — Моля те, не им позволявай да ни измъчват отново.

В гърдите му зейна пропаст, заплашваща да погълне сърцето му.

— Затова съм тук. Трябва само да тръгнеш с мен. Върви и не се откъсвай от мен.

Още звуци от горния етаж — писъци, трясък на разбит прозорец. После стъпки на стълбището. Алек стреля отново.

Трина трепна неспокойно.

— Добре. Добре съм. Ще направя всичко, за да се махна от това място.

— Така те искам. — Марк дръпна неохотно ръка и погледна детето. — Малко ще е страшно горе, нали разбираш? Но после всичко ще свърши. Стой близо до...

— Ще се справя — прекъсна го Диди. В очите ѝ блеснаха пламъчета и сега изглеждаше с десет години по-голяма. — Да вървим.

На устните му трепна усмивка.

— Чудесно. Да го направим.

Той взе ръката ѝ, пхна я в ръката на Трина и ги улови заедно. След това вдигна трансвиктора и го опря на рамо, готов за стрелба.

— Стойте зад мен — нареди им. Погледът на Трина вече бе малко по-бистър. — Точно зад мен.

Той постави пръст на спусъка и се обърна към подножието на стълбата, където Алек удържаше позицията.

Беше преминал едва няколко крачки, следван от Диди и Трина, когато прозорецът вляво от тях внезапно полетя навътре с трясък и на пода се посипаха стъкла. Диди изпищя, Трина подскочи напред и блъсна Марк в гърба. Той се олюля, но успя да запази равновесие. Завъртя трансвиктора към строшения прозорец, където една ръка се протягаше през тесния отвор и опипваше стената.

Натисна спусъка. Първият лъч бяла светлина пропусна целта и прогори димяща дупка в стената. Той стреля отново и този път попадна, където трябваше. Ръката се разтвори в сивкава маса, превърна се в пара и изчезна. Марк отново се насочи към стълбището. Старият воин стреляше по някого на горния етаж.

— Няма начин, ще трябва да си пробием път през тях — изръмжа той, без да откъсва поглед от вратата. — Сигурно отвън е цяло сборище от лунатици.

— Готови сме — заяви Марк, макар да нямаше никаква представа как малката им група ще премине през тези заразени с изблика маниаци. — Може би трябва да поставим момичетата между нас.

— Точно така. Аз ще вървя отпред, а ти ще си в тила. Чака ни доста работа по разчистването на тези шантавелки.

Марк кимна и се дръпна назад. Трина сграбчи Диди за ръката и застана между двамата.

Алек намигна на малкото момиче, после пое нагоре по стълбата. Трина го последва, като дърпаше Диди след себе си. Марк бе последен, в случай че някой намери начин да проникне в мазето.

Стъпка по стъпка се приближаваха към хаоса над тях.

— Разкарайте се от пътя ми! — кресна Алек. — Броя до три и започвам да стрелям!

Виковете, крясъците и смехът само се усилиха. Пет или шест глави се подадоха отгоре, по лицата си личеше, че нямат търпение да се нахвърлят върху тях. Марк бе завладян от толкова силен страх, че му стана трудно да диша.

— Три! — изрева Алек. След това пусна няколко бързи изстрела с трансвиктора. Двама мъже и една жена се отправиха на пътешествие към небитието. Останалите внезапно се люшнаха напред с крясъци и

викове, блъскайки се при тясната врата. Алек стреля още два пъти, но и това не помогна. Върху него се нахвърлиха десетина души, размахващи ръце и всякакви инструменти.

Алек отстъпи, а Трина и Диди се сблъскаха с Марк. Цялата група се затъркаля надолу по стълбите в едно общо кълбо от ръце и крака. Заразените се втурнаха зад тях.

Главата на Марк се удари в едно стъпало, после в стената и накрая в пода. Около него се мятаха ръце и крака, удряха го лакти. Светът се бе превърнал в неспирна налудничава въртележка. Когато всичко се успокои, Трина и Алек лежаха на гърдите му, а Диди се бе свила в краката му. Докато Алек се опитваше да вдигне трансвиктора, внезапно някакъв мъж се хвърли от горната площадка и тупна върху него. Трина успя да дръпне Диди, прегърна я силно, а после отскочи назад, тъй като отгоре полетяха още тела. След миг върху Марк имаше поне десетина души, които го блъскаха, ритяха и се опитваха да го разкъсат с голи ръце. Той се извъртя, опита се да пропълзи настрани, сграбчи трансвиктора с две ръце и се зае да нанася удари наляво и надясно.

Трина закрепця с висок, пресеклив глас.

— Спрете! Всички да спрат и да ме чуят!

Думите ѝ прокълтяха във въздуха и колкото и да бе странно, накараха виковете и сумтенето да стихнат. Всички движения замряха. Марк бе стъписан от тази внезапна промяна — всички се бяха надигнали и гледаха като хипнотизирани Трина. Опряла гръб на стената, тя стоеше вляво от него, все още стиснала Диди в прегръдката си. Алек също се бе освободил и се поклащаше вдясно.

Всички погледи бяха втренчени в Трина, сякаш тя притежаваше някаква вълшебна, хипнотична сила. Тишината в мазето се нарушаваше само от тежкото дишане на нашествениците.

— Трябва да ме изслушате — продължи тя малко по-тихо. В очите ѝ трепкаха безумни пламъчета. — Сега аз съм една от вас. Тези хора дойдоха да ми помогнат. Трябва да ни пуснете, за да довършат започнатото!

Откъм тълпата се чу недоволно мърморене. Ала същевременно, за изненада на Марк, хората се надигаха и отдръпваха, сякаш бяха готови да ѝ се подчинят. Окървавени и мръсни, те изведнъж бяха започнали да действат като организирана група. Скоро всички се

подредиха от двете страни на стълбата, оставяйки пътека по средата. Марк видя, че онези, които бяха на горната площадка, обясняваха какво става на останалите. И всичко се вършеше с някакво благоговение.

Трина се обърна към Марк.

— Води ни.

Той все още не виждаше в погледа ѝ следа от разпознаване и от това сърцето му се сви. Нямаше представа как бе успяла да подчини на волята си тези манааци, но не биваше да изпускат възможността. Скочи на крака и стисна трансвиктора, готов да го използва. Погледна към Алек, който също изглеждаше объркан, а на лицето му се четеше съмнение. Старият воин му кимна да върви пръв.

Марк пристъпи към стълбището и подкани Трина и Диди.

— Да се качваме тогава. Хайде, всичко ще бъде наред. — Никога досега не бе произнасял думи, в които да вярва по-малко.

Те го приближиха, готови да го последват. Трина побутваше Диди пред себе си, уловила я за раменцата. Алек застана зад тях.

— Тръгваме нагоре — изръмжа той, като стрелкаше тревожно очи между хората от двете страни на стълбището. По лицето му си личеше, че смята всичко това за клопка. И той като Марк държеше трансвиктора готов за стрелба.

Младежът си пое дълбоко въздух, заедно с който вдъхна и тежката миризма, която излъчваха телата на тези хора. Качи се на първото стъпало. Очите на всички бяха втренчени в него. Една жена отдясно, с разчорлени коси и покрито със синини лице, го гледеше с разбираща усмивка. Вляво стоеше юноша с парцаливи дрехи, целият измазан с мръсотия. Сякаш всеки миг щеше да избухне в смях. Хората нагоре стояха мълчаливо и неподвижно.

— Хайде, приключвай вече — подкани го шепнешком Алек.

Марк пристъпи на следващото стъпало. Не смееше да хукне нагоре по стълбището, сякаш Трина бе накарала тези смахнати типове да изпаднат в транс и едно прибързано движение би развалило магията. Той повдигна крак и продължи. Погледна за миг през рамо и установи, че Трина и Диди го следват по петите, а Алек е зад тях. Старият воин му хвърли яден поглед, недоволен от мудните му действия. Марк продължаваше да се изкачва, а втренчените очи на

доскорошните им нападатели караха косата му да настръхва. Усмивките им ставаха все по-големи и по-зловещи.

Бяха изминали две трети от пътя, когато прозвуча женски глас:

— Хубавица. Малката ми хубавица.

Една жена потупваше Диди по главата сякаш е животно в зоопарка. Лицето на момичето бе изопнато от ужас.

— Какво хубаво детенце — продължаваше жената. — Бих могла да те изпапкам. Като печена пуйка. Да. Толкова си сладка.

Марк ускори крачка. Беше отвлечен. Успя да изкатери още две стъпала, когато един мъж протегна ръка и го сръчка с пръст в рамото.

— О, какво хубаво, силно момче — рече. — Сигурна мама е много горда с теб, а?

Марк продължи нагоре. От двете страни към него се протегнаха ръце. Все още не бяха заплашителни, — само го докосваха. Още едно стъпало. Жена се отдели от стената, обгърна шията му и се притисна към него. Сетне го пушна и се върна на мястото си. Лицето ѝ бе изкривено от зла усмивка.

Отвращението му се засилваше. Не можеше да остане и минута повече в тази къща. Пресегна се назад, улови Диди за ръката и се заизкачва припряно нагоре. Чуваше как Алек трополи с тежки стъпки най-отзад.

В началото хората около тях сякаш не забелязваха, че е ускорил ход, а може би бяха стъписани от внезапната промяна в тактиката. Марк стигна на върха, прекоси площадката, където също имаше лунатици, и тръгна по коридора. Къщата бе натъпкана с хора, те бяха навсякъде, някои държаха тояги, ножове, бухалки. Марк реши, че сега не е време за двоумене. Той хукна към изхода, дърпайки Диди след себе си.

Успяха да минат половината от разстоянието, преди да настъпи хаос. Всички нашественици в къщата закрепяха едновременно, скочиха и затиснаха с телата си Марк и приятелите му. Марк изпусна ръката на Диди и я видя да изчезва в тълпата, а слабият ѝ прощален вик бе като на изгубен сред демони ангел.

Марк се хвърли след нея, но се спъна и падна. За миг върху него се скупчиха още тела, дърпаха и късаха дрехите му. Той се извъртя, заудря с лакти слепешката и чу болезнени викове. Няколко ръце дръпнаха оръжието му, твърде силни, за да им се противопостави. Зарита с крака, успя да се обърне по корем и напрегна мишци да се изправи. Нещо тежко го халоса в тила и той рухна по лице върху твърдия под. После усети придърпване и осъзна с ужас, че изхлузват ремъка на пушката. Опита се да я сграбчи, когато ремъкът се изнизваше през главата му. Чуваха се оглушителни викове, писъци и рев. Трансвикторът изчезна в тълпата.

Сега вниманието на всички бе съсредоточено върху откраднатото оръжие и Марк успя да спечели няколко секунди, за да се претърколи встрани и да се изправи. Мъжът, който бе измъкнал пушката, я държеше високо във въздуха и танцуваше бавно в кръг. Хората около него подскачаха с разперени към тавана ръце опитваха да докоснат металната повърхност. Отдалечаваха се бавно от Марк, отнасяйки своята скъпоценна придобивка.

Марк бе наясно, че никога няма да си върне трансвиктора. Той се огледа трескаво за своите приятели. Трима или четирима души държаха Диди. Тя риташе и пищеше. Трина тичаше с протегнати към момичето ръце. Алек се бореше с поне шестима нападатели, явно твърдо решени да се сдобият и с втори лъщящ трофей. Алек замахна с приклада и го стовари върху лицето на един от тях, сетне простреля втори с ослепително бял сноп. Но останалите се нахвърлиха, събориха го и взеха да скачат отгоре му.

Марк нямаше друг избор, освен да се втурне след Трина и Диди.

Той разблъска хората и скочи на първото стъпало на водещата нагоре стълба. Знаеше, че единственият му шанс е да се покатери от външната страна на парапета. Улови се за него и се притегли нагоре.

Един мъж замахна с юмрук към него. Жена го блъсна с тяло. Марк успя да се дръпне встрани, тя се праметна през перилата и тупна

с трясък долу. Други се опитваха да го избутат, улавяха го за краката и го дърпаха в разни посоки. Той отбиваше атаките и се стараеше винаги да се държи за перилата поне с една ръка.

Най-сетне успя да подмине основната група и застигна мъжа и жената, които държаха Диди. Сграбчи перилата с две ръце, прехвърли се през тях и се приземи върху най-горната стълба. Тълпата долу не се усмиряваше и продължаваше да напират. Марк се хвърли напред, прегърна Диди и я стисна здраво, като остави инерцията на тялото му да я изтръгне от хватката на похитителите.

Двамата се изтърколиха надолу по стълбите, разблъсквайки хора наляво и надясно, и се спряха на площадката на втория етаж. Марк стискаше Диди в прегръдката си. Озърна се и видя, че Трина си проправя път към тях, втренчила поглед в момичето.

Тя дръпна Диди от ръцете му и я прегърна. Малкото момиче не спираше да плаче. Противникът обаче се бе окопитил и ги приближаваше от всички посоки.

Марк се огледа и си даде сметка, че перспективите им са мрачни. В къщата цареше хаос.

Алек беше в дневната, отблъскваше с приклад най-близките си противници и от време на време успяваше да простреля някого от тях. Откъм коридора и кухнята се появи нова тълпа, която тичаше през глава, сякаш бягаше от нещо. Други заразени лунатици стояха между Марк и вратата и запречваха пътя за бягство. Всеки от тях бе готов да убива.

Марк вдигна ръце да прикрие Трина и Диди и отстъпи, притискайки ги към стената. Първият, който го доближи, бе старец с обезобразено лице, цялото обсипано с рани и следи от удари. Той скочи право върху Марк. Откъм кухнята се разнесе силно бръмчене. Тялото на стареца се превърна в сивкава мъгла. Звукът не идваше откъм Алек — някой друг се бе досетил как да използва трансвиктора. Тази мисъл едва се бе оформила в главата му, когато нов ярък лъч се заби в една жена, стояща до вратата.

— Алек! — извика Марк. — Някой стреля с другия трансвиктор!

Страхът, който караше кожата му да настръхва, не можеше да се сравни с нищо преживяно през ужасните дни в сумрачните тунели на субтранса. Някакъв побъркан тип тича наоколо, въоръжен с оръжие,

което може да те изпари в миг. Животът му щеше да свърши още преди да е осъзнал какво става. Трябваше час по-скоро да се махнат оттук.

Дори с болните си мозъци нашествениците в къщата осъзнаха, че се е случило нещо необичайно. Тълпата бе завладяна от паника и всички се втурнаха едновременно към вратата. Отекнаха писъци и изплашени викове. Коридорът се изпълни с плътна маса от тела, опитващи се да напуснат сградата. Нови изстрели проехтяха от похитения трансвиктор и неколцина изчезнаха.

Марк си даваше сметка, че развръзката ще настъпи скоро. Той вдигна Диди на ръце, сграбчи Трина за рамото и я блъсна към дневната, където Алек продължаваше да се бие.

Марк бутна отново Трина — този път към големия панорамен прозорец, един от малкото запазени в къщата. Вдигна една лампа и я запокити в стъклото, което се пръсна на безброй парчета. Притегли Диди с дясната си ръка, пресегна се към Трина и я хвана за лакътя. Сетне се втурна право в образувалия се отвор, пусна Трина и полетя, като се завъртя в последния момент, така че да се носи с гърба напред. Притисна момичето към себе си в опит да я запази, и се блъсна с тъп звук в изпотъпаната пръст, която някога е била цветна леха. От удара гърдите му се свиха. Докато си поемаше мъчително въздух, той погледна нагоре към яркото небе и видя главата на Алек да щръква от прозореца.

— Ти наистина си си изгубил ума — произнесе старият воин, докато помагаше на Трина да се прехвърли през рамката.

Двамата скочиха едновременно и се приземиха до Марк. След това Трина отново взе Диди в обятията си. Някои от маниаците бяха забелязали бягството им и ги последваха, други продължаваха да се блъскаат при вратата. Викове и крясъци огласяха околностите. Част от лудите вече се биеха отвън.

— Този купон взе да ми омръзва — изръмжа Алек.

Четиримата се затичаха през прашния двор към улицата, която би трябвало да ги отведе обратно при берга. Алек се опита да вземе Диди от Трина, но девойката не му позволи и продължи да бяга, макар лицето ѝ да бе изкривено от усилието. Момиченцето бе престанало да плаче и се бе умълчало.

Марк се огледа назад. Един мъж бе застанал на прага и стреляше напосоки с трансвиктора, пращайки жертвите си в димящото небитие.

Той забеляза тичащата по улица групичка и прати няколко изстрела подире им. Белите лъчи се забиха в паважа и вдигнаха малки облачета прах. Мъжът се отказа и се върна към изстребването на по-лесната плячка.

Марк и приятелите му продължиха да бягат. Когато подминаха къщата с малките деца, Марк си помисли за Трина, Диди и тяхното бъдеще. И не спря.

Най-сетне бергът отново се появи пред тях. Изплува в далечината, по-красив, отколкото Марк го бе смятал някога. Макар че всички дишаха тежко, никой не настоя да спрат, за да си поемат дъх, и скоро огромният метален кораб се извиси над главите им.

Марк нямаше представа как Трина бе успяла да издържи дотук с Диди в ръце. Тя бе отказвала каквато и да било помощ.

— Добре... ли... си? — попита я той, като дишаше на пресекулки.

Тя коленичи, остави момичето на земята и се просна задъхана до нея. Когато го погледна, в очите ѝ отново нямаше следа от разпознаване.

— Ами... май че да. Благодаря ти, че ни спаси.

Марк коленичи до нея, усетил, че сърцето му се свива болезнено.

— Трина, наистина ли не ме помниш?

— Изглеждаш ми... познат. Но в главата ми има толкова много странни неща. Трябва да предадем това момиче — тя притежава имунитет, ако не знаеш — на хората, за които това има значение. Преди всички ние да изгубим разсъдък.

Марк я гледаше с невярващи очи. Побиха го тръпки. Начинът, по който бе произнесла тези думи... Вече не се съмняваше, че с нея се е случило нещо много сериозно. Дали същото ставаше и с него? Колко време му оставаше, преди светът около него да изгуби предишния смисъл? Един ден? Може би два?

Огромната врата на берга се раздвижи със скърцане и Марк се възползва от промяната, за да не отговори. Вместо това се обърна и се загледа в спускащата се платформа.

Алек заговори на висок глас, за да надмогне стърженето на механизмите:

— Да ги качим на борда и да ги нахраним. Току-виж до няколко часа и ние станем като ония кукувици в града.

— Не и момичето — възрази Марк.

— Какво искаш да кажеш? — попита старият воин.

— Виж белега на ръката ѝ. Била е уцелена от стрела преди месеци. Помисли над това. Трина е права. Диди притежава имунитет. Това трябва да означава нещо. — Чула думите му, Трина се надигна и закима енергично. Твърде енергично. Сърцето на Марк се сви отново. Тя очевидно не беше съвсем в час.

Алек изпусна една от познатите си недоволни въздишки.

— Освен ако не успееш да размениш тялото си с нея, предполагам, че няма да спечелиш нищо от този факт, нали?

— Но може би ще помогнем на другите. Ако все още не са открили лекарство...

Алек го изгледа със съмнение.

— Да се качваме на борда, преди някой от маниаците да ни е застигнал.

„И да ни изпепели с трансвиктора“ — добави мислено Марк. Но реши да не го каза на глас.

Старият воин се насочи към рампата, вече почти опряла в земята. Марк протегна ръка на Трина.

— Хайде. На борда ще си в безопасност. Има храна и можеш да откънеш. Не се безпокой. Имай ми доверие. — Заболя го, докато казваше тези думи.

Диди се изправи с преbledняло лице и улови ръката на Марк, преди Трина да го направи. Момичето го погледна и макар изражението ѝ да оставаше непроменено, той бе почти сигурен, че е зърнал притаена някъде дълбоко усмивка. Трина също се надигна.

— Надявам се, че това нещо не е обитавано от призраци — рече тя с унесен, изплашен глас. След това се отправи към рампата. Марк въздъхна и двамата с Диди я последваха.

Следващите няколко часа минаха, без да се случи нищо. Слънцето се спускаше бавно към хоризонта и земята в подножието на берга се скри в тъмна сянка. Алек вдигна кораба във въздуха и го насочи към мястото, където бяха кацали по-рано — все още изглеждаше безлюдно. След това се нахраниха, приготвиха койките за Трина и Диди и ги оставиха да си легнат. Трина заспа веднага, но заговори несвързано насън, а от крайчеца на устата ѝ се стичаше слюнка. Докато Марк я попиваше, душата му отново се изпълни с тъга.

Що се отнасяше до него, сънят засега му се струваше почти невъзможен.

Смяташе да разговаря с Алек и да разбере какво възнамерява да предприеме от тук нататък, но когато отиде при него, войникът вече хъркаше шумно, приседнал в пилотското кресло и с клюмнала на гърдите глава. Марк почти бе изкушен да хвърли парче храна в зейналата му уста и се изкикоти при тази мисъл.

Изкикоти.

„Май наистина започва да ми хлопа дъската“ — помисли си той. Настроението му мигновено се развали. Имаше отчаяна нужда от нещо, с което да се развлече от тежките мисли.

Изведнъж си спомни за таблетите, които бе открил в товарния отсек — бе ги пристегнал с ремъци за рафта. Духът му се повдигна малко от надеждата, че може би тези устройства ще хвърлят повече светлина на ставащото. Че ще им дадат още един шанс.

Докато тичаше по коридорите към хангара, си удари коляното два пъти. Някъде по средата на пътя се сети, че ще му е нужен прожектор, и се върна да го вземе от раницата. После най-сетне стигна до рафта. Измъкна припряно таблетите и приседна на пода.

Бяха три на брой. Първият беше изтощен. За да проникне във втория, му трябваше парола, но екранът трепкаше — вероятно той също скоро щеше да издъхне. Вълнението на Марк заплашваше да се превърне в отчаяние. Ала третият блесна ярко, озарявайки помещението, и Марк изключи прожектора. Притежателят му — някакъв тип на име Рандал Спилкър — не бе сметнал за нужно да поставя парола и с включването се появи заглавната страница.

Прекара около половин час в прелистване на безполезна информация. Спилкър бе обичал игри и чатове. Марк бе почти готов да се откаже, уверен, че притежателят на таблета го е използвал единствено за забавление, когато най-сетне се натъкна на скрити документи.

Откри директория без обозначения, почти изгубена сред списък от стотици подобни и празни.

Названието ѝ бе Директива за изтребване.

Имаше толкова много документи, че Марк не знаеше откъде да започне. Всеки файл бе обозначен с номер и изглежда, бяха записани в случаен ред. Марк знаеше, че няма време да прочете всички файлове, и затова реши да ги отваря един след друг и да търси нещо, което би могло да му е от полза.

Имаше множество файлове с кореспонденция, записки и официални съобщения. Преобладаващата част бяха лична кореспонденция — всичките копирани в няколко файла — между Спилкър и негови приятели, най-често жена на име Ладена Лихлитър. Двата работеха за Коалиция за спасяване на света, организация, за която хората от селата бяха чували, но не знаеха почти нищо. Доколкото Марк успя да разбере, тази група бе събрала на едно място различни правителствени агенции от целия свят. Бяха се установили в Аляска — едно от малкото сравнително незасегнати от слънчевите изригвания места, — където се опитваха да върнат света към предишния живот.

Всичко това изглеждаше много благородно — както и изтощително за тези, които участваха в него, — но малко по-нататък Марк се натъкна на няколко писма между Спилкър и Ладена Лихлитър, от които го побиха студени тръпки. Прелистваше текст след текст, когато се спря на един и го прочете няколко пъти:

До: Рандал Спилкър
От: Ладена Лихлитър
Относно:

Все още съм потресена от днешната среща. Направо не мога да повярвам. Не мога да приема, че ЦКП буквално ни изгледа в очите и ни направи подобно предложение.

Сериозно. Бях изумена.

А след това повечето от половината присъстващи СЕ СЪГЛАСИХА С ТЯХ! Те ги подкрепиха! Какво, по дяволите, става? Рандал, кажи ми, какво, ПО ДЯВОЛИТЕ, става тук? Как може дори ДА СИ ПОМИСЛЯТ да направят нещо подобно?

Как?

Целия следобед си блъсках главата над това. Не мога да го приема. Не мога.

Как стигнахме дотук?

Ела да се видим довечера. Моля те.

ЛЛ

За какво ли става дума? — зачуди се Марк. ЦКП... Човекът на име Брус ги бе споменал като хората, стоящи зад вирусна атака. Или това беше КСС — Коалицията за спасяване на света? Може би едното бе подразделение на другото? С щаб някъде в Аляска. Той продължи да се рови.

След няколко минути се натъкна на още писма, събрани в един файл, от които сърцето му се разтуптя. Студените тръпки се превърнаха в ледена пот.

МЕМОРАНДУМ НА КОАЛИЦИЯТА ЗА СПАСЯВАНЕ НА СВЕТА, ДАТА 217.11.28, ВРЕМЕ
21:46

До: всички членове на борда

От: председател Джон Мичъл

Относно: проблеми с популацията

Докладът, който ни бе представен днес, копия от него бяха пратени на всички членове на коалицията, категорично не оставя място за съмнение за проблемите, пред които се изправя нашият тежко пострадал свят. Сигурен съм, че подобно на мен, повечето от вас са се прибрали по стаите си дълбоко потресени. Надявам се, че вече сте възприели суровата действителност, обрисувана в този доклад, и можем да помислим за решение.

Проблемът е съвсем ясен: нашият свят е твърде населен и с прекалено малко ресурси.

Ще организираме следващата среща след седмица, броено от утре. Очаквам всички членове да дойдат с готови идеи и решения, независимо колко необичайни ви се струват. Може би сте запознати с едно правило от някогашния бизнес, гласящо: „мисли извън рамките“. Предполагам, че трябва да направим точно това.

Очаквам с нетърпение да чуя идеите ви.

До: Джон Мичъл

От: Кейт Маквой

Относно: възможности

Джон,

Обмислих въпроса, който обсъждахме снощи на вечеря. АМРИД едва оцеляха при изригванията, но те са сигурни, че подземната система за изолация срещу болестотворни организми и биологично оръжие все още функционира.

Наложи се да се поскарваме, но в края на краищата получих информацията, от която се нуждаем. Прегледах я и стигнах до няколко извода. Всички възможни решения са твърде непредсказуеми, за да бъдат прилагани. С изключение на едно. Става дума за вирус, който атакува мозъка и го изключва, напълно безболезнено. Действа бързо и решително. Вирусът е конструиран по такъв начин, че темповете на заразяването да отслабват в процеса на неговото разпространение сред жертвите. Би бил идеален за нуждите ни, особено като се имат предвид ограниченията в движението на хората. Мисля, че ще свърши работа, Джон. И колкото и ужасно да изглежда, вярвам, че ще донесе полза.

Пращам ти подробна информация. Очаквам да чуя мнението ти.

Кати

До: Кати Маквой
От: Джон Мичъл
Относно: възможности
Кати,

Нуждая се от помощта ти за изготвянето на предложението, касаещо разпространението на вируса. Трябва да акцентираме върху това, че контролираното изстребване е единственият начин за спасяване на човечеството. Макар че това ще направи възможно оцеляването само на избрана част от земната популация, ако не предприемем крайни мерки, ще се изправим пред евентуално изчезване на човешката раса.

Двамата с теб знаем колко хипотетично е подобно решение. Но повторихме симулациите хиляди пъти и лично аз просто не виждам друга алтернатива. Ако не го направим, светът ще изчерпи своите ресурси. Твърдо съм убеден, че това е най-етичното решение. За себе си аз го приех. Сега въпросът е да убедим другите членове на борда.

Нека се срещнем в моя апартамент в пет следобед. Всичко трябва да е оформено перфектно, така че, пригответи се за дълга нощ.

До тогава,

Джон

МЕМОРАНДУМ НА КОАЛИЦИЯ ЗА СПАСЯВАНЕ НА СВЕТА ДАТА 219.2.12, ВРЕМЕ: 19:32

До: всички членове на борда
От: председател Джон Мичъл
Относно: предложение за издаване на Директива
Моля, споделете с мен мислите си относно изложеното предложение. Окончателната заповед ще бъде издадена утре.

Изпълнителната Директива № 13 на Коалицията за спасяване на света по препоръка на Центъра за контрол на популацията да се смята за СТРОГО СЕКРЕТНА с най-висок приоритет, наказанието е с максимална строгост.

Ние, Коалицията, с настоящото разрешаваме на ЦКП да реализира в експресен порядък тяхното предложение за контрол на популацията под номер 1, представено подробно и приложено към този документ. Ние, Коалицията, поемаме пълна отговорност за това действие, ще следим неговото изпълнение и ще предоставим помощ, доколкото това е във възможностите ни. Вирусът ще бъде разпространен в райони, препоръчани от ЦКП и одобрени от Коалицията. Ще бъдат разположени въоръжени формирования, които да осигурят правилното развитие на процеса. С настоящето се ратифицира Изпълнителна заповед № 13 и ПКП № 1. Заемете се с незабавното изпълнение.

Марк бе принуден да изключи за малко таблета. Усещаше нарастващ шум в ушите, лицето му пламтеше болезнено. Главата го болеше. Всичко, на което бе станал свидетел през изминалата седмица, е било санкционирано от действащото правителство на опожарения свят. Не е било осъществено от терористи, нито от група побъркани типове. Било е одобрено и осъществено с единственото намерение да се контролира популацията. Да се изтребят цели райони, за да има повече ресурси за оцелелите.

Тялото му се тресеше от набираща сила гняв, който подхранваше растящата лудост. Седеше в непрогледна тъмнина, загледан в черното пространство, но пред очите му танцуваха петна. Човешки лица, крещящи за помощ. Разнасящи вируси стрели, които бръмчат във въздуха, забиват се в рамене, ръце и шии. Започна да се пита дали това, което се случваше с него, не бе последният етап преди окончателното умопомрачение.

Той трепереше, целият облян в пот. От очите му се стичаха сълзи. После неочаквано вдигна глава и изкрещя. През тялото му

премина неудържима лавина от гняв, какъвто не бе изпитвал досега. Чу, че нещо изпука. Звукът дойде от скута му.

Погледна надолу, но не видя нищо. Опита се да включи таблета, ала не се получи. Намери пипнешком прожектора и го запали. Екранът на таблета бе строшен, самият панел бе извит под неестествен ъгъл. В гнева си го бе счупил. Никога не би си помислил, че притежава подобна сила.

Въпреки всичко, което се случваше с него, опита се да разсъждава трезво. Знаеше какво трябва да направят, бе наясно, че това е единственият им и последен шанс. Ако хората от бункера възнамеряваха да отидат до Ашевил, за да открият човека, който бе издал тази заповед, тогава Марк и приятелите му също отиваха там. Да се промъкнат зад стените на града според Марк бе единственият начин да открият хората, издали директивата за изстребване. Можеше само да се надява, че там разполагат със средства за борба със заболяването. Че биха могли да им помогнат. Ашевил. Ето къде трябва да отидат.

Точно както бе казал и онзи негодник Брус по време на речта си в залата. Само че Марк искаше да ги изпреварят.

Той се изправи, все още малко замаян от образите, които плуваха пред очите му. Гневът пулсираше, течеше по жилите му вместо кръв, но още докато се надигаше, той усети, че спокойствието му бавно се завръща. Освети още веднъж счупения таблет, след това го изрита към далечния край на помещението. Машинката се приземи с трополене. Надяваше се, че някой ден ще има възможността лично да каже на хората от КСС какво мисли за решението им.

Главата му се цепеше от болка, изведнъж го налегна безкрайно изтощение, сякаш някой бе загърнал раменете му с тежачо тонове одеяло. Той падна на колене, преви се на една страна и опря глава в хладния под. Чакаше го толкова много работа. Сега не бе моментът да заспива. Но беше толкова... толкова изморен...

Най-сетне този път му се присъни нещо приятно.

Трина подскача в ръцете на Марк, събудена от гръмотевица.

Вън от пещерата вали, нещо, което не са виждали поне от три месеца след изригванията на слънцето. Марк трепери, мокър и измръзнал, но това си е истинско облекчение след нетърпимата жега, превърнала се в неразделна част от неговия живот. Извадиха късмет да открият тази дълбока клисура в склона на планината и той си мисли, че не би имал нищо против да остане тук до края на живота си. Алек и останалите са по-навътре в пещерата и също спят. Той обгръща раменете на Трина и доближава главата си до нейната. Поема от дъхайте, едновременно солени и сладки. За първи път, откакто изоставиха яхтата на брега на Ню Джърси, Марк се чувства спокоен. Почти умиротворен.

— Харесва ми да слушам гръмотевиците — прошепва Трина, като че ли, ако заговори твърде високо, ще подплаши дъжда отвън. — Не зная защо, но ме карат да заспя. Готова съм да се сгуша под мишницата ти и да хъркам поне три дена.

— Под мишницата? — пита Марк. — Божичко, добре, че се изкъпахме на дъжда тази сутрин. Сега мишниците ми миришат на рози. Настанявай се и се чувствай удобно. — Тя се намества, изкисква се и отново се размърдва.

— Марк, наистина не мога да повярвам, че все още сме живи. Не мога. Но кой знае? След шест месеца може вече да ни няма. Или утре, предполагам.

— Ето така ми харесваш — отвърща той. — Хайде. Остави тия приказки. Какво по-лошо може да се случи след всичко, което преживяхме? Ще останем тук още малко, после ще идем да потърсим селата в южните планини.

— Слухове — казва тя тихо.

— А?

— Слухове за села.

Марк въздъхва.

— Ще ги намерим. Ще видиш.

Той обляга глава на стената и се замисля над думите ѝ. Че имат късмет да са още живи. Едва ли можеше да го каже по-точно.

Бяха оцелели през седмиците на ужасяваща слънчева активност само благодарение на това че се скриха в небостъргача „Линкълн“. Бяха преживели нетърпимата жега и сушата. После преходът през опустошената земя и из улиците, където върлуваха банди. Бяха се примирили със загубата на семействата си. Вървяха нощем, денем се криеха, хранеха се с каквото намерят, понякога оставаха гладни дни наред. Той си дава сметка, че ако не беше военната подготовка на Алек и Лана, никога нямаше да стигнат дотук. Никога.

Но успяха. Все още са живи и мърдат. Той се усмихва почти предизвикателно на онази незнайна сила във вселената, поставила пречки на пътя им. Мисли си, че може би след няколко години всичко ще бъде съвсем нормално.

Някъде в далечината блясва светкавица, след няколко секунди се чува тътен. Изглежда по-силен или е по-близо. Дъждът се усилва и трополи по земята пред входа на пещерата. За кой ли път си помисля какви късметлии са да се натъкнат на това убежище.

Трина се обръща и го поглежда.

— Алек каза, че като започнат, бурите ще са доста силни. Че времето на планетата ще се промени до неузнаваемост.

— Да. Всичко е наред. Нямам нищо против дъжда, светкавиците и вятъра, дори да продължават по цял ден. Ще си стоим в пещерата. Какво те притеснява?

— Не можем да останем тук вечно.

— Добре де. Седмица. Месец. Просто престани да мислиш за това. Тихо.

Тя го целува по бузата.

— Какво ли щях да правя без теб? Ще умра от стрес и депресия, преди природата да ме довърши.

— Сигурно. — Той се усмихва и се надява, че и тя като него се наслаждава на този миг спокойствие.

След като се намества по-удобно, тя го прегръща отново.

— Говоря сериозно. Наистина се радвам, че те имам. За мен ти означаваш много.

— Ти също — отвърща Марк. След това се умълчава, опасявайки се да не изтърси нещо, което да развали момента. Затваря очи.

Светкавица раздира небето, прокълтява гръм. Бурята определено приближава.

Марк се събуди и през първите няколко секунди все още виждаше пред себе си лицето на Трина и надеждата в очите ѝ. Независимо дали го бе признала в онзи ден, или не. За първи път от месеци насам му се искаше да се върне обратно в съня. Мъката в сърцето му бе почти осезаема. Но после реалността нахлу заедно с мрака на товарния отсек. Онези бури бяха доста силни. Ужасни на моменти. Но в крайна сметка те бяха оцелели и откриха едно от селата. Където вероятно и досега щяха да си живеят спокойно, ако не беше организацията на име КСС.

Марк изпъшка, потърка очи, прозя се продължително и се надигна. И едва тогава си спомни за решението, което бе взел, преди да заспи.

Ашевил.

Той се наведе, вдигна прожектора и го включи. Когато погледна към вратата, установи, че там е застанал Алек. Изпълваше рамката, сякаш бе порасъл с още десетина сантиметра. Лицето му бе скрито в сянка заради слабата светлина, идеща отзад. Имаше нещо обезпокояващо във вида му, може би защото не знаеше от колко време стои там, без да му се обади. И все още не казваше нищо.

— Алек? — повика го Марк. — Добре ли си, човече?

Мъжът пристъпи напред и едва не падна. Но се изправи и отново застана в цял ръст. Марк не искаше да свети в лицето му, но реши, че няма друг избор. Вдигна прожектора и го насочи право в Алек. Видя изблещени очи и плувнала в пот кожа, сякаш старият воин очакваше всеки миг върху него да се нахвърли чудовище.

— Ей, какво става? — извика Марк.

Алек пристъпи несигурно напред.

— Болен съм, Марк. Наистина съм болен. Трябва да умра. Трябва да умра, а не искам да умра за нищо.

Марк не знаеше какво да каже. Алек се прегърби и се подпря на коляно.

— Говоря сериозно, хлапе. Чувствам се странно, нещо става в главата ми. Виждам и усещам разни неща. В момента съм малко по-добре, но не бих искал да стана като онези нещастници. Трябва да умра и не ми се ще да чакам до заранта.

— Какво... защо... — запелтечи Марк. Знаеше, че е неизбежно, че рано или късно ще се случи, но въпреки това бе потресен до дъното на душата си. — Какво искаш да направя?

Мъжът го изгледа с блеснал поглед.

— Мислех си...

После внезапно се сгърчи и изви назад глава, сякаш разкъсван от неистови болки. От гърлото му се изтръгна сподавен, приглушен вик.

— Алек! — Марк скочи и изтича при него. Но се наложи да се наведе, защото старият воин неочаквано замахна към него с юмрук. Сетне рухна на пода. — Какво има?

Алек отново се успокои и дори се надигна, като се подпря на ръце и колене. Дишаше шумно и тежко.

— Ами аз... не зная. Виждам разни странни неща.

Марк прокара пръсти през косата си и се огледа, като че решението бе наблизно и можеше да го види. Когато отново погледна към Алек, старият воин се бе изправил и вдигаше ръце, като че се предава.

— Чуй ме — заговори той. — Хрумват ми разни неща. Истината е, че го закъсахме здравата. Но... — Той посочи навън, вероятно към спалното, където Трина и Диди още спяха. — Там има едно безценно малко момиче, което трябва да бъде спасено. Трябва да я отведем в Ашевил и да я оставим там. А после... — Повдигна рамене, обезсърчен жест, който казваше достатъчно. За останалите всичко щеше да свърши скоро.

— Трябва да има някакво лечение — заяви почти ядосано Марк. — Онзи тип Брус смяташе, че има. Ще идем там и ще...

— О, конски фъшкии — излая Алек. — Послушай ме, докато все още мога да говоря разумно. Аз съм единственият, който може да управлява това чудо. Искам да дойдеш с мен в пилотската кабина и да ме гледаш. Опитай се да запомниш как се прави. За всеки случай. Прав си — ще откараме момичето в Ашевил дори това да е последното дело в живота ни.

Марк усети, че го изпълва отчаяние. Скоро всички ще са луди или мъртви. Но поне Алек бе на същото мнение като него, а той бе човек на действието.

— Ами да вървим тогава — рече Марк, като се бореше с напиралите сълзи. — Да не губим и секунда повече.

Алек се сгърчи, но после стисна юмруци и се овладя, поне този път успя да прогони пристъпа. Погледът му се проясни и той извърна лице към младежа. Като че всичко преживяно от двамата премина между тях — тъжни, весели, страшни и спокойни моменти. А сега в телата им се бе загнездил вирусът на лудостта.

Старият воин кимна решително и двамата се отправиха към вратата.

Стигнаха пилотската кабина, без да срещнат Трина или Диди. Марк се бе надявал, че са се събудили и благодарение на някакво чудо Трина ще е по-добре, ще се смее и ще помни всичко. Но това бе глупава надежда.

Докато Алек активираше пулта, Марк надникна навън. Зората вече разведряваше небето на изток, мракът се отдръпваше в пурпурна завеса към дърветата и къщите в далечината. Повечето звезди бяха избледнели, до час слънцето щеше да се издигне над земята. Изпита странното предчувствие, че това ще е денят, който ще сложи край на всичко.

— Малко по-добре съм — въздъхна Алек и се облегна назад в креслото. — Защо не провериш как са момичетата? После ще се издигнем. Ще облетим района да видим какво има в околностите.

Марк кимна, потупа го по рамото — странен жест предвид обстоятелствата — и се обърна. Безпокоеше се за него. Излезе навън и

пое по коридора.

Вече приближаваше вратата на каютата, когато чу странно дращене отгоре, като от плъхове, скрити зад панелите на тавана. Последва го истеричен кикот, само на метър над главата му. Марк се вцепени от ужас. Изтича назад и опря гръб в стената. Освети с прожектора панелите на тавана, но не видя нищо обезпокоително.

Той затаи дъх и се заслуша.

Имаше някой горе, който пълзеше напред и назад, почти ритмично.

— Ей! — извика Марк. — Кой... — Млъкна, осъзнал, че все още не е проверил как са Трина и Диди. Ако някой или нещо се бе промъкнало в берга...

Върна се при вратата на каютата, отвори я и освети трескаво вътрешността. За един кратък миг сърцето му замря — койката бе празна. Върху нея имаше само смачкани завивки. После с крайчеца на окото зърна Трина на пода и седналата до нея Диди. Държаха се за ръце, а на лицата им бе изписан ужас.

— Какво има? — попита Мак.

Диди посочи с разтреперано пръстче тавана.

— Горе има призрак. — Детето млъкна и потрепери — гледка, която накара сърцето на Марк да се свие. — И е довел приятелите си.

Едва Диди бе произнесла тези думи, когато бергът се разтресе и се отдели от земята. Подът се заклати, Марк се олюля, падна на койката, но побърза да скочи на крака.

— Останете тук — рече. — Веднага се връщам.

Той изтича в тъмния коридор и насочи прожектора пред себе си, докато бързаше към пилотската кабина. Стори му се, че чува кикот от тавана, на същото място както преди, и в ума му изплуваха ужасяващи образи: кръвожадни мъже и жени, носители на вируса на безумието, които скачат от тавана веднага щом той излезе и се нахвърлят върху двете момичета. Но нямаше избор и трябваше да действа бързо. Пък и ако горе имаше хора, досега бяха чакали, без да предприемат нещо. Вероятно имаше поне още малко време.

Той нахлу в кабината, където Алек се бе надвесил над пулта. Лицето му бе сбръчкано от напрежение, челото — плувнало в пот.

— Къде е трансвикторът? — извика Марк.

Алек се извърна и го погледна уплашено. Нямаше време за обяснения — той видя, че пушката е подпряна на стената. Изтича, сграбчи я, праметна ремък през рамо и провери заряда, преди да се насочи обратно към спалното. Към Трина и Диди.

— Включи осветлението в коридора! — извика той, докато излизаше — беше изпуснал прожектора, докато бързаше насам, и пред него бе непрогледен мрак. Но сега едва ли бе моментът да пестят енергия. Измина едва няколко метра, когато коридорът се озари от приглушени светлини, само ъглите оставаха скрити в сенки. Марк се затича. Беше горещо. Имаше чувството, че температурата в берга се е покачила с хиляда градуса. Всичко това, плюс нарастващото безпокойство, заплашваха да съборят преградата, която удържаше напирещата лудост. Събра всички сили и се опита да се съсредоточи. Стигна до мястото, където бе чул кикота. Този път долови съвсем ясно хрипливо бръцолевене. Ниско и гърлесто, най-нелепото нещо, което би очаквал да чуе тук. Погледна нагоре, но таванът си оставаше все

така непокътнат. Отвори вратата на спалното и видя с облекчение, че Диди и Трина все още лежат прегърнати на пода.

Готвеше се да пристъпи към тях, когато три от панелите на тавана се откачиха едновременно и заедно с тях се посипаха парчета пластмаса и метал. Няколко тела тупнаха долу сред прахоляка, приземявайки се право върху двете момичета. Диди започна да пищи.

Марк вдигна пушката, но не посмя да стреля.

Трина души се изправяха на крака. Мъж и две жени. Смееха се истерично, скачаха от крак на крак и размахваха ръце. Марк заби приклада на трансвиктора в слепоочието на мъжа. Той нададе вик и рухна на пода. Марк използва инерцията на удара, завъртя се и изрита едната от жените настрана. Тя се претърколи и се блъсна в койката. Марк обърна пушката, прицели се в нея и натисна спусъка. Сноп от яркочерна светлина попадна в тялото ѝ, обгърна я сивкав облак и след миг тя се разтвори във въздуха. Едва бе изчезнала, когато другата жена се нахвърли върху него и го повали. Двамата тупнаха на пода и вероятно за стотен път през тази седмица Марк усети, че дъхът му секва. Той се завъртя по гръб и жената се озова върху него, опитваше се да изтръгне трансвиктора от ръцете му.

Трина и Диди стояха до стената и наблюдаваха безпомощно схватката. Марк знаеше, че предишната Трина щеше да му се притече на помощ. Щеше да се нахвърли върху жената и вероятно да я халоса така, че да изгуби съзнание. Но тази нова Трина, тази болна Трина стоеше и го гледаше като изплашено момиче. Стиснала Диди в ръцете си.

Марк изпъшка и продължи да се бори с жената. Чу стон и когато извърна глава, установи, че мъжът, когото бе повалил, се изправя бавно на колене. Очите му бяха втренчени с безкрайна, налудничава омраза в Марк. Той оголи зъби и изръмжа.

Побърканият запълзя към него на четири крака, сякаш се бе превъплътил в побесняло животно. Тласна се от пода и се метна върху Марк и възседналата го жена подобно на лъв, атакуващ своята жертва. Блъсна жената и двамата неволно се озоваха в прегръдка. Затъркаляха се по пода в зловещо подобие на детска игра. Марк все още се бореше да си поеме въздух, но побърза да се обърне на една страна, после по корем. Подпря се на коляно. На лакти. Надигна се. Опря се на койката и най-сетне намери сили да стане.

Прицели се спокойно в мъжа, после в жената и ги изпрати в небитието с два последователни изстрела. Звукът разтърси въздуха като гръмотевица и от лунатиците не остана и следа.

Марк чуваше собственото си дишане, шумно и мъчително. Погледна изтощено към Трина и Диди, все още притиснати към стената. Трудно бе да се определи коя от двете изглежда по-изплашена.

— Съжалявам, че трябваше да го видите — рече. — Елате, да идем в кабината. Алек ще ни откара на безопасно място.

Внезапно се разнесе силен смях, идваше сякаш едновременно от всички посоки — същият ужасяващ звук както преди. Последва го сподавена кашлица, която премина в пресеклив кикот. Звук, който Марк би свързал единствено с лечебница за душевноболни, и въпреки горещината кожата му настръхна. Трина бе свела поглед към пода и очите ѝ гледаха безизразно. Той пристъпи към двете момичета и протегна ръка. Мъжът, скрит зад гредата на покрива, продължаваше да се киска.

— Можем да го направим — рече Марк. — Достатъчно е да ме уловиш за ръката и да тръгнеш. Още малко и ще бъдем в... безопасност. — Не искаше да се разколебае на последната дума.

Диди вдигна покритата си с белези ръка, хвана пръста му и го стисна. Това като че задейства някаква реакция у Трина, тя се отдръпна от стената и пристъпи към тях. Все още не смееше да вдигне очи от пода и стискаше Диди с две ръце за раменете. Но изглежда, беше готова да ги следва.

— Добре — прошепна Марк. — Няма да обръщаме внимание на оня нещастник горе и ще идем тихо и спокойно в кабината. Да вървим.

Той се обърна и закрачи към вратата, преди нещо да е накарало Трина да промени решението си. Дърпаше Диди след себе си. Един бърз поглед през рамо го увери, че Трина я следва. Над тях се чува забързани стъпки и Марк трябваше да положи усилие да се успокои и да продължи сякаш нищо не се е случило.

Излязоха в коридора и поеха в сумрака, под бледата светлина на аварийното осветление. Ала едва бяха изминали няколко крачки, когато шумът над тях внезапно се усили. Чу се трополене и истеричен смях. Сетне неочаквано едно тяло се провеси наполовина от тавана и пред тях изникна обърната наопаки глава. От устните на Марк се изтръгна вик и той се вцепени. Сякаш осъзнал това, мъжът отгоре

протегна бързо ръка и изтръгна трансвиктора от ръцете му с такава сила, че ремъкът се скъса.

Марк се опита да го задържи, но непознатият бе бърз като стрелкаща се змия.

Той изчезна зад напречните греди, като не спираше да се киска. Стъпките му се отдалечиха, докато тичаше към другия край на кораба.

Марк не смяташе, че би могъл да се покатери на тавана и да застигне непознатия, който навярно вече се бе спотаил някъде, откъдето да дебне със смъртоносното оръжие.

— Не мога да повярвам — прошепна младежът. Как бе позволил на този тип да изтръгне оръжието от ръцете му? При това му се случваше за втори път за по-малко от ден. И сега този невменяем се криеше някъде из кораба с най-опасното оръжие, създавано някога.

— Побързайте — подкани той Диди и Трина и тримата хукнаха по коридора. Марк вдигаше глава на всеки няколко секунди, опасявайки се, че мъжът може да надникне отгоре и дори да стреля. Непрестанно се слушваше и за стъпки.

Когато стигнаха кабината, първото, което видя, бе, че Алек се е проснал върху пулта, стиснал главата си с ръце.

— Алек! — извика Марк, пусна ръката на Диди и изтича при него. Но Алек се изправи преди още да го е достигнал и се огледа объркано. — Ей, добре ли си?

Не изглеждаше добре. Лицето му беше подпухнало, с кръвясали очи, кожата му бе бледа и изпотена.

— Аз... аз... само си почивах.

— Ти си единственият, който знае да лети с това нещо — изтъкна Марк. Погледна през прозореца и видя, че под тях бавно пълзят хълмовете на Ашевил. — Искам да кажа... аз не мога да...

— Спести си думите, хлапе. Наясно съм какво рискуваме. Опитвам се да разбера къде е щабът на КСС в града. Трябваше ми малка почивка.

Марк побърза да го запознае с развитието на събитията.

— На кораба има луд. Той открадна трансвиктора.

Алек не каза нищо. Само сбърчи лице, което бе придобило тъмночервен оттенък. Изглеждаше сякаш всеки момент ще се пръсне.

— Успокой се — продължи бавно Марк. — Ще си го върна. Ти само намери мястото.

— Ще... опитам — отвърна Алек през стиснати зъби. — Трябва да ти покажа... как се управлява тази машина.

— Страх ме е — намеси се Диди, която не пускаше ръката на Трина. Погледът ѝ бе отправен към прозореца — бедното дете вероятно никога преди не е било в берг. Очакваше Трина да се опита да я успокои, но младата жена мълчеше. Все още бе свела глава към пода.

— Виж, всичко ще бъде наред — рече Марк и приклепна до детето. Едва го направи и бергът се гмурна във въздушна яма. Диди изпищя и този път се освободи от ръката на Трина и изтича навън, преди някой да успее да я спре.

— Ей! — извика Марк и хукна след нея. За миг пред погледа му се мярна видение на телцето ѝ, обгърнато в сивкава мъгла.

Зърна гърба ѝ в дъното на коридора и се завтече натам. Бягаше към товарния отсек. — Върни се!

Но тя бе изчезнала. Марк прекоси коридора и веднага щом сви зад ъгъла, я видя отново. Стоеше неподвижно, загледана в нещо пред нея. Марк не спря, докато не се изравни с нея и не откри какво бе приковало вниманието ѝ.

Невменяемият, който бе откраднал трансвиктора, се бе изправил пред вратата на хангара, стиснал оръжието в ръце. Дулото му сочеше право в Диди.

— Моля те — каза Марк с разтуптяно сърце. — Моля те, не го прави. — Протегна едната си ръка към мъжа, а другата положи на рамото на момичето. — Умолявам те. Тя е само на...

— Зная коя е! — извика непознатият и от устата му се разлетя слюнка. Ръцете му трепереха, коленете му се тресяха. Кичур мазна коса бе прилепнал върху мръсното му лице. Облягаше се на рамката на вратата сякаш без нейна помощ щеше да падне. — Сладко малко момиченце, а? Сигурно за такава я вземаш?

— За какво говориш? — попита Марк и се учуди, че мъжът е в състояние да води смислен разговор.

— Тя доведе демоните — изсъска лудият. Очите му искряха. Той размаха трансвиктора, за да подчертае думите си. — Бях в селото с нея. Те се спуснаха върху нас като пламъците от слънцето и ни засипаха с отровен дъжд. Оставиха ни да измрем, а виж я нея! Въпреки че я уцелиха! Цяла-целеничка е и напълно здрава! И ни се присмива за това, което ни стори!

— Тя няма нищо общо — възрази Марк. Усещаше, че ръката на Диди трепери в неговата. — Абсолютно нищо общо. Как би могла да има? Че тя е само на пет! — Усети как се пробужда старият гняв.

— Нямала нищо общо? Затова ли получи стрела, а не се разболя? Тя е пратеник на онези демони и смятам да им я върна час по-скоро!

Мъжът се хвърли напред. Направи две крачки, може би три, като с мъка пазеше равновесие. Трансвикторът се тресеше в ръцете му, но все още бе насочен към Диди.

Гневът на Марк се разтвори в нова вълна от страх. Очите му се замъглиха от усещането за безпомощност.

— Моля те... не зная как да те убедя. Но се кълна, че е невинна. Бяхме в бункера, където държат този берг. Научихме кой стои зад епидемията. Не са демони. Те са хора като нас. Смятаме, че тя има имунитет — затова не се е разболяла.

— Ти млъквай! — озъби се мъжът и направи още две крачки. После вдигна трансвиктора и го насочи право в лицето на Марк. — Погледни се само. Какъв си жалък и глупав! Коленете ти се подгъват от страх. Демоните дори не биха се занимавали с такъв като теб. Чиста загуба на плът. — Той се усмихна и показа два реда гнили зъби.

Нещо се размести дълбоко в душата на Марк. Знаеше какво е, макар да не смееше да го признае — онова мехурче на безумие, което бе готово всеки миг да се пръсне. В жилите му нахлу адреналин и гняв. Гърлото му се сви и отвътре се изтръгна вик, за какъвто дори не предполагаше, че е способен да нададе. Той се нахвърли върху мъжа, преди другият още да е разбрал какво става. Видя, че пръстът му се свива върху спусъка, но подтикван от пробуждащата се в него лудост, Марк успя да го изпревари. Вдигна рязко ръка и изби оръжието нагоре в мига, когато от него изригна сноп бяла светлина. Изстрелът попада в стената зад него.

В следния миг Марк блъсна с рамо мъжа и го събори на пода. Стовари се отгоре му, подпря се на пода и се изправи. Сграбчи го за ризата, дръпна го, изтръгна трансвиктора от ръцете му и го хвърли настрана. Анихилицията би била твърде лека смърт за този психопат.

Започна да го влачи по пода, осъзнавайки с някаква частица от разума си, че той самият вече се е прехвърлил в зона, от която не знаеше дали има връщане.

Мъжът нададе пресеклив вик, посегна с нокти към лицето на Марк, зарита бясно с крака в опит да стане и да избяга. Но Марк не допусна нито едно от тези действия да го отклони от взетото решение. Вътре в него сякаш се бе пробудила цяла една вселена от гняв, невъобразимо усещане, за което бе сигурен, че няма да продължи дълго, нито може да бъде овладяно. Разсъдъкът му вече висеше на тънка нишка.

Уловил мъжа здраво за краката, той го влачеше след себе си. По извития коридор, през вратата на пилотската кабина, към счупения прозорец. Алек дори не ги забеляза, седеше, стиснал юмруци в скута, и не откъсваше втренчен поглед от пулта.

Марк не му каза нищо, сякаш се боеше, че заедно с думите от гърлото му ще излезе и нещо друго. Спря до прозореца, сграбчи мъжа през гърдите, повдигна го и го обърна на една страна. Напрегна мишци и напъха тялото му в рамката. Главата на мъжа се блъсна в горния край на прозореца и тялото му се свлече обратно на пода. Марк се наведе, повдигна го и опита повторно. Същият резултат, само дето главата се удари по-силно.

Марк хвана мъжа по-ниско и за трети път се опита да го изхвърли през счупения прозорец. Този път успя — първо главата, после раменете и кръста, но тялото се заклеци. Марк не го пусна, а продължи да натиска, да блъска, да влага цялата си сила в това мълчаливо убийство. Корабът се люшна тъкмо когато тазът на невменяемия преминаваше през рамката. Целият свят се наклони на една страна и Марк усети, че кръвта нахлува в главата му. В един кратък миг гравитацията изчезна и той полетя през прозореца заедно с непознатия. Там, където допреди миг полезрението му изпълваха синьо небе и перести облаци, сега Марк виждаше само земя. Още съвсем малко и щеше да полети надолу и да срещне смъртта си.

Марк изрита с крака и успя да се закачи за рамката на прозореца, преди да е литнал надолу. Тялото му увисна под берга, ала мъжът не го

пускаше. Бе се вкопчил в ръцете на Марк и беше усукал ризата му около юмука си. Марк се мъчеше да се освободи от него, но онзи го стискаше с отчаяната сила на давец се, дори се покатери по него и го обгърна с крака. Вятърът люшна вплетените им тела.

Как бе възможно да му се случи отново? — запита се Марк. Да увисне за втори път през прозореца на берга!

Корабът се разтърси и изведнъж се изправи рязко. Марк и мъжът се люшнаха обратно към корпуса, удариха се в металната обшивка и се заклатиха под прозореца. Марк усещаше неистова болка в краката, които сега издържаха тежестта на двамина. Той размахна ръце, в опит да се улови за нещо. От външната страна бергът бе обсипан с издатини и скоби, за които да се залавя обслужващият го персонал. Той зашари с ръце, ала не намери нищо подходящо.

Най-сетне пръстите му напипаха една дълга скоба и той се вкопчи в нея. Тъкмо навреме, защото краката му бяха съвсем отмалели. Те се изхлузиха от рамката, двете тела се завъртяха във въздуха и отново се блъснаха в берга. Марк усети сътресението от удара по цялото си тяло, но удържа и дори подпъхна ръка под скобата, така че сега лакътят поемаше част от тежестта. Коремът и лицето му бяха притиснати към нагретия метал, ала лудият все още се държеше за него. Дори надаваше оглушителни крясъци право в ухото му.

Съзнанието на Марк ту се проясняваше, ту се замъгляше от гняв. Какво прави Алек? Какво става вътре? Корабът бе изравнил полет и се носеше право напред — макар и с по-бавна скорост, — но никой не се подаваше от прозореца, за да му помогне. Марк погледна надолу и мигом съжали. Заля го вълна на ужас, като видя колко далече е земята.

Трябва да опита да се отърве по някакъв начин от този човек, инак никога няма да успее да се покатери вътре. Вятърът свистеше и хвърляше косата на мъжа в лицето на Марк. Към писъка му се добавяше и ревът на двигателите. На десетина крачки под тях, където бе едно от соплата, периодично бликаше синкав пламък, изхвърлящ топлина като дъха на дракон.

Марк размърда рамене, отгласна се от корпуса на берга и пак се блъсна в него. Мъжът се държеше. Беше издрал с нокти шията, тила и лицето му. Нямаше и сантиметър от тялото на Марк, където да не го болеше. Той огледа корпуса и видя няколко места, където би могъл да се подпре с крак. Да се изкатери нагоре му се струваше невъзможно,

особено с допълнителната тежест на гърба. Затова реши да се спусне и тогава в главата му се оформи една ужасяваща идея.

Възможностите бяха почти изчерпани. Скоро силите щяха да го изоставят.

Той се пресегна, сграбчи една къса скоба, отпусна тяло и опря крак на метална издатина, която бе забелязал. В този момент невменяемият извика и едва не се пусна, но успя навреме да склочи ръце около шията на Марк и го стисна толкова силно, че щеше да го задуши.

Докато се бореше за въздух, Марк набеляза още няколко места и се смъкна надолу с още метър. После още един. Мъжът бе престанал да подскача. Дори бе млъкнал. Никога досега Марк не бе изпитвал толкова силна омраза към някого и с някаква далечна част от ума си осъзнаваше, че това не е в рамките на нормалното. Но той проклинаше този мъж и искаше смъртта му. Това бе единствената цел в живота му.

Марк продължи да се спуска. Вятърът се усили, като че се опитваше да ги откъсне от кораба. Соплото бе съвсем близо, точно под краката му и ревят бе направо оглушителен. Той се спусна още малко и изведнъж краката му увиснаха във въздуха — вече нямаше къде да се опре. Тук имаше скоба, която преминаваше по цялата дължина на корпуса, и Марк пъкна дясната си ръка в нея. Завъртя се и остави цялата тежест на тялото му и това на лудия да увиснат на тази импровизирана кука. Болката бе неопикуема — сякаш всеки миг ръката му щеше да се откъсне. Но му трябваша само няколко секунди. Само няколко.

Той се извъртя и обърна глава да погледне към вкопчения в гърба му мъж. Беше го прегърнал с една ръка през раменете, а с другата го държеше през кръста. С неистово усилие Марк успя да пъкне свободната си ръка между двете тела и да я провре нагоре, към шията на своя противник.

Мъжът загъгна, полузадушен, и виолетовият му език щръкна през зъбите. Десният лакът на Марк трепереше от разкъсваща болка, сякаш сухожилията, костите и тъканите се разпадаха. Мъжът се закашля и плю, очите му изпъкнаха. Хватката му се отслаби и веднага щом го усети, Марк премина към действие.

Той нададе гневен вик, избута тялото на мъжа навън и го притисна надолу, право към синкавите пламъци на соплото. Пред

очите му главата и раменете на мъжа бяха погълнати от огъня и тялото му се разпадна, преди дори да успее да изкрещи. Останките полетяха към града и се изгубиха от погледа на Марк.

Лудостта вече се прокрадваше във всяка негова клетка. Пред очите му танцуваха светлини. Гневът отново набираше сила. Той знаеше, че е обречен. Но имаше едно последно нещо, което трябваше да направи.

Марк започна да се катери по повърхността на чудовищния берг.

Никой не му помогна да влезе през прозореца. Болеше го всяка фибра на тялото, мускулите му сякаш бяха втечнени, но по някакъв начин успя да се пъкне през рамката и се свлече на пода на кабината. Алек се бе привел над пулта с безизразно лице и невиждащ поглед. Трина седеше в ъгъла, а Диди се бе сгушила в скута ѝ. И двете го погледнаха с неразгадаеми изражения.

— Равнотранспортът... — едва успя да произнесе Марк. Пред погледа му продължаваха да трепкат светлини и звезди и той с мъка удържаше напирашите в него чувства. — Брус каза, че КСС разполага с равнотранспорт в Ашевил. Трябва да го намерим.

Алек внезапно завъртя глава и го погледна. Очите му бяха замъглени, но се проясниха.

— Мисля, че зная къде да го търсим — каза с безжизнен глас.

Бергът се снижи. Марк облегна глава на стената и затвори очи, за миг му се доця да заспи и да не се събуди никога или да стори нещо друго — да коленичи и да удря глава в стената, докато всичко приключи. Но в ума му все още имаше малко зрънце на здрав разсъдък. Той се вкопчи в него като човек, увиснал над бездънна пропаст.

Отвори очи. Изпъшка и се надигна, опря се на прозореца. Под тях се простираше Ашевил. Опасан със стена от дървета, ръждясали конструкции и изоставени коли — всичко, което можеше да свърши работа, бе използвано за изграждането ѝ.

Видя големи групи от хора струпани край стената. Те се катереха по нея и нахлуваха в града.

Един мъж размахваше червено знаме, вързано на пръчка. Беше Брус, същият, който произнесе речта в бункера. Значи те също бяха дошли да търсят равнотранспорта, точно както бе обещал той на своите сподвижници. И съдейки по това, което ставаше долу, към тях се бяха присъединили хиляди заразени — цели тълпи, които сега прехвърляха стената.

Бергът прелетя над тях и се понесе над пустите улици. Скоро доближи една малка постройка със зейнала двойна врата. Написан на ръка знак оповестяваше: „Само за оторизиран персонал на КСС“. Няколко души стояха пред вратата в очакване да влязат вътре. Изглеждаха спокойни и уверени. Марк ги мразеше за това и за един кратък миг съжали, че не държи в ръце трансвиктора, за да открие огън.

— Ето го и него — промърмори Алек.

Марк знаеше какво има предвид. Ако изобщо съществува равнотранспорт, той трябваше да е тук. Хората, чакащи на опашка пред сградата, вероятно бяха последните служители на КСС, готвещи се да напуснат опасния район. Да го изоставят на безумието и хаоса. Те погледнаха към берга с изплашени лица и после, като по команда, се скриха вътре. Марк затършува из шкафовете и откри парче хартия и молив, вероятно пазени за извънредни случаи. С разтреперана ръка написа посланието, което бе намислил, и се обърна към Алек.

— Приземи се — рече с изтощен глас. Имаше чувството, че в дробовете му няма въздух, а огън. — Побързай. — Сгъна бележката и я пхна в задния си джоб.

Движенията на Алек бяха мъчителни, мускулите му — напрегнати докрай, вените изпъкваха като въжета под кожата. Лицето му бе зачервено и потно. Но след няколко минути бергът се приземи с изненадващо тих звук съвсем близо до сградата на КСС.

— Отвори люка. — Марк вече бързаше към коридора, но имаше чувството, че се движи в мъгла. Той дръпна Диди от скута на Трина малко по-грубо, отколкото възнамеряваше, без да обръща внимание на протестите на момичето. Вдигна я на ръце и се насочи към изхода, следван по петите от Трина. Тя не бе казала нито дума, дори не се опита да му попречи.

Марк спря на вратата и се обърна към Алек.

— Знаеш... какво да направиш... когато свърша — рече, произнасяйки с усилие всяка дума. — Независимо дали е там, или го няма, знаеш какво да направиш. — Без да чака отговор, той излезе в коридора.

Диди се успокои, когато видя, че се насочват към хангара и изхода. Тя обгърна шията му с ръце и зарови лице в рамото му. Сякаш също бе разбрала, че краят е близо. Пред очите на Марк плуваха петна,

проблясваха светлини. Сърцето му биеше като полудяло, имаше чувството, че във вените му тече киселина. Трина продължаваше да го следва мълчаливо.

Влязоха в товарния отсек. Спуснаха се надолу по рампата и се озоваха под ярката светлина на слънцето. Едва бяха изминали няколко крачки, когато зад тях се чу метално скърцане и платформата започна да се издига. Алек отдели берга от земята и от соплата лумнаха синкави пламъци. Марк едва успяваше да съхрани здрав разсъдък, изведнъж го обзе непреодолима печал. Никога повече нямаше да види стария воин.

Слънцето печеше непоносимо. Чуваха се викове и крясъци, които се усиливаха и приближаваха. Групи от заразени безумци прииждаха от всички посоки. Сред тях, но все още в далечината, Марк успя да различи Брус с неговото червено знаме и последователите му. Ако тези хора се доберат до равнотранспорта, преди някой да го изключи или повреди...

— Хайде — подкани той Трина.

И се затича към сградата, приведен под вятъра, който бе вдигнал набиращият височина берг. Диди се бе вкопчила в него, а Трина тичаше отстрани. Влязоха през вратата и се озоваха в просторно немебелирано помещение. В центъра му имаше някакъв странен предмет — две метални пръчки и трепкаща сива стена между тях. Изглеждаше, че се мести и блещука, ала същевременно бе неподвижна. Докато я гледаше, Марк усети, че очите започват да го болят.

Мъж и жена стояха до устройството и ги гледаха с изплашени лица. Вече се готвеха да пристъпят в сивата завеса.

— Чакайте! — извика Марк.

Двамата не отговориха, не се спряха. Скочиха в сивата бездна и изчезнаха. Марк изтича от другата страна на завесата, но там нямаше никого.

Равнотранспорт. За първи път в живота си виждаше някой да го използва. Глъчката на приближаващата се тълпа отвън се засилваше бързо и Марк си даде сметка, че секундите му са преброени. По много различни начини.

Той се върна отново пред равнотранспорта, коленичи и постави внимателно Диди на крака. Трябваше да призове всичките си сили, за

да остане спокоен и да удържи поне още малко напирания гняв и лудост. Трина също коленичи, но не каза нищо.

— Слушай ме — заговори Марк на момичето. Затвори очи и се постара да разсее мрака, който се опитваше да го погълне. Само още мъничко, рече си. — Искам... да си много смела сега, разбра ли? От другата страна на тази вълшебна стена има хора, които са готови да ти помогнат. И ти също ще им помогнеш. Ще им помогнеш да... направят нещо важно. Защото ти си специална.

Не знаеше какво да очаква. Може би Диди щеше да възрази, да се дръпне, да се разплаче. Но вместо това тя го погледна в очите и кимна. Марк нямаше представа откъде у нея се бе намерила толкова храброст. Тя наистина беше специална.

Почти бе забравил за бележката, която написа по-рано. Извади я от задния си джоб и я прочете още веднъж.

Тя има имунитет срещу изблика.

Използвайте я.

Направете го, преди побърканите да се доберат и до вас.

Той напъха бележката в ръката ѝ. Стисна пръстите ѝ отгоре. Затвори ръката ѝ със своята. Виковете и крясъците отвън достигнаха кресчендо. Марк видя, че Брус щурмува вратата, предвождащ огромна тълпа. Все още не можеше да се отърси от налегналата го печал. Кимна бавно към екрана. Диди също кимна.

Тя се обърна и прегърна Трина, притисна се в нея. Лицата и на двете бяха мокри от сълзи. Марк скочи. Чу нарастващия рев на двигателите на берга. Забеляза, че вятърът отвън се усилва. Моментът бе настъпил.

— Върви — извика той, борейки се с чувствата, които го разкъсваха. Диди се откъсна от Трина, обърна се и скочи право в сивата стена на равнотранспорта. Завесата я погълна и тя изчезна. Ревът на берга изпълваше въздуха. Сградата се разнесе. Брус застана на вратата, като крещеше нещо нечленоразделно.

И тогава Трина се хвърли към Марк. Прегърна го. Целуна го. Безброй мисли минаха през ума му и тя бе във всяка една от тях.

Спомени от най-ранно детство, от времето, прекарано заедно, от срещите и разделите на шосето, което водеше към училище, от бягството из тунелите на субтранса, ръката ѝ, стиснала неговата, клокочещата отзад вода, небостъргачът „Линкълн“, обкръжен от убийствена радиация, яхтата, пътуването из опустошената земя. Тя бе до него във всеки един от тези моменти. С Алек. Лана. Дарнел и другите.

И ето че тук, в края на този път, Трина отново бе в обятията му.

Чудовищни звуци и крясъци изпълваха света около тях, но въпреки това той успя да чуе какво му прошепва, преди бергът да се стовари върху сградата.

— Марк.

ЕПИЛОГ

Две години по-късно

Самотна крушка висеше от безцветния таван на апартамента и бръмчеше на всеки десетина секунди. Сякаш олицетворяваше това, в което се бе превърнал светът. Самотен, шумен, умиращ. Висящ на тънка нишка.

Жената седеше на стола и се мъчеше да не заплаче.

Знаеше, че на вратата ще се почука, много преди това да се случи. И искаше да е силна заради сина си. Да накара момчето да смята, че новият живот, който го очаква, е добър. Изпълнен с надежди. Трябваше да е силна. Когато синът ѝ — единственото ѝ дете — си иде, тогава ще даде воля на чувствата си. Ще изплаче цяла река, докато лудостта я накара да забрави. Момчето седеше смълчано до нея. Неподвижно. Все още само дете, а изглежда, разбираше, че животът му никога няма да е същият. Държеше до себе си малка торба, но жената предполагаше, че съдържанието ѝ ще бъде изхвърлено, преди синът ѝ да стигне крайната цел. Двамата чакаха.

Посетителите почукаха три пъти. Звук, в който не се долавяше настойчивост, нито сила. Само чук-чук-чук, като тихо потропване на птица.

— Влезте — обади се жената, по-силно, отколкото искаше. Нерви. Бяха изопнати докрай. Вратата се отвори. В малкия апартамент влязоха двама мъже и една жена, облечени с черни униформи и с предпазни маски на носа и устата.

Като че ли жената бе главната.

— Виждам, че сте готови — рече тя с приглушен глас и пристъпи към майката и нейния син. — Оценяваме съгласието ви да извършите подобна жертва. Не е необходимо да ви казвам колко много означава това за бъдещите поколения. Ние сме на прага на много голяма стъпка. Ще открием лек, госпожо. Давам ви думата си.

Жената само кимна. Ако се опита да заговори, ще даде воля на всичко — на болката, на страха. На гнева си. На сълзите. И тогава

усилията ѝ да бъде силна пред момчето ще идат на вятъра. Ето защо задържа всичко вътре — бент пред напирателна река.

— Ела — подкани делово новодошлата и протегна ръка. Момчето погледна към майка си. Нямаше никаква причина да сдържа сълзите си и не го направи. Те рукнаха надолу по бузите му. То скочи на крака, прегърна я и разби сърцето ѝ за милионен път. Тя го притисна до гърдите си.

— Предстои ти да извършиш велики неща за този свят — прошепна му. — Ще ме накараш да се гордея с теб. Обичам те, мое сладко момченце. Безкрайно много те обичам — никога не го забравяй.

Единственият му отговор бе хлипането на рамото ѝ. Но и това казваше всичко. Ала бе дошло време да се сложи край.

— Ужасно съжалявам — намеси се жената с черния костюм и маската. — Но графикът ни е напрегнат. Наистина съжалявам.

— Хайде, върви — подкани го майката. — Върви и бъди смел. Момчето се отдръпна с мокро лице и зачервени очи. Отнякъде намери сили да ѝ кимне, да ѝ помогне да повярва, че в края на краищата ще се справи. Че е силен.

После се обърна, без да поглежда повече към нея. Приблужи вратата и излезе без колебание. Без да поглежда назад, без да възразява.

— Благодаря ви отново — каза жената и последва момчето навън.

Единият от мъжете вдигна глава към клатушкащата се крушка и побутна своя партньор.

— Нали знаеш кой е измислил това нещо? Дали да не наречем това хлапе Томас?

После двамата излязоха.

Когато вратата се затвори, жената се сви на топка и най-сетне сълзите рукнаха.

Строго секретно

Данни, възстановени след заличаване

Група А

Обект: Тереза

Тереза седеше на масата в студената, мрачна стая на щаба на ЗЛО. Не за първи път си помисли, че тук винаги е било така — студено и мрачно — и се зачуди защо.

Вярно, над масата имаше осветление. Но то едва разсейваше сумрака, който изглеждаше като жива субстанция между стените на това място, наричано от нея дом. По някаква причина Аляска упорстваше и отказваше да се превърне в гореща територия, както останалата част от света, нетърпимият студ проваляше всички опити на хората от ЗЛО да задържат топлина вътре между стените на сградата. Тереза се разтрепери толкова силно, че ѝ беше невъзможно да се овладее. Макар че студът не бе единствената причина да е напрегната. Ни най-малко.

Никога досега не бе смятала, че е възможно, но явно ѝ липсваше нетърпимата горещина на онзи опустошен от слънчеви изригвания свят, ослепителното сияние на слънцето. Всичко, което би прогонило монотонния живот в цитаделата на ЗЛО.

Вече от две години беше тук. Почти една четвърт от живота ѝ. Достатъчно дълго, за да избледнеят спомените от миналото и да бъдат заменени от всекидневието на този нов свят. Две дълги години, а тя все още не си бе намерила приятели. Само възрастни, с умислени и сериозни лица. Един от тях бе много мил — мъж на име Рандал, — но тя рядко се срещаше с него. Беше и обещал да ѝ намери приятел скоро. Много скоро. А после и още много приятели.

Всъщност тъкмо затова бе в тази стая. Чакаше. Вероятно да я запознаят най-сетне с тези приятели.

На вратата се почука, сетне тя се отвори. Такъв бе редът в ЗЛО — всички бяха много любезни. Това караше Тереза да смята, че е важна. Но малко по-късно чувството изчезна и тя си припомни за пореден път, че не е нищо повече от опитен образец.

Влезе жена. Беше млада и красива, макар че косата ѝ бе сресана назад и прихваната на кок. Лицето ѝ издаваше решимост и напрежение — сякаш кожата бе изопната назад заедно с прическата. Тя кимна леко на Тереза, усмихна се едва забележимо и премина към въпроса.

— Благодаря ти за търпението да ме почакаш — поде жената. — Има един човек, с когото бихме искали да се срещнеш, и сме готови да те отведем при него. Чаках последно одобрение от председателя Мичъл. Затова се забавих.

— Нямам нищо против да чакам — отвърна Тереза. — Но вие дори не ми казахте името си.

На лицето на жената се изписа изненада. Възрастните от ЗЛО често изглеждаха изненадани, когато Тереза разговаряше с тях. Явно очакваха да се държи като момиче на нейната възраст.

— Освен това — продължи Тереза — не разбирам защо досега не ми бе позволено да се срещна с господин Мичъл. Тук съм от близо две години. Не мислите ли, че поне трябва да се запозная с него?

Жената се стъписа, но бързо се съвзе.

— Първо, името ми е Ладена. Но това няма значение. Колкото до председателя, то... не е необходимо да се среща с теб. Той си има своите задължения, а ти — твоите. Радвай се, че живееш на такова чудесно място с изобилна храна. Това трябва да ти е достатъчно.

Тереза я загледа втренчено, опитвайки се да ѝ внуши, че не е доволна от отговора. Изминаха няколко секунди, жената, изглежда, схвана посланието.

— Аз... съжалявам — смотолеви тя. — Истината е... че не съм привикнала. Не зная как най-добре да...

— Няма нищо — успокои я Тереза със силен и уверен глас. — Не съм и очаквала друго. Наясно съм, че председателят не желае да се среща с децата, от които очаква да пожертват живота си. Не е кой знае какво. Но благодаря, че ми казахте името си.

Жената отново придоби стъписан вид, но само за секунда. В очите ѝ блеснаха ядни огънчета.

— Навремето смятах, че някои от решенията не подлежат на обсъждане. Но вече не. Особено след като видях какво се случва във външния свят. Наистина мисля, че трябва да си благодарна, задето си тук на сигурно място. Трябва да си много, ама много благодарна.

— Никога не съм казвала, че не съм — каза Тереза, втренчила поглед в Ладена. — Аз съм *много* благодарна. И не смятам, че има значение какво мисля за вас или за ЗЛО. Нямам избор, нали? Понякога трябва да действаш или да умреш.

Жената кимаше бавно и на лицето ѝ се четеше объркване.

— Доста си умна за възрастта си, знаеш ли? Не мога да си го обясня, но е така.

— Няма какво да си го обяснявате. Просто се опитвам да разговарям с вас като нормален човек.

— Не мисля, че ти си нормален човек.

Тереза се наду от гордост.

— Вероятно не съм.

Ладена я разглеждаше сякаш е лабораторна мишка.

— Има нещо особено... — Тя поклати глава, като че се опитваше да прогони видение. — Но какво правя? Трябва да те отведе там, където държим момчето. Казват, че той е най-подходящият от всички, които са намерили досега.

И без това на Тереза ѝ бе омръзнало да говори с жената. Побърза да се изправи и да отиде до вратата, за да покаже, че е готова.

— А колко са намерили? — попита.

— Около двайсетина досега. Държахме те изолирана от тях. Но председателят се съгласи, че ти и момчето сте готови за среща. Че е време на двамата... да бъдат възложени определени отговорности.

Тереза сви рамене. Преструваше се, че всичко това не я интересува особено, макар да не беше така. Тя последва жената в коридора, студен и мрачен като стаята.

— Как се казва? — полюбопитства.

Ладена отговори с уморен глас, докато вървяха по коридора:

— Нареккоха го Томас.

В ЗЛО нямаше много прозорци.

Тереза имаше някои предположения относно този факт. Не искаха техните „образци“ да виждат света отвън, който бе забранен за посещение, освен в редки случаи. А и не биваше да се забравя опасността от нападения на побъркванияци. Повече прозорци означаваша повече възможности да проникнат в сградата и да разпространят заразата. Или по-лошо.

Но докато вървяха към стаята на новото момче, Ладена я преведе покрай един тесен прозорец и Тереза реши да се възползва от възможността да надзърне. Без да иска разрешение, тя изтича при прозореца.

— Ей! — извика Ладена. — Нямаме време за това! — Но в гласа ѝ не се долавяше твърдост — жената очевидно се чувстваше неудобно заради задачата, която ѝ бяха възложили от ЗЛО.

Тереза притисна носле към студеното стъкло и се загледа към чудесата на външния свят, докато пред нея се образуваше мътнобяло петно от дъха ѝ. Отляво различи сивкавия масив на щаба, който се

простираше като безкрайна стена. Но отвъд нея и вдясно имаше храсти и пожълтяла ливада, насечена от пътеки и с щръкнали наблюдателни кули. Малко по-нататък започваше гората — все още изпълнена с живот, благодарение на честите дъждове. Зелена и гъста, величествена, криеща ревниво обитателите си.

Беше толкова различна от изсъхналите горички, с които Тереза бе привикнала, преди да я пратят в ЗЛО. За хиляден път я изпълни тъга по онова място, което наричаше свой дом, колкото и да бе мрачно. Въпреки ужасите, на които бе ставала свидетелка там, тя продължаваше да тъгува по мама и татко, по брат си и всички хора, които я даряваха с обичта си, преди лудостта да ѝ ги отнеме. Преди...

Ръката на Ладена я докосна по рамото и момичето подскочи и се завъртя. Имаше чувството, че е стояла до прозореца часове наред.

— Трябва да вървим — подкани жената с глас, в който прозвуча нотка на състрадание. — Чакай ни и ако се забавим, ще си имаме неприятности.

Тереза усети прилив на гняв, изцяло насочен към жената пред нея. Но той бързо се уталожил и момичето се върна към нормалното си настроение.

— Добре. Съжалявам. Да идем да се срещнем с момчето.

Ладена се усмихна и я поведе.

Двама мъже с черни костюми стояха пред затворена врата, скръстили ръце пред себе си. Погледите им бяха втренчени в стената зад Тереза и нейната придружителка.

Погледнаха ги едва когато Ладена заговори.

— Дошли сме да се срещнем с момчето — съобщи тя с равен глас.

— Но не и двете — отвърна мъжът отляво. Единствената разлика между него и партньора му бе, че косата му бе сресана в обратна посока. — Можете да си вървите. Ние я поемаме.

Тереза си помисли, че Ладена може да се обиди от рязката забележка, но вместо това жената изглеждаше искрено облекчена.

Тя се обърна към Тереза и каза:

— По-умна си, отколкото те смятат. Лично се убедих. Има нещо у теб. Желая ти успех. От сърце. — Тя стисна ръката на Тереза, след

това се отдалечи забързано сякаш се страхуваше, че мъжете може да променят решението си и да я накарат да остане.

Тереза искаше да отговори, да каже нещо, да подсказе на жената, че разбира колко нелепо се е получило. Все пак Ладена бе проявила известна човечност към нея. Държеше се искрено.

Двамата мъже я гледаха в очакване като че ли тя трябваше да реши какво следва.

— Е? — попита Тереза. — Какво чакате? Не трябва ли да вляза вътре?

Единият от мъжете се захили — Тереза вече не помнеше дали е същият, който заговори одева.

— Казват, че понякога си била истински огън. Хайде, ела. Маквой те очаква.

Партньорът му се пресегна и опря ръка на пулта на стената. Чу се изщракване и вратата се отвори. Нито един от мъжете не помръдна, а тъй като Тереза не бе в настроение да губи време, тя ги подмина и влезе в стаята.

Беше канцелария, ако се съдеше по оскъдната мебелировка. Имаше бюро, лавици и няколко стола около малка маса в ъгъла. Нищо не висеше по стените. Жена с къса черна коса седеше зад масата, а до нея бе седнало момче, което изглеждаше с година или две по-малко от Тереза. Беше отпуснало ръце в скута си и се взираше втренчено в отсрещната стена. Изглеждаше ужасно изплашено, почти трепереше. Очите му се стрелнаха към Тереза и после се върнаха към същото място на стената. Имаше кестенява коса и почерняло от слънцето лице.

Напереността ѝ изведнъж изчезна. Тя почувства, че също е изплашена, че безнадеждността я изпълва като надигаща се в кладенец вода. Не знаеше защо, но ѝ се искаше да се обърне и да побегне.

— Седни — нареди ѝ жената. Гласът ѝ не бе строг, но не бе и любезен. Тя посочи стола срещу момчето. — Има доста неща, за които да си поговорим.

Тъкмо тогава единият от мъжете затвори вратата зад гърба на Тереза. Момчето се стресна и подскочи, после се засрами, че е издала нервността си. За да прикрие неприятното впечатление, доближи с привидно нехайна походка стола до момчето и се отпусна на него, макар жената да ѝ бе показала друг. Дребен жест на незачитане, но и това беше нещо.

— Името ми е Кати Маквой — представи се жената. — А това... — тя погледна към момчето, сетне се пресегна и го потупа по рамото.

Момчето извърна очи към Тереза.

— Казвам се... Томас. Радвам се, че съм тук и че мога да служа на ЗЛО. Ще направя всичко по силите си, за да открием лечение за вируса.

Никога досега Тереза не бе чувала думи, произнесени под толкова очевиден натиск. Но не беше изненадана. Знаеше, че ще мине известно време, преди момчето да събере достатъчно кураж и да извади на показ истинското си аз.

— Аз съм Тереза — каза тя и се постара в гласа ѝ да се долови топлина. — Не се тревожи. Не е никак лошо. Всъщност храната е доста добра. Освен това сме в безопасност от... нали знаеш?

— Побърканиците? — попита Томас. — Онези лудите отвън?

Тереза кимна. В гласа на момчето се долавяше печал.

— Баща ми е... — Той се поколеба. После намери отнякъде сили и се изправи на седалката. — Той беше побърканик. Майка ми също скоро ще полудее. Радвам се, че ще помогнем на хора като тях. И ще спрем разпространението на болестта.

— Аз също — кимна Тереза, но се чувстваше потисната.

Маквой въздъхна, наведе се напред и опря ръце на масата.

— Виждам, че двамата ще си паснете добре. Което е хубаво, защото ви предстои да преживеете доста неща. Избрани сте да играете важна роля в нашите планове през следващите няколко години. Изключително важна роля, бих казала, и трябва да се гордеете, че сте били посочени за нея.

Тереза бе изкушена да каже доста неща, пък и все още искаше да изтъкне, че не се плаши от жената. Но любопитството надделя и тя зачака продължението. Томас също мълчеше.

— Ще направим и двама ви по-специални дори, отколкото сте сега — поде Маквой. — Ще бъдете водачи на други деца с имунитет. Ще ни помагате да подготвим изпитанията и тестовете, да обучим опитните образци. За целта, както и поради много други причини, които ще ви обясним по-късно, ще имплантираме в главата ви устройства, които ще ви позволяват да общувате помежду си по начин, който не сте виждали досега.

Тереза искаше да зададе хиляди въпроси. Но не знаеше откъде да започне.

Жената ги гледаше като горда майка.

— Скоро ще поставим началото на най-големия и най-важния етап от огромната задача, която сме си поставили. Очакваме и двамата да сте незаменима част от този проект.

— И какъв е той? — попита Томас.

Маквой се засмя.

— Лабиринтът, Томас. Ти и Тереза ще ни помогнете да построим лабиринт.

Няколко часа по-късно Тереза и Томас седяха на кушетка. Бяха сами.

Веднага след първата им среща Тереза получи по-голяма и по-приятна стая, която дори разполагаше с прозорец, откъдето се процеждаше естествена светлина. Изглеждаше ѝ като светлина от рая. Томас бе настанен в подобна, а и между стаите им имаше кухня и всекидневна. Даже видеоекран за забавления, макар Тереза да предполагаше, че ще показват на него само неща, които са важни за обучението им.

И ето че седяха един до друг, нови приятели — макар и не по свой избор. Седяха и си приказваха. За бъдещето, което никой от тях не можеше да си представи.

— Тя каза, че ще сложат някакви устройства в главите ни — рече Томас. — Какво ли означава това? Що за хора биха пъхали разни машинки в главите на деца?

Тереза се разсмя и изненада себе си, както и Томас, ако се съдеше по израза на лицето му.

— Какво? — озадачи се той.

— О, нищо. Засмях се заради начина, по който го каза. Кой би пъхнал машинка в главата на дете? ЗЛО, предполагам.

— Какво означава това име? Защо се наричат така?

— Някой спомена, че имало причина за всичко тук и че един ден ще я разберем. Но в конкретния случай знам отговора: ЗЛО е съкращение от Земна лига за отбрана, а ние сме в Отдела за проучване на гибелната зона. Знаеш ли какво е гибелна зона?

— Аха. — Той се почеса по челото. — Там, където избликът те превръща в куку.

— Именно.

През лицето на Томас премина сянка и Тереза си спомни какво ѝ бе казал за баща си и майка си.

— Значи и двамата ти родители са болни, така ли? — попита тя.

Томас кимна и за миг изглеждаше, че ще се разплаче, но се овладя.

— Беше ме страх до смърт от баща ми. Преди най-сетне да го отведат, бях почти сигурен, че някоя нощ ще влезе в стаята ми и ще ми види сметката. Дори бях доволен, че няма да гледам как майка ми също се побърква.

— Ти си доста силно дете — отбеляза Тереза. И наистина бе впечатлена.

— Дете? — повтори Томас. — Кого наричаш дете? Не си много по-голяма от мен.

— Както казах — отвърна тя с усмивка, — жилав си. Погледни се. Повечето деца на твоята възраст щяха да си изплачат очите.

Томас изпухтя презрително.

— Не ме е срам да плача. Плаках предостатъчно, когато баща ми започна да полудява. Не ме е страх и да съм тук. Виждал съм какво върши с хората онази гадна болест и ако наистина мога да помогна, значи е по-добре да съм тук, отколкото да съм сирак навън.

Тереза все повече го харесваше. Може би накрая наистина си бе намерила приятел.

— Кога разбра, че притежаваш имунитет? — попита го тя.

— Ами, дойдоха и ме подложиха на тест, след като баща ми се зарази. Мислех, че е нещо нормално двамата с майка ми да го последваме. По това време още не знаех, че притежавам вродена защита. А когато ми го казаха, помислих, че се шегуват. Или че имат някакви задни мисли.

— И как се почувства, когато узна истината?

Томас сведе очи към пода.

— Какво има? — попита го тя.

Той я погледна и Тереза бе споходена от усещането, че го познава още откакто се е родила. Сякаш е неин брат.

— Какво има? — повтори малко раздражено въпроса.

— Развълнувах се. Наистина, страшно много. Мислех си само, че няма да се наложи да преживея същото като баща ми и майка ми. Бях... щастлив.

— Е, и? Какво лошо има в това?

Томас сви рамене.

— Че мислех само за себе си. Дори когато ме отведоха и трябваше да се сбогувам с мама, продължавах да си мисля какъв съм късметлия, че няма да я гледам как преминава през онези ужасни промени. И се радвах, че ще си остана здрав.

— Ами какво толкова? — подхвърли Тереза. — Ти си нормален човек. Всеки би си помислил същото. Престани да се укоряваш.

— Аз съм един егоистичен кучи син. Мама се нуждаеше от мен, а аз нямах търпение да се махна.

— О, моля те. Да не искаш да ми кажеш, че не ти е липсвала майка ти? Че не я обичаш?

Томас поклати бавно глава.

— Не. Не съм казал подобно нещо. Липсва ми и ужасно ме боли. Аз само... не исках отново да преживявам това.

— Именно. — Тереза го потупа по рамото. — Ти си нормален и искрен. Радвам се, че ще сме заедно в това... което са ни отредили.

— Аха.

Изрече само една дума, ала тя усещаше, че иска да ѝ каже много повече. Че е съгласен с нея, че се радва да са заедно и се надява да станат приятели. И да помогнат на ЗЛО да изпълни задачата си и да открие лечение за изблика.

Томас се облегна назад и скръсти ръце.

— Непрестанно ми задаваш разни въпроси. Ами ти? Откъде дойде? Какъв бе животът ти?

— Знаеш ли... не ми се говори за това.

— Аз също нямах желание. Но го сторих.

Тереза прехапа устни и кимна.

— Да, така е. Но... моята история е доста шантава. — Тя млъкна, но знаеше, че той няма да я остави така. И се оказа права.

— Е? — подкани я момчето. — Давай. Кой не обича шантави истории?

Усмихна се и тя му отвърна.

— Преди да дойда тук, се казвах Диди — поде.

А после му разказа останалото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.